

ఒక అమ్మ ఆక్రోశం!

- డా॥ ఉమ ఇయ్యంబ

ఈ ఎడదలోన సుదులు తిరిగెడు బాధకు

భావమేది? సరియైన భాషమేది????....చిన్నప్పుడెప్పుడో రాసుకున్న కవితలోని వాక్యాలు గుర్తుకొచ్చి, ఇదేమిటి ఇవాళ ఇలా అనిపిస్తోంది, అనుకుంది రేవతి. కిటికీ దగ్గర నిల్చుని బయట భోరుమని వాన పడుంటే ఎందుకో గుండె బరువెక్కినట్లనిపించింది. ఎప్పుడూ వాన పడితే ఎంచక్కా వేడిగా పకోడీలు చేసుకుందాం అని పిల్లలతో అనే తను ఇవాళ ఇంత కలవరపడు తోందెందుకని? ఈ మధ్యనే కాలేజీలో చేరి, సెలవులకు ఇంటికొచ్చిన పెద్ద కొడుకు రఘు స్నేహితులతో కలిసి నాగార్జునసాగర్ వెళ్ళాడు. వాడు ఇంజనీరింగులో చేరడానికి ఎంతో దూరంగా జయపూర్ వెళ్ళాడన్న బెంగ తనని ఇంకా వదలేదు. అందువలననేనేమో మనసంతా దిగులు దిగులుగా ఉంది. దానికి తోడు రాత్రి నుంచీ వదలకుండా ఈ వాన ఒకటి.

రాత్రి నుంచీ వదలకుండా ఈ వాన ఒకటి

చిన్న కొడుకు, పద్నాలుగేళ్ళవాడు. తన టెన్నిస్ ప్రాక్టీస్ కి వాన అడ్డం వచ్చిందని విసుక్కుని, తన గదిలో ఏదో కంప్యూటర్ మీద పని చేసుకుంటున్నాడు. వీడు పెద్దవాడిలాగ గల గలా మాట్లాడడు. వాళ్ళనాన్న లాగ మితభాషి. అందుకని వీడు ఇంట్లో ఉన్నా లేకపోయినా ఒకటే, అనుకుంది మధు గురించి.

భర్త రవి ఆవాళ హాస్పిటల్లో ఆలస్యం అవుతుందని పొద్దున్నే చెప్పి వెళ్ళాడు. అంత బిజీ న్యూరోసర్జన్ అని తెలిసే పెళ్ళి చేసుకుంది తను. అయినా ఇరవయి ఏళ్ళ అనుభవం తర్వాత కూడా ఈ మనసు ఒక్కోసారి చెప్పిన మాట వినదుకదా. అందుకే కదా తను కొన్నాళ్లు నర్సింగ్ ఉద్యోగం మానేసినా, పెద్దవాడు కొంచెం చదువు ధోరణిలోపడి, ఇంక తన అవసరం ఇరవై నాలుగంటలూ వాళ్ళకి లేదు అనిపించాక, పార్ట్టైమ్ జాబ్ మొదలెట్టింది.

చిన్నవాడు ఫర్వాలేదు. బయట వ్యాపకాలు తక్కువ....ఆలోచనా స్రవంతిలో కొట్టుకుపోతున్న రేవతి టెలిఫోన్ మోతకి ఉలిక్కిపడింది.

ఆ ఫోన్ తీసుకోవడానికి వేసిన నాలుగు అడుగులూ, తన ప్రశాంత జీవితానికి ఆఖరి నాలుగడుగులూ అని కలలో కూడా అనుకోలేదు.

ఇది ఎప్పటి మాట! దాదాపు ఎనిమిది సంవత్సరాలు గడిచాయి. తమ జీవితం తలక్రిందులయి ఈ ఎనిమిది సంవత్సరాలూ, రవి, తను, మధు కూడా ఆవేదనా సముద్రంలో కొట్టుకుపోయారు. రఘు మాట చెప్పనే అక్కరలేదు. ఆ రోజులాగానే ఈ రోజు వర్షం

తెరిపిలేకుండా, “ఉపశమించని తపన”లాగ పడుతూనే ఉంది. తన కన్నీళ్ళు కూడా ఇలాగే అంతంలేనట్లు అనిపిస్తోంది.

రేవతి మనసు మళ్ళీ గతంలోకి మళ్ళింది.

ఆరోజు, ఆ ఫోన్ కాల్ హాస్పిటల్ నుంచి, “అమ్మా, మీరు డాక్టరు. రవి బాబుగారి తాలుకేనాండీ?”....

నేను మయూరి నర్సింగ్ హోంనుండి మాట్లాడుతున్నాను. ఆ గొంతు ఎంతో మర్యాదగా, ఉన్నా గంభీరంగా ఉంది. తనకి ఒక్కసారి గుండె గతుక్కుమంది. రవికి ఏమీ కాలేదు కదా?

మీరు ఒక్కసారి నర్సింగ్ హోంకి రాగలరా అమ్మా, డాక్టరుగారితో కూడా కలిసి. మీ అబ్బాయి రఘు మా దగ్గర ఉన్నాడు...”

అతను ఎవరోకాని, ఇంక ఎక్కువగా పొడిగించకుండా, హాస్పిటల్ నంబరూ, ఎడ్రెస్ ఇచ్చి పెట్టేసాడు.

“రఘుకి ఏమయి ఉంటుంది? వాడు ఊళ్ళో లేడే? ఏక్సిడెంట్ జరిగిందా? వాడు స్నేహితులతో పిక్నిక్ వెళ్ళాడు కదా, హైదరాబాద్ లో ఎలా ఉన్నాడు?” ఒక వంద ప్రశ్నలు రేవతి తలలో రేగాయి.

“అవునూ, అసలు రవి ఇంకా ఇంటికి రాలేదేమిటి?” ఒక్కసారి తల తిరిగినట్లయి, రేవతి గబుక్కున పక్కనున్న కుర్చీలో కూలబడింది. అనుకోకుండా ఆ గదిలోకి వచ్చిన మధు, తల్లిని చూసి భయపడి, ఒక్క అంగలో తల్లి దగ్గరకు వచ్చాడు.

ఏమిటమ్మా, ఏమయింది? ఎవరా ఫోన్? రేవతిని కుదుపుతూ అడిగాడు. “రఘు...రఘు...” అంటూ వెర్రిగా చూస్తున్న తల్లికి ఒక గ్లాసుతో నీళ్ళు అందించాడు. కొద్దిగా తేరుకున్న రేవతి, నాన్న ఎక్కడ అనడిగింది.

“నాకు తెలీదమ్మా,

నర్సింగ్ హోమ్ కు, తన సెల్ ఫోన్ కి ట్రై చెయ్యమ్మా అంటూనే తల్లి మొహం చూసి తనే ఆ పని చేసాడు.

వణుకుతున్న చేతులతో ఫోన్ తీసుకుని, “మీరు వెంటనే మయూరి నర్సింగ్ హోంకి రాగలరా, రఘు అక్కడ ఉన్నాడుట” అనడిగింది.

ఏమయింది రేవతి? నేనక్కడికే వచ్చేస్తాను. నువ్వు టాక్సీ చేసుకుని వచ్చేయ్యి. మధుని తీసుకుని రాకు, వాడిని పక్కవాళ్ళింట్లో ఉండమను” టకటకా ఆర్డర్ చేసేస్తున్న భర్త మాటల్లో కొండంత ధైర్యం వచ్చింది రేవతికి. కాని, తను ఒక్కర్తే ఈ వానలో చీకటి పడుతున్న వేళలో వెళ్ళలేననిపించి, మధుని కూడా రమ్మని అడిగింది.

వెంటనే బట్టలు మార్చుకుని, మధు టాక్సీని పిలిచాడు. పది నిమిషాల్లో వచ్చిన టాక్సీలో

కూర్చున్న రేవతికి, చుట్టూ అయోమయంగా ఖంగారుగా అనిపించింది. వృత్తిలో ఎన్నో ఎమర్జెన్సీలు ఎదుర్కునే తనేనా ఇంత బేలగా అయిపోయింది? అయినా స్వంత కొడుకు వేరు కదా అనిపించింది ఆ నిమిషంలో. “భగవంతుడా నా కొడుకుని కాపాడు తండ్రి,” మనసులోనే వెంకటరమణ మూర్తికి మొక్కులు మొక్కేసుకుంది.

మధ్యలో ట్రాఫిక్ జాం అనుకుంటూ, ఎక్కడో ఊరు మధ్యలో ఉన్న నర్సింగ్ హోం చేరేసరికి దాదాపు నలభై అయిదు నిమిషాలు పట్టింది. అన్ని నిమిషాలూ అన్ని యుగాలూ అనిపించాయి రేవతికి. ఆ నర్సింగ్ హోంకి ఎలా వెళ్ళారో, టాక్సీ వాడికి మధు ఎక్కడనుంచి డబ్బు ఇచ్చాడో, ఏమీ గుర్తులేదు తనకి. వాడి చెయ్యి ఆసరాగా ఎమర్జెన్సీ అని ఉన్న తలుపుల దగ్గరికి వెళ్ళింది. అక్కడే వెయిటింగ్ రూంలో సీరియస్ గా అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్న భర్తని చూడగానే కొండంత బలంతో బాటు పుట్టెడు దుఃఖమూ వచ్చాయి.

మధు తండ్రి దగ్గరగా వెళ్ళి, డాడీ, అన్నాడు.

రవి ఒక్కసారి వాడి మొహం కేసి చూసి, “హి విల్ ఒకే మధు” అన్నాడు.

మధు నిశ్శబ్దంగా, గదిలో మూలగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

రేవతి పక్కకి రాగానే, తన చేయి పట్టుకుని, “అసలు వాడి ఫ్రెండ్స్ ఎవరు? వాళ్ళంతా ఎక్కడికని వెళ్ళారు?” అన్న రవి మాటల్లో ఎందుకో ఏమీ తెలుసుకోకుండా నువ్వేం చేస్తున్నావు?” అన్న అర్థం గోచరించింది.

చివ్వున కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

వాడు మన ఇద్దరితోనూ చెప్పే వెళ్ళాడు కదండి అంది చిన్న గొంతుతో.

“సారీ రేవతీ, ఐ యామ్ జస్ట్ సో అప్సెట్” అంటూ, కూర్చుందారా అని చేయి పట్టుకు తీసుకెళ్ళాడు.

ఆ చేతి బిగువులో అర్థమయింది రేవతికి అతను ఎంత బాధపడుతున్నాడో. “మనం బాబుని చూడచ్చా? ఎలా ఉన్నాడు? అసలు ఏమయింది? మెల్లగా ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని అడిగింది.

ఏమిటో నాకు సరిగ్గా తెలియడం లేదు. ఒక్కడే ఉన్నాడుట. వాడి బైక్ ని ఇంకో కార్ కొట్టిందట. అసలు వీడు నాగార్జునసాగర్ వెళ్ళాడు కదా, మరి బైక్ ఎక్కడిది? ఏమడుగుదామన్నా, వాడు ప్రస్తుతం సర్జరీలో ఉన్నాడుట, లంగ్ పంక్చర్ అయిందిట. నాకంతే తెలుసు. ఇంకెవరికీ ఏమీ తెలియదు. ఎడ్మిట్ చేసిన డాక్టరు కూడా ఆపరేటింగ్ థియేటర్ లో అసిస్ట్ చేస్తున్నాడుట. నేను ఎవరో చెప్పినా కూడా అంతకన్న ఏమీ తెలియడం లేదు. ఐ పీల్ సో హెల్ప్ లెస్.”

జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి, తల దువ్వుకుంటున్న రవిని చూస్తుంటే నిజంగానే భయం

వేసింది రేవతికి. ఎందుకంటే అతని ఈ అలవాటు ఎంతో నిస్సహాయస్థితిలో ఉన్న సమయంలో బయట పడుతుంది. తను అప్పుడప్పుడు ఆ చెయ్యి అలాగే పట్టుకుని ఏడిపించేది. ఉన్న కాస్త జుట్టు ఎప్పుడో రాలిపోతుంది. ఆ సమస్య నాకూ చెప్పండి బాబూ అని. ఆ చిన్న అలవాటులో అతని మానసిక స్థితి అర్థమయిపోయింది రేవతికి. ఎంతోమందికి ఎన్నో ఎమర్జెన్సీలలో ప్రాణదానం చేసిన అతను, కొడుకు కోసం తపన పడడానికి ఇదే నాంది, అని అతనికి తెలియదు పాపం, జీవితం ఎంత క్లిష్టమయింది కదూ!

ముగ్గురూ బిక్కుమొహంతో ఆ వెయిటింగ్ రూంలో ఎంతసేపు కూర్చున్నారో తెలియదు. కాని, ఇంతలో డా॥ రవిచంద్రగారాండీ, అనడుగుతూ, రెండు కప్పుల్లో కాఫీ పట్టుకుని వచ్చి ఇచ్చాడు. అక్కడ పనిచేసే అతను అయి ఉండాలి. రేవతికి ఇప్పటికీ ఆ కాఫీ వాసన, రుచి గుర్తున్నాయి. తమాషా కదా, ఎంతో ముఖ్యమయిన సంఘటనల్లో ఎంతో నిరర్థకమైన విషయాలు మనసుకి హత్తుకుపోతాయి. అలాగే ఆ వెయిటింగ్ రూంలోని కుర్చీల రంగూ, నేలమీద చిన్న కార్పెట్లాంటి రగ్గా, రేవతి మనో ఫలకం మీద ముద్ర వేసుకున్నాయి. మనసు పిందేసే ఆ ఘడియలు మాత్రం పగవాడికి కూడా వద్దు భగవంతుడా అని అనుకుంటుంది ఎప్పుడూ.

అలా దాదాపు ఓ గంట గడిచాక, అలసిన మొహంతో సర్జన్ బయటకు వచ్చాడు. రవిచంద్రని రేవతిని మాత్రం తన ఆఫీసు గదిలోకి రమ్మన్నాడు. మధుని మాత్రం అక్కడే కూర్చోమన్నాడు. రవితో కరచాలనం చేస్తూ, ఐ యామ్ సారీ టు మీట్ యు అండర్ దీజ్ సర్క్యూస్టెంసన్. ఐ యామ్ డాక్టర్ దయాకర్ అన్నాడు.

పేరుకి తగినట్లే దయగా ఉన్నాడు అనుకుంది రేవతి.

కాని ఆ తరువాత అతను చెప్పిన మాటలు మాత్రం అతి నిర్దయగా ఉన్నాయి.

“రవిగారు, మీ అబ్బాయిని ఒక రెండు గంటల క్రితం హైవే నుండి అంబులెన్స్లో తీసుకొచ్చారు. ఎవరో తెలియదన్నారు. వారి ఎడ్రెస్ నోట్ చేసుకుని పంపేసాము. వాళ్ళు పాపం చాలా మంచివాళ్ళలాగ ఉన్నారు. ఇతని బైక్రోడ్ పక్కన పడి ఉండడం చూసి, వాళ్ళు కార్ ఆపి అంబులెన్స్కి ఫోన్ చేసారుట. ఎనీవే, ఐ వాజ్ రైట్ హియర్, సో వెంటనే ఎస్సెస్ చేయగలిగాను. ఒక లంగ్ పంక్చర్ అయింది. చెస్ట్ ట్యూబ్ పెట్టాము.

వంటినిండా దెబ్బలు తగిలినా, ఎక్కువ ప్రమాదకరమయినవి కావు. కానీ....మధ్యలో ఆగిపోయిన అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు రవి.

“ఐ యాస్ నాట్ వెరీ షూర్ హౌ టు సే దిస్. కాని మేము రొటీన్ గా యూరిన్ సాంపిల్ తీసాము. కొన్ని డ్రగ్స్ ఉన్నట్లు అనిపిస్తోంది.”

రవిచంద్ర ముఖం కఠినంగా మారిపోయింది వెంటనే. పళ్ళ బిగువున “ప్లీజ్ ప్రొసీడ్”

అన్నాడు.

“మిగిలిన టెస్ట్‌లు మెల్లగా వస్తాయి. వి విల్ బి వెరీ డిస్క్రిట్” అన్నాడు.

“థాంక్యూ” మేము మా అబ్బాయిని చూడచ్చా? “రవి చిన్నగా అడిగాడు.

తప్పకుండా. ఒక్క పదినిముషాలు ఆగండి అని నుదుట సన్నగా పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటూ లేచి నిలబడ్డాడు డా॥ దయాకర్.

అతను లోపలికి వెళ్ళగానే, “ఏమిటండీ ఇది. నేను సరిగా విన్నానా? మన రఘు ఏమిటి, ఏక్సిడెంట్ ఏమిటి, ఇప్పుడు ఈ డ్రగ్స్ ఏమిటి?”

అయోమయంగా అడుగుతున్న రేవతి కేసి చూసి నాకు మాత్రం ఏం తెలుసు రేవతి, నేనూ ఇప్పుడేగా వింటున్నాను? అన్నాడతను.

నిజమే కదా. తన ఆందోళనే కాని, భర్త మాత్రం ఏం చేస్తాడు.

ఇంతలో మధు మాట గుర్తుకొచ్చి, రేవతి గబగబా వాడి దగ్గరకు వెళ్ళింది. పాపం ఆకలి వేస్తోందేమో, మూల కుర్చీలో ముడుచుకు కూర్చున్నాడు. “రఘు బాగానే ఉన్నాడుట నాన్నా అంది. లేని ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని.

నాకు కొంచెం హోంవర్క్ ఉంది అమ్మా. ఇంటికెప్పుడు వెళ్తాం? మెల్లిగా అడిగాడు.

ఒక్కసారి రఘుని చూసి వెళ్తాం బాబూ అంది రేవతి. అలాగ ఒక అరగంట గడిచాక, ఒక నర్స్ వచ్చి వాళ్ళని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది. వొంటినిండా గాయాల్తో మగతగా పడి ఉన్న కొడుకుని చూడగానే బావురుమంది రేవతి.

భుజం మీద చేయి వేసి గట్టిగా నొక్కాడు రవి.

వెంటనే కళ్ళు తుడుచుకుని, తనని తాను సంబాళించుకుంది.

ఒక్క ఐదు నిముషాలు వాడిని చూసి, మళ్ళీ మరునాడు వస్తామని చెప్పి బయటకు వచ్చారు.

“నేను ఇక్కడే ఉంటానండీ, మీరు, మధు ఇంటికి వెళ్ళిండి అంది రేవతి చిన్నగా.

వాద్దు రేవతీ. వాడు ఇప్పుడే లేవడు, నువ్వు ఉండడానికి అయినా నేను రేప్పొద్దునే వెళ్ళిపోవాలి. మధు స్కూలుకి వెళ్ళాలిగా!

ఒక మూల కన్న కొడుకు దెబ్బలు తగిలి పడిఉంటే ఇతను పనికి వెళ్తానంటాడేమిటి? నోటి చివరదాకా వచ్చిన విసురు, అక్కడే ఆపేసింది.

తను కూడా ఒక నర్స్ అయిండి, ఇలా మాట్లాడకూడదు అని ఎక్కడో మనసు మూల మందలింపు వినపడింది.

ప్రివేర్డ్ గా రాలేదుగా. ఆ తరువాత సంగతి ఆలోచిద్దాం అన్నాడు రవి.

“ఏమిటి, పొద్దున్న హాస్పిటల్ కి వెళ్తారా, అనుకోకుండానే విసురుగా వచ్చింది మాట

రేవతికి.

అదేమిటి? నా కేసులు ఇప్పుడెలా కాన్సెల్ చేస్తాను?

అన్న రవి కేసి చిత్రంగా చూసింది రేవతి. తామిద్దరూ ఎప్పుడూ విసురుగా మాట్లాడుకోరు.

ఛ, ఇదేమిటి, వెంటనే సర్దుకుంది రేవతి. సరే అంది నెమ్మదిగా. అలాగ మొదలయింది తన గుండెలో ఒక భాగాన్ని వేరు చేసుకోవడం - అప్పటినుంచీ జీవితం అసంపూర్ణంగానే ఉండిపోయింది. మనసు వ్యాకుల పడుతూనే ఉంది.

రెండవ అధ్యాయం :

ఆ రాత్రి ఎలా గడిచిందో, రేవతికి గుర్తులేదు. తనూ, రవీ, మధూ నీరసంగా ఇల్లు చేరేసరికి ఇల్లంతా చీకటిగా ఉంది. హడావుడిగా వెళ్ళిపోవడం వలన తను ఆరుబయట లైట్లు వేయడం మర్చిపోయింది. కారు గ్యారేజిలో పెట్టి లోపలికి వచ్చిన రవి నిస్సత్తువుగా డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

మధు మెల్లగా రేవతిని జరగమని, ఫ్రిజ్లోంచి నిమ్మరసం తీసి తలదండ్రులిద్దరికీ ఇచ్చాడు. తను కూడా ఒక గ్లాసులో పోసుకుని, “మమ్మీ, పొద్దున్నవి ఏముంటే అవే తినేద్దాం. ఏం లేకపోతే కొంచెం ఉప్పా చేసెయ్యి, అన్నాడు.

రేవతి నిజంగా ఆశ్చర్యపోయింది. వీడు ఇంత సెన్సిటివ్గా ఎలా ఆలోచించాడు? అని. పరిస్థితుల వలన పిల్లలు గబుక్కున పెద్దవాళ్ళయిపోతారు కాబోలు!

“థాంక్యూ నాన్నా. నీ రూంకి వెళ్ళి హోంవర్క్ చూసుకో. నేను అన్నానికి పిలుస్తాను” అంది.

తల ఊపి మధు పైనున్న తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

జూబిలీ హిల్స్లో పొందిగ్గా ఉన్న చక్కని రెండు అంతస్తుల ఇల్లు అది. రేవతికి, రవిచంద్రకి కూడా ఆ ఇల్లంటే ప్రాణం. నిజానికి అతని స్టేటస్కి సరిపడ ఎంతోపెద్ద ఇల్లు కట్టుకోవచ్చు. కాని అతను, రేవతి కూడా ఎంతో సింపుల్ మనుషులు. “పదిలంగా అల్లుకున్న పొదరిల్లు మాది” అటుంటుంది ఎవరయినా దగ్గర స్నేహితులు ఇల్లైందుకు అంత మామూలుది కొనుక్కున్నావు, మీ ఆయన అంత సంపాదిస్తుంటే అంటే.

అన్నీ ఏర్పాటుగా, ముచ్చటగా ఉన్న వంటిల్లంటే రేవతికి ఎంతో ఇష్టం. తాము ఎలా ఉన్నా, చిన్నవాడిని ఆకలితో ఉంచడం న్యాయం కాదని, ఎలాగో ఓపిక తెచ్చుకుని ఉప్పా చేసేసింది. ఫ్రిజ్లో నిన్నటివి కొద్దిగా కూర, అన్నం వున్నాయి.

మధు పెరుగు వేసుకుని తినేస్తాడు. తమ తమ ఉద్యోగాల రీత్యా, అప్పుడప్పుడు ముందుగా వండుకుని ఫ్రిజ్లో పెట్టుకోవడం అలవాటు చేసుకుంది. వీలయినంత మటుకు పిల్లలకి, భర్తకి కూడా ఫ్రెస్గా వండి పెట్టటమే అలవాటయినా, అప్పుడప్పుడు నిలవ వస్తువులు

తినడం తప్పుదు. రవి కూడా తిండి విషయంలో చాలా సర్దుకుపోయే రకం. బల్లమీద ప్లేట్లు పెడదామని డైనింగ్ రూంలోకి వచ్చిన రేవతి చూస్తే గుండె తరుక్కుపోయింది. పాపం ఎప్పుడో ప్రొద్దున్న ఏడు గంటలకు వెళ్ళిన మనిషి, పేషంట్లూ, సర్జెరీలు అయి, అక్కడినుంచే తిన్నగా రఘు కోసం వచ్చాడేమో, అలిసిపోయి, కళ్ళమీద చేతులు పెట్టుకుని పడుకుని ఉన్నాడతను. డైనింగ్ కుర్చీలోనే తల వెనక్కి వాల్చి.

చప్పుడు కాకుండా బల్లమీద అన్నీ పెట్టేసి, మధుకి మాత్రం ఒక కంచంలో ఉప్పా, కొద్దిగా కూర అన్నం, పెరుగు అన్నం కలిపేసి, ఒక గ్లాసులో నీళ్ళు తీసుకుని, మెల్లగా వాడి రూంలోకి వెళ్ళింది. టేబుల్ లైట్ దగ్గర సీరియస్ గా వర్క్ చేసుకుంటున్న మధు, తల్లి అలికిడి విని తలెత్తి ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

ఎప్పుడో తనకి జ్వరం వస్తే తప్ప అమ్మ రూంలో ఏమన్నా తినడానికి వొప్పుకోదు. అలాటిది ఇవాళ తనే అన్నం పైకి తెచ్చిందంటే....”

డాడీ అలిసిపోయి టేబుల్ దగ్గర నిద్రపోయారు. కొంచెం సేపయ్యాక లేపుతాను. నువ్వు తినెయ్యి అంది. మారు మాట్లాడకుండా ప్లేటు తీసుకున్నాడు మధు. నువ్వు డాడీ కూడా తినండమ్మా. ఐ విల్ బ్రింగ్ మై ప్లేట్ డౌన్. అన్నాడు.

వాడిని ఒక్కసారి దగ్గరకు తీసుకుని తలమీద ముద్దుపెట్టుకుంది రేవతి.

ఎప్పుడూ గింజుకునే మధు ఒక్క నిమిషం తల్లి భుజం మీద తలవాలాచాడు. ఆ పరస్పర స్పర్శలో ఇద్దరికీ ఓదార్పు లభించింది.

బయటకు వచ్చి మధు గది తలుపు దగ్గరగా వేసి, మెల్లగా క్రిందకి వచ్చింది. రవి దగ్గరగా వెళ్ళి మెత్తగా భుజం మీద చేయి వేసి, కొంచెం ఉప్పా తినేసి పడుకుందురుగాని రండి అంది.

ఆ చేయిని అలాగే పట్టుకుని కళ్ళు తెరిచిన రవిచంద్ర మొహం పది లంఖణాలు చేసిన వాడిలా ఉంది. లేచి సింక్ దగ్గర మొహం చేతులు కడుక్కుని బల్ల దగ్గరికి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

ఉప్పా రెండు ప్లేట్లలో సర్ది, తనూ కూర్చుంది రేవతి. కాని ఒక్క స్పూన్ కూడా నోట్లకి వెళ్ళలేదు. “రఘు లేచాడో లేదో అంది”

“ఫ్లీజ్ రేవతీ, ఇప్పుడేం మాట్లాడకు వాడి గురించి” అన్నాడు రవి.

ఇద్దరూ మౌనంగానే తిన్నామనిపించి, అక్కడినుంచి లేచేసారు. రోజు అన్నాలు తిన్నాక కాస్సేపు ఏదో ఒక టీ.వి షో కలిసి చూసి, ఆ తర్వాత రేవతి వంటింట్లో అన్నీ సర్దుకువచ్చేదాక మెడికల్ జర్నల్ తిరగెయ్యడం రవికి అలవాటు. ఇవాళ మాత్రం అతను తన బెడ్రూంలోకి వెళ్ళిపోయి, బట్టలు మార్చుకుని రేవతి వెళ్ళేవెళకే నిద్రపోయాడు.

నిజంగా అదంతా అలసటేనా, లేక రఘు గురించి మాట్లాడడం ఇష్టం లేదా, రేవతికి అర్థం

కాలేదు.

ఎంతో నిస్సత్తువగా అనిపించినా, భుజం మీద టవల్ వేసుకుని వేడినీళ్ళ స్నానం చేస్తే అలసట తీరుతుందేమోనని, బాత్రూంలోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకంది. ఒక్కసారి అద్దంలో మొహం చూసుకునేసరికి అంతసేపూ నిగ్రహించుకున్న ఏడుపు తెరలు తెరలుగా వచ్చి రేవతిని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేసింది.

భగవంతుడా, ఇది నిజంగా జరుగుతోంది, ఈ ఉత్పాతం అంతా ఈ ఒక్కరోజులోనే జరిగిందా, మళ్ళీ నా కొడుకు మామూలు మనిషి అవుతాడా? రేవతికి ఎక్కిళ్ళు వచ్చేసాయి. ఏడ్చి ఏడ్చి ఒక పావుగంట తరువాత ఎలాగో సంబాళించుకుని, చల్లారిపోయిన ఆ నీళ్ళే పోసుకుని బయటకు వచ్చింది. ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు వేడినీళ్ళకోసం గీజర్, బాత్రూంలో షవర్ ఉన్నా కూడా. మొదట్నుంచీ పొందిగ్గా పొదుపుగా పెరిగిన రేవతి ఏదీ వృధా చెయ్యదు.

బాత్రూంలోంచి బయటకు వచ్చి, మెల్లగా రవిచంద్రకి మెలకువ రాకుండా జాగ్రత్తగా ఒక పక్కకి వొదిగి పడుకుంది. ఆ కాస్త కదలికకే అతను ఇటు తిరిగి, అలవాటుగా మీద చెయ్యి వేసి పడుకున్నాడు. అసలు అక్కడికి వెళ్ళినా ఎంత మంచి హోటళ్ళలో ఉన్నా కూడా రేవతికి రవి చెయ్యి అసరాగ పడుకోవడం అలవాటు. నీతో నాకు దిళ్ళ కర్చు లేదోయ్ అని ఏడిపిస్తాడు కూడా అతను. ఎంత తన్నుకున్నా నిద్రరాని రేవతి, ఎప్పుడో తెల్లారగట్ల పట్టిన మగత నిద్రలో ఉలిక్కిపడి లేచింది.

వాళ్ళంతా దిగ చెమటలు పట్టేసాయి. ఏమిటి, ఇదంతా కలయేనా? నిద్రలోనే వొత్తిగలిన రవి, పడుకో రేవతీ, కొంచెం మంచి నీళ్ళు తాగు అన్నాడు. రేవతి మాత్రం వాణికి పోయింది. తన కొడుకులిద్దరూ ఏదో రోడ్ మీద నడుచుకుంటూ వస్తున్నారుట. ఇంతలో యమస్పీడుగా ఒక లారీ వచ్చి గుడ్డేసిందిట. ఇద్దరూ రక్తపు మడుగులో దొర్లుతున్నారుట....దేవుడా, ఎందుకు నాకీ నరకం? ఆరోజు నుండి పూర్తి రాత్రంతా నిద్రపోయి కొన్ని సంవత్సరాలయిపోయింది.

మూడల అధ్యాయం :

కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తే బాగా తెల్లవారిపోయినట్లుంది. రవి పక్కమీద లేడు. లేచి పక్క దుప్పటే సర్ది, బాత్రూంలోకి వెళ్ళిన రేవతికి, తలస్నానం చేసిన జుట్టు దువ్వుకుంటూ రవి కనబడ్డాడు. త్వరగా బ్రష్ చేసుకుని మెట్లు దిగి వచ్చిన రేవతికి ఫ్రెస్ కాఫీ వాసన పలుకరించింది. ఎంత మంచివాడితను! అంత స్ట్రెస్లోకూడా హి ఈజ్ నో సెన్సిటివ్ టు మై నీడ్స్ అనుకుంది భర్త గురించి. అప్పుడప్పుడూ తను రాత్రి డ్యూటీ చేసి అలసటగా ఇంటికి వచ్చే వేళకి రవి కాఫీ చేసి పెర్కొలేటర్ పక్కనే ఒక కప్. స్పూన్ పెట్టి, ఒక్కరోజు పెరట్లో

పూసిన ఏ గడ్డిపూవో దాని పక్కనే పెట్టి వెళ్ళిపోయేవాడు హాస్పిటల్‌కి. తనకి అది చూడగానే వర్క్‌లో పడిన శ్రమ అంతా ఒక్క చిరునవ్వుతో ఎగిరిపోయేది. ఈ ప్రపంచంలో తన అంత అదృష్టవంతురాలు లేదనుకునేది. తల్లి చిన్నప్పుడే పోయినా, రవిచంద్రలో తన తల్లిదండ్రుల ప్రేమ కూడా పొందింది రేవతి. నిజంగా నిన్నటి ఫోన్‌కాల్ వచ్చేదాక తమంత లక్ష్మి కపుల్ ఇంకెవరూ లేరనుకునేది. ఇంత బాధ మనసుకు కలిగి ఒక్కరోజేనా అయింది? ఎన్నో ఏళ్ళుగా నవ్వడమే మర్చిపోయినట్లనిపిస్తోందెందుకు?

గాఢంగా నిట్టార్చి, కాఫీ కప్ అందుకున్న రేవతికి, మధు ఇంకా నిద్ర లేవలేదని స్ఫురించింది. వీడు స్కూల్ బస్ మిస్ అవుతాడేమో అనుకుంటున్న రేవతికి, మధు షూస్ వేసుకుంటూ కనపడ్డాడు.

నువ్వెప్పుడు లేచావ్? ఆశ్చర్యంగా అడిగిన రేవతికి, ఆ రోజు స్కూల్ ఫీల్డ్ ట్రిప్ అని గుర్తు వచ్చింది. గబ గబా ఫ్రిజ్ తీసి మధుకి ఇష్టమయిన చాకొలెట్లు వాడి బాగ్‌లో దోపింది. బాబూ, ఐ యామ్ సో సారి, లంచ్ కి డబ్బిచ్చేస్తాను. తీసుకెళ్ళు. ఇప్పుడింకేం చెయ్యడానికి టైమ్ లేదు కదమ్మా అంది.

పరవాలేదు మమ్మీ అనేసి మధు స్కూల్ బస్ స్టాప్ కి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆయ్యో, వాడు సాయంత్రం ఎప్పుడొస్తాడో అడగడం మర్చిపోయానే అనుకుంది కాని పక్కింటి సునీల్ వాళ్ళమ్మ తీసుకొస్తుందేమో అని మనసుని సమాధాన పర్చుకుంది. ఇంతలో పనమ్మాయి అనసూయ తలుపు తట్టింది. అప్పుడప్పుడూ తను నైట్ డ్యూటీలో ఉన్నప్పుడు రవిచంద్రకి కూడా ఎమర్జెన్సీ వస్తే పిల్లలు వొంటరిగా భయపడతారని, ఒక ఔట్ హౌస్ కట్టించి అందులో అనసూయని భర్త నరసింహుల్ని పెట్టుకున్నారు. నరసింహులికి వేరే ఉద్యోగం ఉన్నా అప్పుడప్పుడూ అవసరం అవుతే రవి కోసం కాని, రేవతి కోసం కాని కారు డ్రైవ్ చేసిపెడతాడు. కొంచెం డబ్బు ఎక్కువెచ్చినా, నమ్మకస్తులయిన పనివాళ్ళు దొరకడం తమ అదృష్టం అంటుంటుంది రేవతి భర్తతో. కష్టపడి సంపాదించుకున్నా, డబ్బు వల్ల కొన్ని సుఖాలున్నాయి రేవతీ అంటాడతను అలాంటప్పుడు.

రాత్రి లేట్ అయి నర్సింగులుతో చెప్పారో లేదో ఈయన కారు కావాలి నాకు అని. అనుకుంటున్న రేవతి ఆలోచనలకి సమాధానమా అన్నట్లు నరసింహులు, అయ్యగారు మిమ్మల్ని కారు తీసుకెళ్ళమన్నారమ్మా రఘుబాబుని చూడడానికి. ఆయన టాక్సీలో వచ్చేస్తారంట. మీరు అబ్బాయిగారిని చూడడం అయ్యాక ఫోన్ చేయమన్నారు. అన్నాడు. సరే అని తాళాలు తీసుకుంది రేవతి.

రెగ్యులర్ గా డ్రైవ్ చెయ్యాలన్న అవసరం రాకపోయినా, రేవతి తరచూ సరదాకి డ్రైవ్ చేస్తూనే ఉండడం ఇప్పుడు అవసరానికి ఆడుకుంది.

నర్సింగ్ హోంకి ఫోన్ చేద్దామా లేకపోతే ఏకంగా పని ముగించుకుని వెళ్దామా అని ఆలోచిస్తూ పరధ్యానంగా నిలబడిపోయిన రేవతి “అమ్మా, రఘుబాబు ఎట్లుండాడు” అన్న అనసూయ (శ్రుతో) ఉలిక్కిపడింది. అయితే తను లేచే ముందరే రవి నరసింహులతో చెప్పడం, ఆ విషయం వాడు భార్యతో చెప్పడం కూడా జరిగిపోయాయన్నమాట! ఇంక ఈ వార్తాప్రసారం ఇక్కడితో ఆపితే మంచిదని, “బావున్నాడు అనసూయా. త్వరలోనే ఇంటికొచ్చేస్తాడలే” అని సంభాషణ పొడిగించకుండా “నేను స్నానానికి వెళ్తున్నాను. కాస్త క్యాబేజ్, రెండు ముల్లంగి తరిగి పెట్టేయి. నేను వంటచేసి పెట్టేసి వెళ్తాను” అంది.

సరేనమ్మా అని పనికి ఉపక్రమించింది అనసూయ. మనిషి చాలా మంచిది కాని అప్పుడప్పుడు ఎక్కడ ఏం మాట్లాడాలో తెలియక అందరిలోనూ, లేకపోతే పక్కంటి పనిమనిషితోనే ఊసుపోక కబుర్లలో ఈ ఇంటి విషయాలు అక్కడా ఇక్కడా వాగేస్తుంటారు. అది రేవతికి నచ్చదు. అందుకని క్లుప్తంగా మాట్లాడుతుంది. అయినా కూడా అందర్నీ ప్రేమగా చూస్తుందని, తన ఒక్క పిల్లాడిని కూడా చదివించడానికి సహాయం చేస్తుందనీ రేవతి అంటే అనసూయకీ, నరసింహులకీ కూడా చాలా గౌరవం. స్నానానికి వెళ్ళిన రేవతికి ఎందుకో ఒక్కగానొక్క అన్నయ్య రమేష్ తో మాట్లాడాలనిపించింది. అతను ఊటీలో ఒక మంచి కంపెనీకి చార్జెడ్ అకౌంటెంట్. తల్లి చిన్నప్పుడే పోవడంతో, తండ్రి ఒక మామూలు ఉద్యోగం చేసినా, పిల్లలిద్దరినీ ఎంతో ప్రేమగా పెంచాడు. (రమేష్), రేవతి కూడా కష్టపడి చదువుకున్నారు. ఆడపిల్ల నర్సింగ్ ఏమిటి, అయితే డాక్టర్ అవ్వాలి లేకపోతే టీచర్ అవ్వాలి అని అభిప్రాయపడే తండ్రిని రమేష్ ఒప్పించాడు. తల్లి బ్రెస్ట్ కాన్సర్ తో కోమోతెరపితో అవస్థ పడినప్పుడు నర్స్ లు చేసిన సేవ కళ్ళారా చూసిన అతను, చెల్లెల్ని బాగా ఎంకరేజ్ చేసాడు. పట్టుదలతో చదివిన రేవతి హైస్కూల్ అందరిలోకి ఎక్కువ మార్కులు తెచ్చుకోవడంతో నర్సింగ్ సీట్ సులభంగానే స్కాలర్ షిప్ తో వచ్చింది. ఉద్యోగరీత్యా రాయవెల్లోర్ లో సెటిల్ అయినందువల్ల, ఉన్న ఊళ్ళో చదువుకోవడం కష్టం కాలేదు అన్నాచెల్లెళ్ళిద్దరికీను. ఇద్దరి చదువులూ పూర్తయి, తనకి రవిచంద్ర పరిచయం అయి, అన్నగారు ఒక కేరళ అమ్మాయిని ఇష్టపడి పెళ్ళిచేసుకుందామన్నంతలో అనుకోకుండా సడెన్ హార్ట్ అటాక్ తో తండ్రి చనిపోయాడు. అప్పట్నుంచీ రేవతికి రమేష్ తప్ప నా అన్న పుట్టింటివాళ్ళూ ఎవరూ లేకపోయారు. ఉద్యోగరీత్యా దూరం అవడంతో, ఎంత ఆత్మీయత ఉన్నా కూడా రమేష్ కి చెల్లెల్ని కలవడం ఎక్కువ కుదిరేది కాదు. ఎవరి సంసారాల్లో వాళ్ళు బిజీ అయిపోయారు. అతనికీ వదిన శ్యామలకీ ఇద్దరు ముత్యాలలాంటి ఆడపిల్లలు. రజని, సజని అని. చూడముచ్చటయిన పిల్లలు. తనకీ ఇద్దరూ మొగ పిల్లలవడంతో రేవతికి ఆడపిల్లలంటే మహా ముద్దు. అప్రయత్నంగానే అన్నగారు కళ్ళల్లో మెదిలినట్లయి, ఫోన్ తీసుకుని డయల్ చేసింది రేవతి. ప్రొద్దునే అయినా పనికి

త్వరగా వెళ్ళిపోతాడేమో అనుకున్న రేవతి, మొదటి రింగ్‌లోనూ రమేష్ “హలో” అంటే సడెన్‌గా గొంతు మూగబోయింది.

“హలో, హలో తల్లీ, రేవతీ, ఆర్ యు దేర్?” అన్నాడు. ఆత్మతగా గొంతు సర్దుకుని నేనే అన్నయ్యా అంది.

“ఏమిటమ్మా, ఈ వేళప్పుడు చేసావు, ఆర్ యు ఓకే అన్నాడు.

అప్పుడు తట్టింది రేవతికి తను సాధారణంగా పిల్లలు స్కూల్‌కి వెళ్ళాక రవి ఇంట్లో లేనప్పుడు తీరుబడిగా చేస్తుంది. తన కాలర్ నెంబర్ చూసి గుర్తుపట్టాడన్న మాట!

“రఘు....రఘుకి ఆక్సిడెంట్ అయ్యిందన్నయ్యా” అంది పూడుకుపోతున్న కంఠంతో.

“అయ్యో ఎప్పుడు? ఎలా అన్నాడు? నేను రానా?”

వెంటవెంటనే అడుగుతున్న రమేష్ ఆదుర్దా గమనించి, “ఐ టింక్ హి ఈజ్ ఒకే. కాని నాకు చాలా భయంగా ఉంది అలా అంటుండగానే రేవతికి ఎక్కిళ్ళు వచ్చేసాయి.

చూడమ్మా, హి విల్ బి ఒకే, నే వస్తాను. ఒక్కసారి ఆఫీస్‌కి వెళ్ళి కొన్ని అపాయింట్మెంట్లు కాన్ఫిర్మేసుకుని ఒకటి రెండు రోజుల్లో వస్తాను. నువ్వు జాగ్రత్తగా ఉండు. మీ పెద్దదాక్టర్ ఊకోఫీ ఉన్నాడా? ఎప్పుడూ రవిచంద్రని ఆట పట్టించే రమేష్ అలవాటు చొప్పున అనేసి నాల్కర్కుచు కున్నాడు.

అన్నగారు వస్తాననేసరికి కొండంత ధైర్యం రేవతికి. కళ్ళు తుడుచుకుని” ఉన్నారు తను, హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళారు” మళ్ళీ మట్లాడుతాను అని పెట్టేసి స్నానానికి వెళ్ళింది రేవతి. గబ గబా స్నానం అయిందనిపించి, చేతికందిన లేత పసుపు రంగు చీర జాకెట్టు తీసి వేసుకుంది. చామన చాయలో ఉన్నా పొడుగాటి జుట్టు, స్వచ్ఛత ప్రతిబింబించే పెద్దకళ్ళూ, ఆరోగ్యంగా ఉండే రేవతి చూడగానే అందంగా కన్నా హుందాగా కనిపిస్తుంది. అందుకని ఒకసారి చూసిన వాళ్ళు ఇంకోసారి వెనక్కి తిరిగి ఆ అమ్మాయిని చూడకుండా ఉండలేరు. ఇవేవీ పట్టనట్లు ఉండడమే తన ప్రత్యేకత. రవిచంద్రకి ఇష్టమయిన ఆ సాదా చీర కట్టుకుంటుంటే రేవతికి అతని మాటలు గుర్తొచ్చాయి. స్వతహాగా మితభాషి అయినా, అతనికి ఏకాంతంలో రేవతిని చూడగానే కవిత్వం పుట్టుకొస్తుంది.

అవునూ, రేవతి అంటే ఆకాశంలో చంద్రుడి తోటి ఉండే ఆఖరి తారకదా, మరి రవి అంటే సూర్యుడు కదా పాపం నా పక్కన నువ్వేమయిపోతావో, కనిపించకపోతే ఎలా అనేవాడు. తను మాత్రం తక్కువ తిండా, అసలే కవిత్వం తనకి సెకండ్ నేచర్ కదా. మీరు ఉత్త రవి కాదుగా, మీ పెద్దవాళ్ళు నాకోసం ఆలోచించి...చించీ చంద్ర అని కలిపి, రవిచంద్రులిద్దరినీ నాకు అంటగట్టారు ఒక్కటే మూసలో, అనేది.

ఒకే ఒకే, కవయిత్రి గారూ, ఐ గివ్ అప్. అంటే ఇద్దరూ నవ్వుకునేవారు.

నిజమే, తనకి చిన్నప్పటినుంచీ కవిత్వం అంటే చాలా ఇష్టం. ముఖ్యంగా రవీంద్రనాథ్ టాగూర్, దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రిగారు, కరుణశ్రీ కవితలు చదువుతుంటే తనకి అన్నం నీళ్ళూ అక్కరలేదు. రఘు మధు పుట్టాక అంత తీరుబడి ఉండకపోయినా, పిల్లలకోసం చిన్న చిన్న పాటలు రాసి తనే రాగం కట్టి పాడేది. ఒక్కోసారి అలాగ పిల్లల గదిలో అన్ని తను మర్చిపోయి పాడుతున్న రేవతిని చూస్తే రవిచంద్రకి కూడా తన్మయత్వం కలిగేది. నిజంగా ఎంతో కష్టపడి, తన తల్లిదండ్రులకి పెద్దగా ఇష్టం లేకపోయినా పట్టుబట్టి రేవతిని పెళ్ళి చేసుకున్న రవిచంద్ర తన నిర్ణయానికి గర్వపడుతుంటాడు. మనవాళ్ళల్లో నర్సులంటే పెద్ద గౌరవం ఉండదురా. ఏ డాక్టర్ నో చేసుకోకూడదూ. గొణిగిన తల్లి మాటలు పట్టించుకోలేదు రవి. నీ యిష్టం అనేసిన తండ్రిని ఉరిమి చూసిందావిడ. ఎన్నో ఏళ్ళు ఎన్నో నోములు నోచాక పుట్టిన ఒక్కగానొక్క కొడుకంటే పంచ ప్రాణాలు వాళ్ళిద్దరికీ కూడా.

పెళ్ళయిన కొత్తలో రేవతికి చాలా భయం ఉండేది అత్తగారంటే. కొంచెం పాతకాలం మనిషి అవిడ. అప్పుడప్పుడు కొడుకు చూస్తే కోప్పడతాడని, వాళ్ళని వదిలి అతను హైదరాబాద్ లో ప్రాక్టీస్ పెడతానంటే ఉన్నవూరు వదిలి రాలేక, కొడుకుని వదిలి ఉండలేక అవిడ పడిన బాధ, తనకీ పిల్లలు పుట్టాక రేవతికి బాగా అర్థం అవుతోంది.

స్కూల్ సెలవులు రాగానే బామ్మ తాతల దగ్గరికి అమలాపురం వెళ్ళాలంటే పిల్లిద్దరికీ మహా సరదాగా ఉండేది. క్రమంగా పెద్ద క్లాసుల్లోకి వచ్చాక, రవి ప్రాక్టీస్ పెరిగాక, వీళ్ళు వెళ్ళడం తగ్గి, వాళ్ళే వచ్చేవారు. కానీ ఈ మధ్య మామగారికి నడుం నొప్పి ఎక్కువగా వచ్చి ప్రయాణాలు చెయ్యలేకపోతున్నారు. వాళ్ళిద్దరూ తనని వదిలి ఉండలేరని తెలిసిన రవిచంద్ర ఎప్పుడూ ఎన్ని అవకాశాలు ఉన్నాయని తన ఫ్రెండ్స్ చెప్పినా అమెరికా కాని, లండన్ కాని వెళ్ళదల్చుకోలేదు. ఒక్క రెండేళ్ళు మాత్రం లండన్ లో బ్రెయిన్ ఎన్యూరిజమ్ గురించి ప్రత్యేకమయిన ట్రైనింగ్ పొంది వచ్చాడు. అప్పుడే రఘు పసివాడని తను రెండునెలలు మాత్రం అతని దగ్గర ఉండి అమలాపురం వచ్చేసింది. అన్నగారు తరుచు రావడంవల్ల, పిల్లవాడి పనులతోనూ రవికి దూరంగా ఉన్నా రేవతికి ఎక్కువ కష్టమనిపించలేదు.

అదే ఇన్స్ట్రుమెంటేషన్? బాబోయ్ ఒక్క నెలకాదుకదా ఒక్కరోజు ఉండలేననిపిస్తుంది.

క్రింద అనసూయ పిలుపుతో మళ్ళీ వర్తమానంలోకి వచ్చింది రేవతి. వస్తున్నాను. అని గబగబా తల దువ్వుకొని బొట్టుపెట్టుకొని క్రిందకు వచ్చేముందు రఘు గదిలోకి వెళ్ళింది. ఫ్రెండ్స్ తో వెళ్ళే తొందరలో ఉత్సాహంలో రఘు కొన్ని బట్టలు అస్తవ్యస్తంగా పడేశాడు. సాధారణంగా ఎంతో నీట్ గా ఉండే గది చిందర వందరగా అనిపించింది రేవతికి. సరే తరవాత చూద్దాం. బోలెడు పని ఉంది అనుకుంటూ క్రిందకి రాబోయి, అలవాటుగా దేవుడి గదిలోకి వెళ్ళింది. రవికి తనకి కూడా స్నానం చేయగానే దీపం పెట్టి వచ్చిన శ్లోకాలు

చదువుకోవడం అలవాటు. పెళ్ళయిన కొత్తల్లో తనకి చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉండేది అంత పెద్ద సైంటిస్ట్‌గ పరిగణింపబడే అతను రోజు ప్రొద్దున్న దేవుడి గదిలోకి వెళ్ళి నమస్కరించకుండా పనికి వెళ్ళడు. అలాగని పెద్ద పూజలూ పునస్కారాలూ అలవాటు లేవు. ఒక్కోసారి అగరోత్తు వెలిగించేసి వెళ్ళిపోయేవాడు. ఇవాళ దీపం పెట్టినట్లున్నాడు. ఒక్క నిమిషం కళ్ళు మూసుకుని భగవంతుడా, నా కొడుకుని నువ్వే కాపాడాలి అని దండం పెట్టుకుంది రేవతి. ఇంక త్వరగా పని ముగించుకుని రఘుని చూడడానికి వెళ్ళాలి. మనల్ని ఏమన్నా తినడానికి పట్టికెళ్ళనిస్తారో లేదో కనుక్కోవాలి. అనుకుంటూ క్రిందకు వచ్చింది.

అప్పటికే కూరలు తరిగేసి, బట్టలు ఉతికేసి, వెళ్ళిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉంది అనసూయ. తనని వెళ్ళమని, రేవతి గబగబా వంట ముగించింది. ప్రొద్దుటినుండి ఏమీ తినలేదని అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. ఇంట్లో పళ్ళు ఉండడం అలవాటు మూలాన, ఒక అరటిపండు తీసుకుని తిందామని వాలుచుకునేసరికి ఎందుకో ఒక్కసారి ఏడుపు తన్నుకొచ్చేసింది రేవతికి. భగవంతుడా ఈ పిల్లాడు బాగు పడ్డాడా? అని ఆక్రోశించింది మనసు. మళ్ళీ అంతలో సంబాళించుకుని, కళ్ళు తుడిచేసుకుంది. మధు స్కూల్‌కి ఎప్పుడు వెళ్ళిపోయాడో కూడా పట్టించుకోలేదు తను. వాడికి చుట్టూపక్కల చాలామంది స్నేహితులే ఉన్నారు. అదీకాక నరసింహులు వాడిని ఓకంట కనిపెడుతూనే ఉంటాడు. రేవతికి అదో ధైర్యం.

గబగబా తల దువ్వుకుని, జడ అల్లుకుంటూ, కారు తాళాలు తీసుకుంది. ఇల్లు తాళం వేసి, అనసూయకి తాళంచెవి ఇచ్చేసి మెల్లిగా కారు రివర్స్ చేసుకుంది. వెంటనే మనసులో రవిచంద్ర నవ్వు మొహం కదలాడింది. పెళ్ళికాక ముందటి ఆ సంఘటన తల్చుకుంటే రేవతి పెదవుల మీద కూడా చిన్న నవ్వు మెదిలింది.

అవి తను నర్సింగ్ కాలేజీలో ఉన్న రోజులు. రవిచంద్రని మొట్టమొదటి సారిగా చూసిన రోజు. తన స్నేహితురాలు పుట్టిన రోజు పార్టీ రమ్మంటే వెళ్ళింది తను. సాధారణంగా బిడియపడే తను ఆ రోజు, ఒక ఫ్రెండ్ చాలెంజ్ చేస్తే ఆ అమ్మాయి కారు రివర్స్ చేసింది. కాని సరిగా చూసుకోక, బార్డర్‌గా ఉన్న క్రోటన్ మొక్కలమీదకు కార్‌ని ఎక్కించేసింది. ఆ రోజు వాళ్ళింటికొచ్చిన డా॥ రవిచంద్ర కూడా ఆ పొరపాటు చూడడం, నవ్వు దాచుకోలేక అవస్థ పడడం తనకి బాగా గుర్తు. ఆ తరువాత అతనితో పరిచయం, నాన్నకి పెద్ద ఇష్టం లేకపోయినా తమ పెళ్ళి అన్నయ్య రమేష్ ప్రోద్బలంతో జరగడం, ఆ తరువాత, సమయం దొరికినప్పుడల్లా తన కారు ప్రయోగం గురించి చెప్పి తండ్రి కొడుకులు నవ్వుడం పరిపాటి అయిపోయింది.

పాపం రఘు మాత్రం తల్లి మీద జాలి వేసి, కారు రివర్స్ చేయడానికి అనుగుణంగా ఒకపెద్ద కర్ర పాతాడు. అయినా కూడా, మీ అమ్మ ధాటికి అవేం నిలవవురా అని ఏడిపించేవాడు

రవి మొదట్లో ఉడుక్కున్నా, క్రమంగా తనూ నవ్వెయ్యడం నేర్చుకుంది రేవతి.

పది గంటలు దాటినందువలన రోడ్ మీద ఎక్కువ ట్రాఫిక్ లేకుండా, మెల్లగా డ్రైవ్ చేసినా, ఇరవై నిమిషాల్లో నర్సింగ్ హోం చేరుకుంది రేవతి. తీరా కారు పార్క్ చేసి లోపలికి వెళ్దామంటే కాళ్ళు వణికాయి రేవతికి. అవాళ పొద్దున్న చాలామందే ఉన్నారు. వెయిటింగ్ రూంలో ఉన్నట్లుండి ఒక గదిలోంచి గట్టి గట్టిగా కేకలు వినిపించాయి రేవతికి. అదేమిటి, రఘు గొంతులాగ అందే వాడెందుకు అరుస్తాడు? అనుకుంటూ గాభరాగా లోపలికి వెళ్ళబోయింది. తప్పుకోండి మేడమ్. అని విసురుగా తోసుకుంటూ ఒక ఆయా డాక్టరు కన్సల్టింగ్ రూంలోకి వెళ్ళింది. ఈ డాక్టరు నిన్న చూసిన దయాకర్ కాదు. రెగ్యులర్ డ్యూటీ డాక్టర్ అనుకుంది. ఆయాతో సహా లోపల గల గదిలోకి వెళ్ళినావిడ పది నిమిషాల తరువాత బయటికి వచ్చి, రేవతి కేసి చూసి, పన్నెండో నంబరు గదిలోని అబ్బాయి మీ అబ్బాయా? అనడిగింది. ఎందుకో ఆవిడ అడిగిన తీరు రేవతికి అస్సలు నచ్చలేదు. ఏదో నిష్ఠూరంగా అడిగినట్లనిపించింది.

అవును అని మెల్లిగా తల ఊపి, ఏమయింది? అనడిగింది. ఏం లేదు. హి కెన్ యూజ్ సమ్ డిసిప్లైన్ అంది రూడ్ గా. రేవతికి వొళ్ళు మండింది. డాక్టర్ అయిండి అలా మాట్లాడుతుందేమిటి ఈవిడ? అనుకుంది. ఏం చేస్తాం, మన కర్మ ఇలాగవుతోంది అనుకుని మళ్ళీ తనని తానే మందలించుకుంది రేవతి. దడదడ లాడుతున్న గండెతో పన్నెండో నంబర్ గది వెతుక్కుంటూ గదిలోకి వెళ్ళింది రేవతి. అక్కడ జరుగుతున్న రాద్ధాంతం చూసి అలాగే నిల్చుండిపోయింది.

4వ అధ్యాయం :

ఒక కాలు నేలమీద పెట్టి, ఇంకోకాలికి పాంట్ ఎక్కించుకోవడానికి చేతికి ఉన్న ఐ.వి.అడ్డం రావడంతో, ఎదురుగా ఉన్న ఆర్డర్లీని ఉరిమిచూస్తున్నాడు రఘు. అతడిని సముదాయించడానికి నానా అవస్థా పడుతున్నాడు ఆ ఆర్డర్లీ. అతనిని తప్పుకోమని కొడుకుకి దగ్గరగా వెళ్ళింది రేవతి.

నలిగిపోయిన హాస్పిటల్ గౌనూ, చింపిరిగాఉన్న తల, ఎర్రబడ్డ, నిస్సహాయమయిన కళ్ళూ, కడుపు తరుక్కుపోయింది రేవతికి. “ఏమిటి నాన్నా ఇది, అని మెల్లగా అంటూ రఘు దగ్గరకు వెళ్ళింది.

“ఐ వాంటు టు గో హోం అమ్మా ప్లీజ్, నన్నిక్కడినుంచి తీసుకెళ్ళిపో” రేవతిని గట్టిగా పట్టేసుకున్నాడు రఘు.

చిన్నప్పుడు ఒక్కోరోజు స్కూల్కి వెళ్ళనని మారాంచేసిన పసివాడు కళ్ళలో మెదిలాడు రేవతికి. వద్దు బాబూ, డాక్టర్ వచ్చి చూస్తేకానీ మనం వెళ్ళకూడదు. బుజ్జగిస్తున్నట్లుగా

అంది రేవతి.

“డోంట్ బి సిల్లీ మామ్. నాన్న డాక్టరేకదా ఆయన్ని చెప్పమను అన్నాడు విసురుగా.

ఒక్కసారి బిత్తరపోయింది రేవతి. తన కొడుకేనా ఇలా మాట్లాడుతున్నాడు? ఏమయింది వీడికనలు? ఇది వేరే డాక్టర్ నర్సింగ్ హోం కదా, మనం అలాగ చెయ్యలేం అంది సముదాయస్తూ.

“నాకదంతా తెలీదు. మనం ఇక్కడినుంచి వెళ్ళిపోతున్నాం అంతే,” అని కాళ్ళదగ్గరున్న పూస్ని ఒక్క తన్న తన్నాడు.

హడలిపోయిన రేవతి వెంటనే కారిడార్‌లోకి వచ్చేసింది. ఇంతలో ఇందాక కనిపించిన డాక్టర్, నిన్న రాత్రి చూసిన సీనియర్‌తో కలిసి వచ్చింది. డా॥ దయాకర్‌ని వెంటనే గుర్తుపట్టి నమస్కారం చేసింది రేవతి. ఒకసారి తల పంకించి, తనని బయటే ఉండమన్నట్లు సైగ చేసి, ఆయన నిదానంగా గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అక్కడ మరి ఆయన ఏమి చెప్పాడో, ఎలా వాడిని సముదాయించాడో కాని, రేవతి మళ్ళీ రూంలోకి వెళ్ళేసరికి రఘు పిల్లిలాగ మంచంమీద ముడుచుకుని పడుకున్నాడు. ⁵

ంవతి నర్స్ అని తెలిసినా డా॥ దయాకర్, తనకేసి తిరిగి, చాలా ఎజిటేటెడ్‌గా వున్నాడమ్మా, అందుకని “హేల్డల్” ఇంజెక్షన్ ఇచ్చాం అన్నాడు.

రేవతికి ఒక్కసారి కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. అయినా తమాయించుకుని “థాంక్యూ” అంది. మెల్లిగా రఘు తల దగ్గరకు వెళ్ళి, వాడిని నిమరసాగింది కళ్ళలోనుంచి ధారాపాతంగా కన్నీరు కారిపోతున్నా, తుడుచుకునే ప్రయత్నం కూడా చేయలేదు.

సముద్రపుటొడ్డున నిల్చుండే పెద్ద అలవచ్చి, కాళ్ళక్రింది ఇసుక కదిలిపోయినట్లుండే భావన రేవతిని వదలడం లేదు. డా॥ దయాకర్ మెల్లిగా నర్స్‌తో మాట్లాడుతూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. గబుక్కున కళ్లు తుడుచుకుని, అతని వెనుకే పరుగెట్టింది రేవతి.

“డాక్టరుగారు, ఏం జరుగుతోంది రఘుకి? మీరు సైకియాట్రిస్ట్‌తో మాట్లాడే హేల్డల్ ఇచ్చారా? అది సైక్ మెడికేషన్ కదా. ఏ డయాగ్నోసిస్ లేకుండా ఎలా ఇచ్చారు?

ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తూన్న రేవతికేసి నిదానంగా చూసి, ‘ఐ నో వాట్ ఐయామ దూయింగ్’ అనేసి వెళ్ళిపోయాడాయన.

ప్రాన్యడిపోయింది రేవతి. నిన్న అంత సానుభూతిగా మాట్లాడినాయన ఇంత కరుగ్గా అంటున్నాడేమిటి? అసలు రవిచంద్రని ఏ విషయమూ గట్టిగా కనుక్కోమనాలి. నర్స్ కదా, అందులోనూ ఆడవాళ్లని ఖాతరు చెయ్యరు కాబోలు. కోపంగా వెనక్కి తిరిగి, రఘు గదిలోకి వెళ్ళింది. వాడింకా అలాగ ముడుచుకుని పడుకునే ఉన్నాడు. చేసేదేం లేక, గదివెనుక తలుపు తెరుచుకుని బయటకు వెళ్ళిన రేవతి నిజంగా ఆశ్చర్యపోయింది. వెనుక వయిపుగా

ఉన్న తోట చూసి! అది అత్యంత అధునాతనంగా కట్టిన సర్నింగ్ హోం. హైదరాబాద్ లో ఒక్క బిల్డింగ్ కి ఇంత స్థలం, తమ ఇళ్ళదగ్గర తప్ప ఇంకెక్కడా ఉంటుందనుకోలేదు రేవతి. రెండు అంతస్తులుగా, వలయాకారంలో కట్టిన భవనం అది. క్రింద గదులన్నీ కూడా, వెనుకవైపు చిన్న బాల్కనీలోకి ఓపెన్ అవుతాయి. కొంచెం స్వస్థత చిక్కిన రోగులు, కుర్చీలో కూర్చుని బయటకు చూడవచ్చు.

మరుసగా రంగురంగుల పూలమొక్కలు, క్రోటన్ను, మధ్యగా ఒక చిన్న పాండ్ లాగా వుంది. అందులో, నిజంవో మరి ఆర్టిఫిషియల్ వో, రెండో మూడో కలువపువ్వుల్లాంటివి వున్నాయి. ఇంత దూరం నుండి సరిగా తెలియడం లేదు. మొత్తానికి రోగులు - రోగాలు వాతావరణం కాకుండా, చాలా ప్రశాంతంగా వుంది. తన అందోళనకి శమనగా అనిపించింది రేవతికి. ఒక్కసారి ఎక్కడలేని నిస్సత్తువా ఆవరించింది. అలా ఎంతసేపు కూర్చుండి పోయిందో తెలియదు. కొద్దిగా కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి.

ఇంతలో వాళ్ళో పెట్టుకున్న సెల్ ఫోన్ మోగి, ఉలిక్కిపడింది రేవతి రవిచంద్ర -

“ఎక్కడున్నావు రేవతి, నాకొంచెం టైం దొరికింది. నన్ను పికప్ చెయ్యగలవా, రఘు దగ్గరకు వెళ్దాం అన్నాడు. నేనిక్కడే ఉన్నానండీ” అంది.

“ఒ.కె. అయితే సరే, నేను టాక్సీలో వచ్చేస్తాను. నువ్వుక్కడే ఉండు” అన్నాడు.

కొండంత బలం వచ్చింది రేవతికి. అసలు రవిచంద్ర తోడుంటే తాము ఏమన్నా ఎదురోట్టవచ్చు అనుకుంది, పిచ్చి రేవతి తనకేం తెలుసు, ఇద్దరూ కలిసినా ఎదరించలేని ఉధృతాలు ఎదురవుతాయని!

రఘు గదిలో అలికిడి అవుతే, తొంగి చూసింది రేవతి. రఘు పడుకునే ఉన్నాడు కాని, ఇంకో కొత్త డాక్టరు, నర్స్ వచ్చారు గదిలోకి.

“ఓ, మేడమ్, మీరు ఇక్కడున్నారా? కొంచెం సేపు బయటే ఉండండి. డా॥ శివగారు అబ్బాయిని చూస్తారు అంది.”

“నా కొడుకు వాడు, నేను రూంలో ఎందుకు ఉండకూడదు?” విసురుగా అనబోయిన రేవతి, ఆ కొత్త డాక్టరు మొహం చూసి ఆగిపోయింది. ఆరడుగుల భారీ మనిషి ఆయన. కళ్ళజోడు, పెద్ద మీసాలు, కొద్దిగా నెరిసిన జుట్టూ, చూడగానే మాంత్రికుడిలా ఉన్నాడు. తెలుగువాడు కాదని నర్స్ తరువాత చెప్పింది. డా॥ శివ భట్టాచార్యుట. విదేశాల్లో ట్రైయినింగ్ అయ్యాడుట. పదేళ్ళు బెంగళూరు N.I.M.H.N.S లో పనిచేసి, కొన్నాళ్ళు కన్సల్టెంట్ గా హైదరాబాదు వచ్చాడుట. చాలా అనుభవం ఉన్న డాక్టరుట.

అతను వెళ్ళిపోయాక నర్స్ ఇచ్చిన వివరాలివి. ఎవరయితే ఏమిటి? నా కొడుకుని సరిగ్గా చూసుకుంటే చాలు అనుకుంది. దాదాపు ఒక అరగంట బయటే బాల్కనీలో ఉండిపోయింది.

రవిచంద్ర తనతో మాట్లాడిన వెంటనే బయల్దేరినట్లున్నాడు. టకటకా రఘుగదిలోకి వచ్చేసి ఆ కొత్త డాక్టరుని పరిచయం చేసుకున్నట్లున్నాడు. తన సంగతే మర్చిపోయినట్లు, అసలు తను అక్కడే ఉన్న విషయం కూడా గుర్తులేనట్లు ఇద్దరు డాక్టర్లూ మాట్లాడుకుంటూ బయటకు వెళ్ళిపోవడం కిటికీలోంచి చూసిన రేవతికి వొళ్లు మండిపోయింది. ఏం చెయ్యలేక మెల్లగా గదిలోకి వచ్చింది.

నీరసంగా ఉన్న మొహంతోటి శూన్యంలోకి చూస్తూ, సడెన్ గా చేతులు తిప్పుతూ సౌంజ్లు చెయ్యడం మొదలెట్టాడు రఘు.

“బాబూ, ఏమిటిది? కొడుకుని కుదుపుతూ అడిగింది రేవతి”

ఒకసారి రేవతికేసి చూసి, తల విదిల్చి “ఓహ్, ఐయామ్ ఒకె అమ్మా, నిద్ర వస్తోంది నన్ను వదిలెయ్ అంటూ అటు ప్రక్కకి తిరగబోయి, “అబ్బా! అన్నాడు. చెస్ట్ ట్యూబ్ ఉందన్న సంగతి మర్చిపోయినట్లున్నాడు.

గబుక్కున వాడిని పట్టుకుని, మెల్లగా ప్రక్కకి ఒత్తిగిలేలాగ చేసింది. సంవత్సరాల తరబడి ఉన్న నర్సింగ్ అనుభవంతో బాటు మాతృత్వం రంగరించిన రేవతి స్పర్శ వ్యధువుగా అనిపించి నట్లుంది. ఆ చెయ్యి ఒక్క నిమిషం అలాగే పట్టుకున్నాడు రఘు. రేవతి కదలకుండా అలాగే నిల్చుండిపోయింది. ఆ స్పర్శలో ఎన్నో ఆవేదనలు, ఆందోళనలు తనలోకి ప్రవహించినట్లయింది. మగతలోకి జారుకున్న రఘు చెయ్యి క్రమంగా పట్టువిడిచింది. ఒకసారి ఐవి సరిగ్గా నడుస్తోందో లేదో చూసి, రూమ్ లో మూలగానున్న కుర్చీలో కూలబడింది రేవతి.

పొద్దున్న తిన్న అరటిపండు అరిగిపోయినట్లుంది. ఆకలి మొదలయింది రేవతికి. ఇలాంటప్పుడు కూడా ఆకలి దప్పులు తెలుస్తున్నాయంటే, ఎంత సాధారణ మానవులం మనం, అనుకుని నిర్లిప్తంగా.

5వ అధ్యాయం :

ఒక పావుగంట గడిచాక, గదిలో అడుగుల చప్పుడుతో బాటు, కాఫీ వాసనా ప్రవేశించింది. చీకట్లో కూర్చున్నావేం రేవతీ, కిటికీ బ్లైండ్స్ తియ్యలేదేం అంటూ లోపలికి వచ్చాడు రవిచంద్ర. సూట్ లో హుండాగా వున్న అతని చేతిలో పొగలు కక్కుతున్న కాఫీకప్పు, రెండో చేతిలో బిస్కెట్లు పాకెట్. దగ్గరగా వచ్చి రేవతికి, కప్పు జాగ్రత్తగా అందించాడు. “మరి మీకో, అలావాటుగా అడిగేసింది రేవతి. నేనిప్పుడే డా॥శివతో తాగాను అన్నాడు. తను కిటికీ దగ్గరగా వెళ్ళి, బయటకు చూస్తూ.

“కాఫీ తాగేసి బయట బాల్కనీ లోకిరా” అంటూ వెనుక తలుపు తెరుచుకుని వెళ్ళాడు రవిచంద్ర. ఎప్పుడూ అతను ఈ నర్సింగ్ హోంకి వచ్చినట్లు లేదు అయినా అంత పరిచితంగా

మెలుగుతున్నాడు? బహుశః చదువుతో వచ్చిన ఆత్మస్థైర్యం అనుకుంటాను. తనూ లేచి అతని వెనుకగా వెళ్ళింది. రఘుకి డిస్ట్రబ్ కాకుండా తలుపు దగ్గరగా వేసింది.

పాంట్ జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని దూరంగా ఎటో చూస్తున్నాడు రవిచంద్ర. అసలే గంభీరంగా ఉండే అతను, ఇంకా దూరంగా అనిపించాడు రేవతికి. చూపు మరల్చుకుందానే “రేవతీ, మనం మనసు గట్టి చేసుకోవాలి. వీడు చాలా చిక్కుల్లో పడేలా ఉన్నాడు, అన్నాడతను” అంటే, దగ్గరగా వచ్చేసి, చెయ్యి పట్టేసుకుంది రేవతి.

“అంటే, అనడిగితే ఏం చెప్పను. రఘు ఈజ్ ఇన్ డ్రగ్ విత్ డ్రాయల్. యూరిన్ శాంపిల్స్ కాక బ్లడ్ టెస్ట్లు కూడా ఒక్కొక్కటి మెల్లిగా వస్తున్నాయి. అసలు వీడు మన పిల్లాడేనా అని అనుమానం వస్తోంది నాకు. మరి మార్కుల్లో ఎక్కడా తేడా లేదు. వాడి బిహేవియర్లో ఏమన్నా గమనించావా అంటాడు ఆ డాక్టరు శివ! నాకెందుకో గుచ్చినట్లయింది రేవతీ, నువ్వేమయినా నోటీస్ చేసావా? రేవతికి ఎదురుగా తిరిగి చెయ్యి జుట్టులోకి పోనిచ్చుకుంటూ అడిగాడు రవిచంద్ర.

అస్సలు నాకు ఏ తేడా కనిపించలేదండీ. లేకపోతే మీకు చెప్పనూ? వాడెంతో ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు జయపూర్లో సీటు వచ్చిందగ్గర్నంచీ. వాడి ఫ్రెండ్ రాహుల్ని అడుగుతానుండండి. అయినా ఏమన్నా ఉంటే మధు చెప్పేవాడుగా. అయోమయంగా అంది రేవతి.

వాచి చూసుకుంటూ, నేను క్లినిక్కి వెళ్ళాలి రేవతీ. ఈలోగా హాస్పిటల్లో రౌండ్స్ కూడ చెయ్యాలి. మరి నువ్వింకొంచెం సేపు ఉంటావా? నేను కారు తీసుకెళ్ళనా, నీకు కావాలా? అనడిగాడు.

మన కుటుంబం విషయం వదిలేసి, ఇతను హాస్పిటల్ అంటాడేమిటి సర్రుమంది రేవతికి. అయినా వెంటనే తమాయించుకుంది. “మీరు రెండు మూడు చోట్లకి వెళ్ళాలి కదా. కారు తీసుకెళ్ళండి. నేను ఆటోలో వెళ్ళిపోతాను” అంది.

సరేనని కారు తాళాలు తీసుకుని వెళ్ళబోతున్నవాడు, ఒక్క క్షణం ఆగి, వెనక్కి వచ్చి, రేవతి చేయి తన చేతిలోకి తీసుకుని, “వి విల్ గెట్ త్రూ దిస్” రేవతీ, అని చెయ్యి మృదువుగా నొక్కి, ఒక్కసారి రఘుకేసి చూసి, బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

అనుకోని ఈ సునిశ్చితమైన చర్యకి రేవతి విస్తుపోయింది. మరుక్షణంలో నిజంగా భయం వేసింది. “తననుంచి భర్త ఏమయినా దాస్తున్నాడా? రఘు పరిస్థితి నిజంగా చాలా భయంకరంగా ఉందా?” రేవతికి అరచేతిలో చెమటలు పట్టాయి. ఇంతలో రఘు నిద్దట్లో ఒక్క కేక పెట్టాడు. ఒక్కసారి కాళ్ళు చేతులు కొట్టుకుని, మళ్లీ నిశ్శబ్దంగా అయిపోయాడు.

మంచం దగ్గరగా వెళ్ళింది రేవతి. నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు కాని మొహం అంతా ఆందోళనగా, చెమటలు పట్టి ఉంది. ‘హి మస్ట్ బి గోయింగ్ **త్రా** సమ్ విత్ డ్రాయల్ సింప్టమ్స్ సునిశితమైన

మెదడు మనసుతో సంబంధం లేకుండా పని చేసింది. రేవతి అనుభవం, తను తల్లి అవకముందు నుండీ కూడా నర్స్ కావడం వలన ఆ అలవాటు సహజంగా వచ్చివుంది. ప్రక్కనే ఉన్న టవల్ తీసుకుని మెల్లగా రఘు మొహం తుడిచి, జుట్టు చేతిలో సవరించింది.

ఎంత చిక్కటి జుట్టు వాడిది? నల్లగా నొక్కులతో, అందమైన ముక్కు, చక్కటి రంగు స్ఫురద్రూపి రఘు. అందులో స్పోర్ట్స్ అవే ఆడతాడేమో ఒక్క పిసరు కూడా కొవ్వు అన్నది లేదు. కాని బలిష్ఠమయిన విగ్రహం వాడిది. రెండురోజుల్నుంచీ గడ్డం గీసుకోనందువల్ల మొహం కొంచెం గురుగ్గా వుంది. మధు తండ్రిలాగ సన్నమూ పొడుగూ కూడా. వాడి కళ్ళు మాత్రం ఎదుటి వాళ్ళని ఆకట్టుకునేలాగ చాలా దయగా విశాలంగా ఉంటాయి. రఘు కళ్ళు మాత్రం మెరిసిపోతూ, అతి చురుగ్గా ఉంటాయి. ఛ, నా పిల్లలకి నా దృష్టే తగిలేలా ఉంది. తన్ని తనే మందలించుకుంది రేవతి.

రఘు అలా నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు. ఇంక చేసేదేం లేక బిల్డింగ్ లో మధ్యగా ఉన్న నర్స్ టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్ళింది. వెనుక అర్చిలాగ ఉన్న గోడని ముందు గ్లాసుపెట్టి ఎంకోజ్ చేసారు. పూర్తిగా ఫెరిన్ దేశాల్లో ఉన్నట్లుంది ఆ నర్సింగ్ హోమ్ ఆర్కిటెక్చర్. అన్నట్లు రఘు ఆర్కిటెక్ట్ అవుదామనుకున్నాడు కదా. వాడు లేచాక వాడి అభిప్రాయం అడగాలి అనుకుంది.

గ్లాస్ లోంచి రేవతి తమవేపు రావడం చూసిన ఒక మధ్యవయసు నర్స్ బయటకు వచ్చింది. ఎంతో మర్యాదగా 'కెన్ ఐ హెల్ప్ యు మేడమ్' అంది. నేను డా॥ రవి....అనబోతుంటే "నాకు మీరు తెల్పు మేడమ్. ఒకసారి మా అబ్బాయికి క్రిందపడి తలకి దెబ్బ తగిలితే డాక్టరుగారే చూసారండీ. ఫీజు కూడా పూర్తిగా వెంటనే కట్టలేకపోతే ఫర్వాలేదు అన్నారు. ఇందాక ఆయన మీరున్న గదిలోంచి వెళ్ళడం చూసాను. చెప్పండి మేడమ్, మీకు ఏంకావాలి?" అంది.

ఆవిడ పేరు సరస్వతిట. ఇంత పెద్ద హైదరాబాదులో, తన భర్త పేషంటు తల్లి ఎదురవడం, గర్వంగా అనిపించింది రేవతికి. ధైర్యం పుంజుకుని, "మా అబ్బాయి ఏమీ తినలేదు. లేవలేదు కూడ...." అంది. ఏం ఫర్వాలేదమ్మా, నేను చూసుకుంటానుగా, మీరు చాలా సేపట్నించి ఇక్కడే ఉన్నారు. ఇంటికి వెళ్ళండి. ఏదన్నా కావాలంటే ఫోన్ చేసినప్పుడు నాకోసం అడగండి. ఇవాళ నా షిఫ్ట్ రాత్రి ఏడుగంటల్లాక అంది. అని నిదానంగా మాట్లాడుతూ రేవతిని మళ్ళీ పన్నెండో నంబరు గదిదాక నడిపించింది.

సరే, ఇంక ఇంటికి వెళ్తే మంచిదేమో, మధు వచ్చే వేళకి తినడానికేమయినా చెయ్యాలి. అనూ ఇంకా భోజనం చెయ్యలేదుగా. బాగ్ తాసుకుని, మళ్ళీ ఇంకోసారి వాడి తల నిమిరి, బయటికి వచ్చింది రేవతి.

టాక్సీ పిలిపించనా మేడమ్, ఆటోలో వెళ్తారా, అనడిగింది సరస్వతి, కొద్దిగా చనువు

తీసుకుంటూ. పెద్ద దాక్టర్ల భార్యలకున్న ధాటి రేవతిలో కనపడలేదు. అందుకే ధైర్యం చేయగలిగింది. ‘ఒక్కటినే కదా, ఆటోలో వెళ్ళిపోతాను, థాంక్సు అని గేట్వైపు అడుగులేసింది.

“అయ్యో, ఉండండి మేడమ్ ఎండగా వుంది. వాచ్మేన్ని పంపుతాను అంటూనే ‘మల్లయ్యా’ అని కేక వేసింది. రేవతికి మొహమాటంగా అనిపించినా ఊరుకుంది. ఐదు నిమిషాల్లో ఆటో పట్టుకొచ్చాడు వాచ్మాన్ పర్సులోంచి తీసి, వాడికో అయిదు రూపాయలిచ్చింది. వాడో సలామ్ కొట్టి మళ్ళీ తన గూడులోకి వెళ్ళిపోయాడు.

గేటుదాకా వచ్చిన ఆటోలో, కొంగు నిండుగా కప్పుకుంటూ, ఎక్కి కూర్చుని, తమ యింటి అడ్రెస్ చెప్పింది రేవతి. ఆటోవాడు మంచివాడులాగానే ఉన్నాడు. ఏ పేచీ లేకుండా జాగ్రత్తగా ఇంటి దగ్గర దింపేసాడు. అనసూయ లోపల ఉన్నట్లుంది. గేటు చప్పుడు విని బయటకొచ్చి రేవతిని చూసి, మళ్ళీ లోపలికెళ్లి ఇంటి తాళం చెవి తెచ్చి యిచ్చింది.

ఆరవ అధ్యాయం :

భోజనం చేసి కాస్సేపు పడుకోండమ్మా వదిలిపోయిన రేవతి మొహం చూసి, ఆప్యాయంగా అంది అనసూయ. చివ్వున కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. అక్కా చెల్లెళ్లు లేని రేవతికి. ఆ నిమిషంలో ఎందుకో అమ్మ జ్ఞాపకం వచ్చింది రేవతికి. ఎన్నేళ్ళయింది తల్లిని తల్చుకుని తన పిల్లలు, భర్త సంసారంలో మునిగిపోయిన రేవతికి సాధారణంగా పుట్టిల్లు జ్ఞాపకమేరాదు. వచ్చినా, తండ్రితో గడిపిన రోజులే బాగా జ్ఞాపకం అలాంటిది. ఇవాళ, ఈ క్షణంలో అమ్మ ఉంటే, ఆవిడ వొళ్ళో పడుకుని భోరుమంటే మనసు భారం తీరుతుందేమో అనిపించింది.

సరే, స్వగతాలు చాలు అనుకుని, తాళం తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళింది రేవతి. ఎలాగో ఓపిక తెచ్చుకుని గుప్పెడు మెతుకులు పెరుగుతో తినేసి చెయ్యి కడిగేసుకుని, వెళ్ళి పక్కమీద వాలిపోయింది. ఒక అరగంట నిద్ర పట్టేసింది. అంతలో మళ్ళీ అదే పీడకల. ఈసారి రఘు ఒక్కడే లారీక్రింద రక్తం మడుగులో దొర్లుతున్నాడు. కెవ్వున కేకపెట్టి లేచి కూర్చున్న రేవతి వొణికిపోయింది. బయట వెలుగూ, పరిసరాలు మధ్యాహ్నాన్ని సూచిస్తుంటే, గభాల్న లేచి చల్లటి నీళ్ళలో మొహం కడుక్కుంది.

వంటింట్లోకి వెళ్లి, స్టా మీద టీకి నీళ్ళు పడేసింది. ఆ చేత్తోనే మధుకోసం కాసిని పూరీలు చేద్దామని పిండి కలిపి పెట్టింది. వాడికి ఛోలే ఇష్టమని మొన్ననే శనగలు ఉడికించినా, నిన్న రఘు హడావుడిలో వాటిని ఫ్రిజ్లో కుక్కింది. వంటింట్లో అలికిడి విన్నట్లుంది. తోటలో కూనిరాగాలు తీస్తున్న అనసూయ, సాయం చేస్తానంటూ వచ్చింది. సరే, తనకి ఉల్లివాయలు, టోమేటోలు తరగమని, రేవతి సెనగలు కుక్కర్లోకి ఎక్కించింది. దాంతోబాటే అన్నమూ, వండేస్తే పనయిపోతుంది కదా అనుకుంది.

రవిచంద్రకి పూరీలు ఇష్టమయినా, ఈ మధ్య వేయించిన వస్తువులు తినడం మానేసాడు.

తనూ పెద్దగా యిష్టపడదు కానీ, ఎదుగుతున్న మొగపిల్లలు దాంతోబాటు టెన్నీస్ అవీ అడతారు కాబట్టి ఏం తిన్నా హరాయించుకోగలరు కొద్దిగా టమేటోలు రెండువేసి చారు పెట్టేస్తే సరి. అనుకుని రంగంలోకి దిగింది రేవతి.

ఓ నాలుగు పూరీలు వేసేవేళకి మధు రానే వచ్చాడు. “అదేమిటి? ఇవాళ త్వరగా వచ్చేసావు? టెన్నీస్ ప్రాక్టీసు లేదా?” అడిగింది రేవతి.

తల్లికేసి చిత్రంగా చూసాడు మధు. “ఇవాళ మంగళ వారం అమ్మా, గురువారం కాదు” అన్నాడు.

నాలిక్కరుచుకుంది రేవతి. అవును కదూ. ఒక్క రోజులోనే తనకి రోజుల లెక్క తెలియకుండా పోయింది. “వెళ్ళి, కాళ్ళు చేతులు కడుక్కునిరా, పూరీలు పెడ్తాను అంది”

“వో, గుడ్,” అనుకుంటూ తన రూంలోకి రెండేసి మెట్లు ఒకసారి ఎక్కుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

“ఏమిటో, ఈ పిల్లలు, అసలు పరుగులే తప్ప నడవరు కదమ్మా” అనసూయ నవ్వుతూ అంది. మా ఆనందూ అంతే, అంది కొడుకుని తల్పుకుంటూ మురిపెంగా అన్నట్లు వాడికీ పూరీలు ఇష్టం కదా ఓ నాలుగు పట్టుకెళ్ళు అంది రేవతి.

అందుకే అనసూయకి అంత అభిమానం రేవతి అంటే. రఘు, మధులతో బాటు తన కొడుకు ఆనంద్ని కూడ సమానంగా ప్రేమగా చూస్తుందీయమ్మ. దేవుడా ఆ పిల్లాడికి ఏం కష్టం రాకుండా చూడు, అనసూయకూడ ఒక్క నిమిషం కళ్ళు మూసుకు ప్రార్థించింది.

ఇంతలో మధు మళ్ళీ రెండేసి మెట్లు చొప్పున దిగుతూ వంటింట్లోకి వచ్చాడు. “స్మోల్ గుడ్” అంటూ అల్మారాలోంచి టిఫిన్ ప్లేటు, గ్లాసుతో నీళ్ళూ తీసుకున్నాడు.

వేడివేడిగా నాలుగు పూరీలు, అప్పుడే ఉడికి ఘుమ ఘుమలాడుతున్న ఛోలే ప్లేట్లో పెట్టి యిచ్చింది రేవతి.

“అన్న ఎలా ఉన్నాడు? ఇవాళ చూసావా? ఇంటికెప్పుడొస్తాడు? గబగబా అడిగాడు మధు.

ఎప్పుడో తప్ప అన్న అని సంబోధించడు. పిలవడం రఘూ అని పిల్చినా, అతన్ని ఉద్దేశించి మాట్లాడినప్పుడు మాత్రం, ఎప్పుడయినా ‘అన్న’ అంటాడు. అది కూడా వాడికి పన్నెండేళ్లు దాటాక తగ్గింది.

“అఁ వెళ్ళాను. ఇంకా ట్యూబ్లు అవీ నొప్పెడుతున్నాయి కాని ఫర్వాలేదు” అంది, నిజం చెప్పడం యిష్టం లేక.

మాట్లాడకుండా, డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని పూరీలు తీనేసాడు మధు.

ఇంకో రెండు పూరీలు వేసి, హోం వర్క్ ఉందా అనడిగింది అలవాటుగా.

మధు హైస్కూల్లో ఉన్నాడు. వాడిని కనుక్కోనక్కర్లేదసలు. కాని రేవతికి యీ చిన్న చిన్న

అలవాట్లు మార్చడం యిష్టం లేదు. పిల్లలు ఎంత ఎదిగిపోయినా, మనకన్న చిన్నవాళ్లే కదా?” అంటుంది రవిచంద్రతో.

“సరేలే, నీకన్న పొడుగ్గా, లావుగా ఉన్నవాళ్ళు, గడ్డాలూ, మీసాలూ వచ్చినా, నీకింకా బేబీస్ లాగే కనబడ్డారు. రేపొద్దున్న వాళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళయి, పిల్లలున్నా నీకు పసివాళ్ళే” అంటాడతను.

“కాదా మరి? అయినా మీకు జెలసీ వాళ్ళంటే” అని ఏడిపించేది.

ఇంతలో ఫోన్ మోగింది. అక్కడే ఉన్న మధు అందుకున్నాడు. “ఓ.కె. నాన్నా, నేను చెప్తాను” అని పెట్టేసి వంటింటల్లోకి వచ్చిన మధుకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది రేవతి.

అమ్మా ఎవరో డాక్టరు శివట. ఆయనతో రాత్రి ఎనిమిది గంటల్కి ఎపాయింట్మెంట్ ఉందిట. ఫామిలీ సెషన్ ట నాన్న నన్ను కూడా రెడీగా ఉండమన్నారు. ఇంకో గంటలో వస్తార్ర” గబగబా పాఠం వప్పచెప్పినట్లు అనేసి, అనసూయ ఇంకా అక్కడే ఉండటంతో, తన గదిలోకి మెట్లెక్కి ఒక్క పరుగులో వెళ్ళిపోయాడు.

“ఏమిట”ని అడగబోయిన అనసూయ రేవతి మొహం చూసి టక్కున ఆగిపోయింది. ఎంత చనువిచ్చి అభిమానం పెట్టుందో, అంత దూరంకూడ పెట్టుంది. ఈ అమ్మ నోరుకూడ విప్పకుండానే, మనసులో అనుకున్న అనసూయ, గబగబా గిన్నెలు సర్దేసి వెళ్ళిపోయింది.

రేవతి ఒక్కక్షణం తమాయించుకుని, పైకి తనగదిలోకి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని, మొహం కడుక్కుని, దేవుడి గదిలోకి వెళ్ళి కూర్చుంది. మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది. ఎందుకు అందర్నీ రమ్మన్నాడాయన? మధుని ఎందుకీ గొడవల్లోకి లాగడం? వాడింకా చిన్నవాడేగా. పోల్లే. నిన్నట్లా కాకుండా ఇవాళ ఏడింటికే అన్నాలు తినేస్తేసరి. ఇంత ఆందోళనలోనూ అంత చిన్న ప్రాక్టికల్ విషయం గుర్తొచ్చినందుకు, తనకే నవ్వుచ్చింది. ఎంత మామూలు మనుష్యుం కదా. అలా కాసేపు కూర్చున్నాక, ఇంకే ఆలోచనలూ రాకుండా మనసు కాస్త కుదుట పడింది. పెద్దగా పై క్లాసులకి రెగ్యులర్ గా వెళ్లకపోయినా, తరచూ యోగతోబాటు కొద్దిసేపు మెడిటేషన్ చెయ్యడం అలవాటు రేవతికి. అందుకని మనసెంత కల్లోలమయినా, త్వరగానే సమన్వయ పర్చుకోగలదు. రేవతిలోని ఈ సమర్థత రవిచంద్రకి చాలా నచ్చుతుంది. అందుకని ఎప్పుడయినా పనిలో తట్టుకోలేని వత్తిడి ఏర్పడినప్పుడు, రేవతిని తనతో వాకింగ్ కి రమ్మని అడిగి, డిస్కోస్ చేస్తాడు. రేవతి చాలా నిశితంగా ఆలోచిస్తుంది. డాక్టరు మూలాన, రోగి వివరాలు చెప్పుడు రవి, కాని సందర్భం పట్టి చర్చించుకుంటారు. ఒక్కోసారి ‘సువ్వు మెడిసిన్ చదవరాదూ’ అంటాడాయన. వద్దలెండి. ఇంటికొక్కర్లు చాలు, ఇల్లు పట్టకుండా బయటవాళ్లని సేదదీర్చేవాళ్లు” అనేది చురుగ్గా. “నీతో మాటల్లో నెగ్గలేను రేవతి” వెంటనే వొప్పేసుకునేవాడు రవిచంద్ర.

అలా ఒక గంట గడిచాక, ఆరున్నర - ఏడు అవుతుండగా, దీపం వెలిగించి, 'భగవంతుడా, మాకు మనోధైర్యం ప్రసాదించు' అని దండం పెట్టుకుంది.

బల్లమీద భోజనం పెద్దామని క్రిందకు వెళ్తూ, ఏమిటి వీడి గదిలో లైటు వేసుకోలేదు అనుకుంటూ, దగ్గరగా వేసున్న తలుపు మెల్లగా తట్టింది. లోపల మంచం మీద బోర్లా పడుకుని ఉన్నాడు మధు. తలుపు తట్టినా తియ్యకపోతే, తనే తలుపు తోసుకుని లోపలికి వచ్చింది రేవతి.

జ్వరం వచ్చిందా మధూ, అంటూ తల దగ్గరగా వెళ్ళిన రేవతి, మధు మొహం మీద కన్నీటి చారలు కనపడ్డాయి. వెంటనే కొంగుతో మొహం తుడుచి, ఏమయింది నాన్నా, నాకు చెప్పవూ?" లాలనగా అడిగింది.

"ఐ డోంట్ నో మమ్మీ, నాకు చాలా భయంగా వుంది. రఘు బాగా అవుతాడా? ఇప్పుడి ఫామిలీ సెషన్ ఎందుకు?"

"అదేమిటి మధూ, ఏదో చిన్న ఏక్సిడెంట్, వాడే రికవర్ అవుతాడు కొద్ది రోజుల్లో. ఇంక ఫామిలీ సెషన్ అంటావా, నాకూ తెలియదురా, వెళ్లి కనుక్కుందాం" అని వాడిని లేపి కూర్చోబెట్టి, మొహం కడుక్కు రమ్మని టవల్ భుజం మీద వేసి, బాత్రూంలోకి తోసింది. కాని రేవతికి మనసులో ఏదో మూల వీడికింకేమయినా తెలుసా, నాకు, రవికి తెలియని విషయాలు? అన్న శంక మొదలయింది ఏమీ అయిందదు. నేను అనుకుని తనూ క్రిందకు వెళ్ళింది ఒక అరగంటలో నరసింహులు గేటు తీసిన చప్పుడూ, రవిచంద్ర ఇంట్లోకి వచ్చిన చప్పుడూ వినపడ్డాయి. వంటింట్లోని కిటికీలోంచి బయటకు చూసిన రేవతి, రవి కారు బయటే ఉంచడం గమనించింది.

గబగబా బల్లమీద ప్లేట్లు సర్ది, తలుపుతీసి, భర్తకు ఎదురు వెళ్ళింది. ఎందుకో పది లంఖణాలు చేసినట్లున్న రవిచంద్ర మొహం చూస్తే విపరీతమయిన భయం వేసింది, కాని వెంటనే తమాయించుకుంది. బాత్రూంలోకి వెళ్ళకుండా డైనింగ్ రూం సింక్ దగ్గరే చేతులు కడుక్కుని మౌనంగా వచ్చి బల్లదగ్గర కూర్చున్నాడు.

"మేం రెడీ" అంది రేవతి.

ఒకసారి తలెత్తి భార్యకేసి చూసి, అన్నం పెట్టమన్నట్లు తలాడించాడు.

ఇంతలో మధు మెట్లు దిగి వచ్చాడు. తండ్రి వెనుకగా ఒక్క క్షణం నిల్చుని, భుజం మీద చేతులేసాడు.

రవిచంద్ర ఆ చెయ్యి అక్కడే ఒక్క నిమిషం పట్టుకుని, తలెత్తి సూటిగా కొడుకు మొహంలోకి చూసాడు.

మధు తండ్రికి కుడివైపుగా తిరిగి వచ్చి బల్ల దగ్గర కూర్చున్నాడు.

రకరకాల ఆలోచనల్లో ముగ్గురూ భోజనం అయిందనిపించారు. “అనసూయని గిన్నెలు సర్దమని నువ్వు వచ్చేయ్యి” అన్నాడు రవిచంద్ర. అప్పటికి ఏడుంబావు అయింది. కాని, డా॥శివ ఆఫీసు ఊరికి చాలా దూరమనీ, వెంటనే బయల్దేరమనీ, రవిచంద్ర షూస్ వేసేసుకున్నాడు. అనసూయని పిల్చి, ఇల్లు వప్పజెప్పి, దడదడలాడుతున్న గుండెల్లో రేవతి బయల్దేరింది.

ఏడవ అధ్యాయం :

రవిచంద్ర సీరియస్ గా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. అతని బుర్రలో ఎన్నో ఆలోచనలు. ఎప్పుడూ అలవాటు లేని భావన. ఒక రకమైన నిస్సహాయత, తనమీద తనకే తెలియని కోపం, పిల్లల్ని సరిగా చూసుకోలేదేమోనన్న గిట్టి భావం. అన్నీ తెరమీదలాగ అతని మొహం మీద తారట్లాడుతుంటే, చెక్కినట్లున్న అతని మొహం ప్రక్కగా చూసినప్పుడు, దవడ ఎముక బిగుసుకుని, రేవతికి భయం వేసింది. డా॥శివ, రవిచంద్ర ఏం మాట్లాడుకున్నారో తనకి తెలియదు. గట్టిగా వివరాలు అడుగుదామంటే, వెనక సీట్లో మధు వున్నాడు. వాడికి పరిస్థితి ఎంత అవసరమో అంతే చెప్పదల్చుకుంది. అయినా నిన్నట్టించి ఇవాటిలోగా అంత సీరియస్ విషయాలు ఏం జరిగి ఉంటాయి, తన ఆందోళనే కాని.

ఎక్కువ ట్రాఫిక్ లేకపోయినా, మొత్తానికి నలభై నిమిషాలు పట్టింది. డాక్టరు శివ ఆఫీస్ చేరడానికి. అది ఒక ఆఫీసు కాంప్లెక్సు. కేవలం ఐదు విడి బంగళాలు, మధ్యలో క్రమంగా పెంచబడ్డ పూలమొక్కలు, చీకట్లో సరిగ్గా రకాలు కనపడకపోయినా నేలమీద నుంచి ఫోకస్ చేసిన లైట్లతో ఎంతో అందంగా ఉన్నాయి ఆ బిల్డింగ్ ముందు. అబ్బి, ఎంతలేటుగా పని చేస్తాడీయన అనుకుంది రేవతి.

కారు పార్కు చేసుకుని, ముగ్గురూ ఆఫీసులోకి వెళ్ళారు. వెయిటింగ్ రూంలో నలుగురు వెయిట్ చేస్తున్నారు. రవిచంద్రని చూడగానే, రిసెప్షనిస్ట్, మరి ఎలా గుర్తు పట్టిందో తెలియదు. రేవతిని, మధుని రవిచంద్రని సాదరంగా లోపలి రూంలో కూర్చోబెట్టింది. తరువాత తెలిసింది రేవతికి, ఆవిడ పెద్దన్నగారికి మూడు - నాలుగు ఏళ్ల క్రితం రవిచంద్ర సర్జరీ చేసాడుట.

ఒక పావుగంట వెయిట్ చేసాక, ఒక చక్కటి అమ్మాయి - ముప్పై, నలభై ఏళ్ల మధ్యన ఉండచ్చు, తెరపిట్ట, వచ్చి పలుకరించింది. నేను నేషనల్ ఇన్స్టిట్యూట్ లో డాక్టరు శివగారితో పనిచేసాను. వారితోబాటే హైదరాబాదు వచ్చి, వారి క్లినిక్ లో ప్రత్యేకమయిన పేషంట్లకు తెరపీ ఇస్తాను. నేను కెమికల్ డిపెండెన్సీలో పిహెచ్.డి చేసాను అని చక్కటి ఇంగ్లీషులో చెప్పింది. ఆవిడ పేరు డాక్టరు నళినిట. చూడగానే కనిపించినంత చిన్న వయసు కాదని రేవతికి అర్థమయింది. మొదటి పరిచయంలోనే ఎంతో సౌమ్యంగా, చురుకైన కళ్ళతో నవ్వు మొహంతో వున్న నళిని, రేవతికి, మధుకి కూడా బాగా నచ్చేసింది. రవిచంద్ర మొహంలో

మాత్రం ఏమార్పు లేదు. ప్రక్కనే బల్లమీద ఉన్న మెడికల్ మాగజిన్ ఏదో తిరగేస్తూ, అంతలో, ఏదో ఆర్టికల్ అతని దృష్టిని ఆకట్టుకొన్నట్లు, సీరియస్‌గా చదవడం మొదలెట్టాడు.

ఎప్పుడూ అతనికోసం పేషంట్లు వెయిట్ చెయ్యడమేతప్ప, అతను ఎవరికోసం వెయిట్ చేయడం అలవాటు లేదని అతను కూర్చున్న విధానమే చెప్తోంది. కాని తప్పదు మరి. తామున్న పరిస్థితి అటువంటిది. డాక్టరు నళిని, తాము, నెలకి రెండుసార్లు కలవాలిట. రఘుని కూడ తీసుకురావాలిట.

అసలు ఇదంతా దేనికి? డా॥శివ డయాగ్నోస్టిక్ ఏమిటి, తమాయించుకుని అడిగింది రేవతి.

“సారీ, డా॥శివ మీకు చెప్పారనుకున్నాను. ఇవాళ మధ్యాహ్నం కొన్ని బ్లడ్ టెస్ట్ రిపోర్టులు వచ్చాయి. మీ అబ్బాయి బ్లడ్‌లో మెక్స్పూర్ ఆఫ్ కెమికల్స్ కనపడ్డాయి.

అనుకోకుండా జరిగిన ఏక్సిడెంట్ ఒకరకంగా మీ వాడికి మంచితే జరిగింది. ఇటువంటి విషయాలు ఎంత త్వరగా డయాగ్నోస్ చెయ్యగలిగితే అంత మంచిది.

మధుకేసి తిరిగి డా॥నళిని, మధూ ఐ విల్ బి యువర్ ఫ్రెండ్. ప్లీజ్, ఎక్స్ప్లైన్ మి అండ్ మై హెల్ప్” అంది. పాపం మధుకేం చేయాలో తెలియక, తల ఊపాడు.

ఇంతలో వెనుక తలుపు తురుచుకుని డా॥శివ గదిలోకి వచ్చాడు. తాము అతని రూమ్‌లోకి వెళ్తామనుకున్న రేవతికి ఈ ఆఫీస్ పద్ధతి వింతగా అనిపించింది. రవికి ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుని, డా॥శివ నాలుగే మాటలు మాట్లాడాడు. వాటి సారాంశం ఇది.

రఘు కొంచెం తేరుకోగానే, అంటే ఒకటి రెండు రోజుల్లో ఎంతోన చేయించాలి. అతని మనసులో ఏ గొడవలు ఉన్నాయో, అతను కొన్ని కెమికల్స్ వాడాల్సిన అవసరం ఎందుకు వచ్చిందో కనుక్కోవాలి. ఒకరకంగా “ఇటీజ్ టూ ఎర్లీ టు మేక్ ఎ డయాగ్నోసిస్” కాని నాయిదివరకు ఉన్న అనుభవం వలన, వి హాప్ టు జంప్ అప్ ఇట్ రూట్‌వే”

“అంటే మీరనేది...” రేవతి మాట పూర్తిగా అనడం లేదు కాని, మీవాడికి అండర్లైయింగ్ గా మెంటల్ డిస్టర్బెన్స్ ఏమన్నా ఉందా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

“వాడ్లుయూ మీన్” రవిచంద్ర గభాల్ను లేచి నిల్చున్నాడు.

“ఐ విల్ టాక్ లేటర్” రవిచంద్రకి షేక్‌హాండ్ ఇవ్వడానికి చేయి చాచాడు. అది తమ విజిటికి ముగింపుగా గ్రహించాడు రవిచంద్ర. డా॥శివ అనుకోకుండా మధు దగ్గరగా వెళ్ళి, “ఐ విల్ టాక్ మోర్ సన్, వర్లీ అవకు” అన్నాడు.

అసలు ఈ మొత్తం విటిజ్ చాలా విచిత్రంగా వుంది. ఇలా ఎప్పుడూ జరగదు, అనుకుంది రేవతి. డా॥నళిని రేవతి దగ్గరగా వచ్చి, “మీరు కంగారు పడకండి. డా॥శివకి చాలా అనుభవం వుంది. ముఖ్యంగా టీనేజర్స్ ఆయన స్పెషాలిటీ. యు విల్ గెట్ యూజ్‌డు టు

వాజ్ మెథడ్స్” ఇంకొక వారానికి మీ అబ్బాయి టెస్ట్లు అన్నీ పూర్తవుతాయి. వచ్చేవారం ఇంకొక అపాయింట్ మెంట్ తీసుకోండి” అని చెప్పింది.

తాము విన్న విషయం గురించి ఆందోళన పడాలో, డా॥శివ వింత ప్రవర్తన గురించి ఆశ్చర్యపడాలో తెలియలేదు రవిచంద్రకి, రేవతికి. మాట్లాడకుండా వెనక సీట్లో కూర్చున్న మధు, పరిస్థితి గాంభార్యాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్లు కళ్లు మూసుకున్నాడు. మౌనంగా కారు స్టార్ట్ చేసాడు రవిచంద్ర. భార్యాభర్తలిద్దరూ ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడుకోకుండా, నలభై నిమిషాలూ నిశబ్దంగా వుండిపోయారు.

ఇల్లు చేరేవేళకి మధు నిద్రపోయాడు కాని, కారు ఆగగానే లేచి, కారు దిగి ఒకసారి తల్లి, తండ్రికేసి చూసి, “గుడ్ నైట్” చెప్పి గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్లి, తాళం చెవికోసం తల్లికేసి తిరిగాడు.

రేవతి కళ్ళనించి ధారాపాతంగా నీళ్ళు కారుతూనే వున్నాయి. మధు చూడకుండా గబుక్కున కొంగుతో తుడుచుకుని, బాగ్లోంచి తాళం చెవి తీసిచ్చింది. మధు తలుపు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళి లైట్లన్నీ వేసాడు. తనూ లోపలికి వెళ్ళబోతున్న రేవతి చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు రవిచంద్ర. కారు గారేజిలో పెట్టి వస్తానన్నాడు. కాస్తేపు అలా నడిచి వద్దాం అన్నాడు. ఏదయినా సమస్య వచ్చినప్పుడు కాస్తేపు బయట వాకింగ్కి వెళ్ళడం ఇద్దరికీ అలవాటు. రాత్రి పదయినా, అది చాలా మంచి ఏరియా వలన సురక్షితంగానే అనిపిస్తుంది. అదీకాక అన్ని ఇళ్లవాళ్ళు కలిసి సెక్యూరిటీ గార్డ్స్ కూడ పెట్టుకున్నారు. అయినా ఎక్కువ దూరం వెళ్ళాలనుకోలేదు. తల చాలా భారంగా, దిమ్మగా అనిపించి, కొంచెం చల్లగాలిలో తిరిగితే బాగుంటుందనిపించింది.

ఒక చేత్తో రేవతి చేయి పట్టుకుని అలాగే రెండో చేత్తోటై వదులు చేసుకుని, గుమ్మంలోంచే టై కుర్చీమీద పడేలా విసిరాడు. మధూ, పది నిమిషాల్లో వస్తాం నన్నా” గట్టిగా అని, నరసింహులూ, ఇప్పుడే వస్తాం అని చెప్పి బయట పడ్డాడు.

ఈ రోజు ఒక విచిత్రం తర్వాత ఇంకోటి జరుగుతోంది. అనుకుంది రేవతి. మామూలుగా ఎంత తొందరలో వున్నా ఎక్కడి వస్తువు అక్కడే పెట్టాలన్న క్రమశిక్షణ వున్న భర్త, టై అలా పడేస్తే, రేవతి నమ్మలేకపోయింది. ఇది ఎంతో సాధారణమైన విషయం అయినా, ఎందుకో మనసు తత్తరపడింది.

కొంచెం పదదుగుల దూరం వెళ్ళగానే, మెల్లగా, ‘రవీ’ అంది రేవతి. ఎప్పుడో చాలా రేర్గా భర్తని పేరుపెట్టి సంబోధిస్తుంది. ముఖ్యంగా పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయిపోతున్న కొద్దీ రేవతి పక్కా ‘గృహిణి’ అయిపోయింది. ఎప్పుడూ ‘ఏమండీ’ అనే సంబోధిస్తుంది. ఎప్పుడయినా హాస్పిటల్లో ఎదురవుతే ‘డాక్టర్ రవిగారూ’ అంటుంది, ఆ తర్వాత ఇద్దరూ నవ్వుకుంటారు.

“ఏం చేద్దాం రవీ,” నేను మాత్రం ఏం చెప్పను రేవతి నాకూ ఏమీ తెలియడం లేదు. మనం ఓపికపట్టి వాడిని జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి అంతే; అయినా ఇప్పుడే ఏ కంక్లూషన్ కి రావద్దు. అందుకే కొంచెం క్లియర్ గా ఆలోచించడానికి బయటకు రమ్మన్నాను. అసలు ఏం జరిగిందో, ఈ డ్రగ్స్ ఏమిటో, మెంటల్ ఇల్ నెస్ ఏమిటో పొంతన కుదరడం లేదు. యూ నో, మనం పిల్లల్ని ఎంతో బాగా పెంచుకుంటున్నాం రేవతి నాకూ నమ్మకం వుంది. ఇది మనలోపం కాదు. ఉద్వేగంగా అంటున్న భర్త మాటలకు, మౌనంగా తల వూపింది రేవతి. అయినా, అనడానికి మాత్రం ఏముందని. ఇంకో ఫర్లాంగు దూరం ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా నడిచారు. చివరికి ఎవరి ఆలోచనల్లో వారు తిరిగి ఇంటిముఖం పట్టారు.

రేవతి, నాకు రేపొద్దున్న ఏడున్నరకే కేసుంది. నువ్వు నన్ను డ్రాప్ చేసి కారు వుంచుకో. అంత పొద్దున్నే టాక్సీ వాడు కష్టం, నేను సాయంకాలమే కాలేటాక్సీ పిలుద్దామనుకున్నా కాని మర్చిపోయాను. నేను రేపు రఘు నర్సింగ్ హోమ్ కి రాలేను. నువ్వే వీలున్నప్పుడు వెళ్ళజ్జ చూసెయ్యి. గేటు తీస్తూ అన్నాడు రవిచంద్ర. మాట్లాడకుండా ఇంట్లోకి వెళ్లి, వంటింట్లో గ్లాసుడు నీళ్ళు తాగి, రవికి కూడా ఒక గ్లాసుతో నీళ్ళు బెడ్ రూంలోకి తీసుకెళ్ళింది.

పైకి వచ్చి, బాత్రూంలోకి టవల్, పైజామా లాల్చీ తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు రవిచంద్ర.

ఆ తరువాత నిశ్శబ్దంగా వచ్చి పడుకున్నాడు. రోజూ పడుకునే ముందు మెడికల్ జర్నల్ తిరిగియ్యడం అతనికి చాలా అలవాటు. టేబుల్ లైటు వేసుకుని, రేవతికి డిస్టర్బెన్స్ లేకుండా కొంచెంసేపు చదివి మెల్లిగా లైటు తీసేసి పడుకుంటాడు. రేవతి రోజంతా పనులతో ఆలసిపోయి ఒక్కోరోజు వెంటనే నిద్రపోతుంది. ఒక్కసారి తాను కూడా ఏదో రాసుకోవడమో, మంచి పుస్తకం చదవడమో చేస్తుంది.

రేవతి స్నానం చేసి, బ్రష్ చేసుకుని వచ్చేసరికి రవిచంద్ర నిద్రపోతున్నాడు. అలా చీకూ చింతా లేనట్లు ఎలా పడుకోగలడు అతను? నిద్రపోతున్న అతని మొహం కేసి ఓసారి చూసి, వెంటనే పడుకోవాలనిపించక, నిశ్శబ్దంగా వెళ్లి పూజగదిలో కూర్చుంది. రోజూ కనీసం ఇరవయి నిమిషాలయినా మెడిటేట్ చెయ్యడం తనకి చిన్నప్పట్నుంచీ అలవాటు. ఒక పది పదిహేను నిమిషాల్లో మనసు ప్రశాంతంగా అయిపోయింది. లేచి, చప్పుడు చేయకుండా బెడ్ రూం లోకి వెళ్లి ఒక ప్రక్కగా పడుకుంది. కొంచెం సేపట్లోనే నిద్రపట్టేసింది.

ఎనిమిదవ అధ్యాయం :

ప్రొద్దున్నే లేచి, కాస్సేపు మొక్కల మధ్య తిరిగి, పూజలకు పూలు కోయడం అలవాటు రేవతికి. సాధారణంగా రవికన్న ఒక అరగంటయినా ముందు లేస్తుంది తను. ఎప్పుడయినా మధ్యాహ్నం ద్యూటీ ఉన్నప్పుడు రాత్రి లేటుగా పడుకుంటే, తను లేచేసరికి కాఫీ పట్టేసేవాడు రవి.

ఇవాళ అతను ప్రొద్దునే కేసుందని చెప్పాడు, తనని దింపమన్నాడు మరి వెళ్లిపోయాడే అనుకుంది రేవతి. తన సందేహం ఇంకో అరగంటలో నివృత్తి అయింది.

“బాబుగారు మీకు తాళాలిమ్మన్నారు. వారు సాయంత్రం టాక్సీలో వచ్చేస్తారంట” రవిచంద్రని దింపివచ్చినట్లున్నాడు, నరసింహులు రేవతి చేతికి కారు తాళాలు ఇచ్చాడు.

ఇంతట్లో మధు లేచి తయారవడం, వాడికి లంచ్ కట్టి యివ్వడం యాంత్రికంగా జరిగిపోయాయి. ఇవాళ రఘు దగ్గరకు వెళ్లేముందు బిల్లుల సంగతి చూడాలి. అన్నయ్య ఎప్పుడోస్తాడో కనుక్కోవాలి అనుకుంది రేవతి. తన మనసు చదివినట్లుగా రమేష్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. “రేపు సాయంత్రం రాగలనమ్మా. ఒక్కరోజే ఉండగలను. సరేనా” తప్పకుండా అన్నయ్యా. చాలా చాలా థాంక్స్. రమేష్ ఫోన్ పెట్టేసాక రేవతికి సడెన్గా ప్రాణం వచ్చినట్లయింది. గబగబా ఇడ్లీకి పప్పు నానవేసింది.

ట్రైజ్లో కూరలేమున్నాయోనని చూసి, అనసూయని పిల్చింది. ఏదన్నా ఆకుకూర తెమ్మంది మార్కెట్ నుంచి. దానితోబాటు ఇంకో లీటరుపాలు, దొరికితే పెరుగూ తెమ్మంది. అన్నగారికి పెరుగు వడలు చాలా యిష్టం. తను రఘుని చూసి వచ్చేసరికి పప్పునానిపోతుంది. రేప్రోద్దునే వడలు వేసేస్తే సాయంత్రానికి బాగా పూరి చాలా బాగుంటాయి. సడెన్గా రేవతి ఆలోచనలకి బ్రేక్ పడింది.

అన్నగారు ఇంత అర్జైంటుగా వస్తున్నదెందుకు, తమ పరిస్థితి ఏమిటి, తన ఈ ప్రయత్నాలేమిటి? ఏమన్నా అర్థం ఉందా?

ఉన్నట్లుండి ‘ఉత్సాహం నీటి బుడగలలాగ చితికిపోయింది అంతలో తమాయించుకుంది. రఘుని త్వరగానే ఇంటికి పంపేస్తారేమో. వాడికీ పెరుగువడలు ఇష్టమేగా. రవిచంద్రకి చెప్పాలి రమేష్ వస్తున్న విషయం. అవునూ అన్నయ్యని తల్చుకోగానే ‘కృష్ణ’ గుర్తుకొచ్చాడు. ఎన్నాళ్ళయింది అతన్ని చూసి? ప్రాణ స్నేహితుడుగా తమ కుటుంబానికి పరిచయమయి, తమలో ఒకడుగా కలిసిపోయిన కృష్ణని ఇన్నాళ్లూ ఎలా మర్చిపోయింది. కృష్ణ అసలు పేరు కృష్ణమోహన్ నాయర్. ఎన్నేళ్లుగానో కేరళలో సెటిల్ అయినవాళ్ళు, అతను మాత్రం చదువుకోసం రాయవెల్లూరు వచ్చాడు. చెస్ ఛాంపియన్గా రమేష్కి కాలేజీలో పరిచయం. అన్నయ్యా ఫ్రెండ్స్ ఎక్కువ యింటికి వచ్చేవారు కాదు. కృష్ణ మాత్రం తరచు వచ్చేవాడు. అదికూడ ఎలా మొదలయిందంటే....

తల్చుకుంటే రేవతి పెదవులమీద చిన్న నవ్వు మెరిసింది. ఒకరోజు మునిమాపువేళ దొడ్లో తులసికోట దగ్గర పెడదామని తను దీపం వెలిగించి తీసుకెళ్తోంది. అది అమ్మ చేసిన అలవాటు. అక్కడ వరండాలో చిన్న టేబుల్మీద చేసే బోర్డు పెట్టుకుని రమేష్, కృష్ణ ఆడుతున్నట్లున్నారు. సీరియస్గా ఆడుతున్నారేమో, ఇంకా పూర్తి చీకటి పడలేదని లేచి లైటు

వేసుకోలేదు. తనూ చూసుకోలేదు. తన దృష్టి అంతా చేతిలోని దీపం మీద ఉండడంతో వాళ్ళిద్దరూ చెస్ బోర్డు పెట్టుకున్న బల్ల తన కాలికి తగిలి తూలబోయింది. గబుక్కున లేచిన కృష్ణ బల్ల పూర్తిగా తన్నేయ్యడంతో చెస్ బోర్డు పూర్తిగా కదిలిపోయి ఆట చెదిరిపోయింది. మంచి రసపట్టులో ఉన్నారేమో, రమేష్ కళ్లురెమ్మి చూడబోయి చెల్లెల్ని చూసి ఘక్కున నవ్వేసాడు.

ఇది చిన్నప్పట్నుంచీ ఇంతే కృష్ణా, నాకన్నా బాగా చిన్నది కదూ, తనని ఆడనివ్వకపోతే ఇలాగే డిస్టర్బ్ చేస్తుంది అన్నాడు.

అదేం లేదు పాపం. చూసుకోలేదేమో తొందర్లో “అఁ నువ్వలాగే వెనకేసుకొస్తే, అది రేపు నీ నెత్తికెక్కి కూర్చుంటుంది. చెల్లెలికేసి అభిమానంగా చూస్తూ అన్నాడు రమేష్. ముందు మొహమాట పడినా, తనూ నవ్వేసింది రేవతి. అలా పరిచయమయి కృష్ణమోహన్ క్రమంగా రేవతికి ప్రాణ స్నేహితుడయిపోయాడు. చదువు రీత్యాకాని, ఉద్యోగాల, ఇంటర్వ్యూల రీత్యాకాని రమేష్ అందుబాటులో లేకపోతే కృష్ణమోహన్ తోనే మనసు విప్పి మాట్లాడేది రేవతి. ఒక ఆత్మీయమైన బంధమని ఆ స్నేహంలోని స్వచ్ఛతకి ఏ చుట్టరికమూ అక్కర్లేదు.

కృష్ణ చదువయిపోయాక, వాళ్ల ఊరు వెళ్ళిపోయాడు. తరువాత, మైథిలి అన్న అమ్మాయితో పెళ్ళయింది. రేవతి అప్పటికే తనకి పెళ్ళయిపోయి రఘుకి ఆరునెల్ల వయసు. తన పెళ్ళికి కృష్ణదే హడావుడి అంతాను. పనివాడు ఉండడం వలన తను వెళ్లలేపోయింది కాని అన్నయ్య చెప్పడం కృష్ణ పెళ్ళి చాలా సింపుల్ గా జరిగిందనీ, ఆ అమ్మాయి కూడా చాలా సింపుల్ గా కృష్ణకి తగినట్లే ఉందనీ రమేష్ చెప్పాడు. తను ఒక చక్కటి పూల బొకే, ఖాదీ గ్రామోడ్యోగ్ భండార్. లు పంపింది. ఇంక ఆ తరువాత క్రమంగా తను తన సంసారంలో ములిగిపోయింది. కృష్ణ పుట్టినరోజుకి, వాళ్ల వెడ్డింగ్ రోజుకి, దీపావళికి తప్పకుండా గ్రీటింగ్స్ పంపేది. అదికూడా క్రమంగా తగ్గిపోయి, అతని పుట్టిన రోజుకి మాత్రం మర్చిపోకుండా కార్డు పంపేది.

అప్పుడప్పుడూ రమేష్ ద్వారా కృష్ణ విషయాలు తెలుస్తూనే వుండేవి. వాళ్ళకి పిల్లలు లేకపోయినా, ఒక పాపని పెంచుకున్నారని, పాపపేరు ‘లయ’ అని తెలిసింది. ఎలా వున్నాడో అన్నయ్యని అడగాలి అనుకుంది రేవతి.

ఇవాళ ఎందుకో పాత రోజుల జ్ఞాపకాలు వదలడం లేదు. ఒక్కసారి గాఢంగా నిట్టూర్చి గెస్ట్ రూం చూడ్డానికి వెళ్ళింది రేవతి.

9వ అధ్యాయం :

రేవతికి ఇల్లు పొందికగా పెట్టుకోవడం అలవాటు. మేడమీద వున్న గదుల్లో చివరగా వున్నది గెస్ట్ రూమ్. చిన్ని చిన్న పూలువున్న పల్చటి కర్దెన్లు, కిటికీకి అటు - ఇటు సాటిన్ రిబ్బన్ తో కట్టి వున్నాయి. కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తే, రేవతి ఇంటి వెనుక వేసుకున్న చిన్న

తోట కనపడుతుంది. కొద్ది దూరంలో వెనకింటి వాళ్ళ కూరగాయల తోట కూడా అందంగా వుంటుంది. రూమ్ లో ఒక బుక్ షెల్ఫ్, చిన్న టేబుల్ - కుర్చీ వేసింది, బెడ్ ప్రక్కన.

పైన గదిలో అన్నీ సరిగ్గా వున్నాయని చూసాక, క్రిందకి వచ్చి, కారు తీసుకుని రఘు దగ్గరకు బయల్దేరిన రేవతికి తను ప్రొద్దుట్నుంచీ ఏమీ తినలేదని గుర్తొచ్చింది. కారు డ్రైవ్ వేలోనే వుంచి, లోపలికెళ్ళి ఓ అరటిపండు వల్చుకుని, గ్లాసుడు మంచినీళ్ళు తాగింది. ఎందుకో రఘు దగ్గరకు వెళ్ళాలంటే గుబులుగా వుంది. అయినా సర్దుకుని కారు స్టార్టు చేసింది. ఇంకో నలభై అయిదు నిమిషాల్లో నర్సింగ్ హోం చేరుకుంది.

నర్సింగ్ హోమ్ దగ్గర కారు అవుకోగానే, రేవతి సెల్ మోగింది. రమేష్, తను ఎయిర్ పోర్టు నించి తిన్నగా వచ్చేస్తానని, వచ్చేసరికి ఆరున్నర అవుతుందనీ చెప్పాడు. సరేనని చెప్పి, రేవతి నర్సింగ్ హోంలోకి వెళ్ళింది. అనుకోకుండా డా॥శివ ఎదురొచ్చాడు.

రేవతికేసి చూసి తల పంకించాడు. “హి ఈజ్ సెటిలింగ్ డౌన్ స్లోలీ” అన్నాడు.

‘అమ్మయ్య’ అనుకుంది రేవతి. ఈ పూటకి వాడితో యుద్ధం తప్పుతుందన్నమాట. అలా అనుకుంటూ రూమ్ నెం. 12లోకి వెళ్ళిన రేవతికి రఘు నిద్రపోతూ కనపబడ్డాడు. ఇవాళ రెండు చేతులకి వున్న ఐ.వి. ట్యూబులు కేవలం చిన్న బటర్ ఫ్లైయ్ సూదులుగా మార్చారు. చెనశ్రీ ట్యూబ్ కూడ చిన్న క్లిప్పుతో టై చేసారు. అంటే, అతను బాగా వూపిరి తీసుకున్నట్లయితే ఆ ట్యూబు కూడ తీసేస్తారన్నమాట. రేవతి మనసు కాస్త కుదుట పడింది.

ఒక గంట కూర్చున్నా రఘు నిద్రలేచే సూచనలేవీ కపబడలేదు. డా॥దయాకర్ ని వెతుక్కుంటూ ఆఫీసు గదిలోకి వెళ్ళింది రేవతి. ఆయన అప్పుడే వచ్చినట్లున్నారు. టేబుల్ ప్రక్కగా నిల్చునే ఫోన్ లో మాట్లాడుతున్నారు. రేవతిని గది బయటే ఉండమన్నాడు ఫ్యాన్.

కాని, ఇంతలో అలికిడికి దయాకర్ గారు వెనక్కి తిరిగి, రేవతిని చూసి లోపలికి రమ్మన్నట్లుగా తల ఊపారు. రేవతి మొహమాటంగానే వచ్చి టేబుల్ కి ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంది. బల్లమీద ఏవో ఎక్స్ రేలు ఉన్నాయి. డాక్టరుగారు మధ్యమధ్యలో బల్లమీద ఉన్న నోట్సు చూస్తూ, అవతల వ్యక్తితో మాట్లాడుతున్నారు. ఒక్క ఐదు నిమిషాల్లో సంభాషణ ముగించి, “సారి, ఒక పేషంట్ ని ట్రాన్స్ ఫర్ చేస్తున్నాము అన్నారు.

“మా వాడిని చూసి వస్తున్నారా? అన్న ప్రశ్నకి తల ఊపింది రేవతి. చూడండి మిసెస్ రవిచంద్రగారూ, మీవాడి సంగతి కొంచెం కాంప్లికేటెడ్ గా వుంది. తనకి జరిగిన ఏక్సిడెంట్ పెద్ద ప్రాబ్లెమ్ కాదు. ట్రవర్ లోనే తేరుకుంటాడు. కాని అతని రియాక్షన్ చాలా డిస్టర్బింగ్ గా ఉన్నాయి. ఏ సంగతీ నిర్ధారించడానికి, ఇది చాలా ఎర్లీ. కాని నాకున్న గట్ ఫీలింగ్ తో నేను డా॥శివని పిలిపించాను. ప్లీజ్, లెట్ మి నో వాట్ ఎవర్ హెల్ప్ యు నీడ్”

రేవతికి నిజంగా ఏం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. ఒకవైపు పిల్లవాడు రికవరీ అవుతాడు

అంటూనే ఇంకో వైపు ఏదో తెలియని భయం పెడుతున్నాడెందుకీయన?

మర్యాదగా లేచి నిల్చుని, నమస్కారం పెట్టేసి, బయటకువచ్చేసింది. రఘు ఎలాగూ నిద్ర పోతున్నాడు. ఇంటికెళ్ళిపోతే, అన్నయ్య వచ్చేసరికి తను కొంచెం రెస్ట్ తీసుకోవచ్చు. రవి కోసం నర్సింహులుని కారిచ్చి పంపచ్చు. అలాగనుకుని నర్సింగ్ హోం నించి బయటపడ్డ రేవతికి, వచ్చేవారం తను చిరకాల స్నేహితులు డా॥ మాధున్ ఇంట్లో పార్టీ జ్ఞాపకం వచ్చింది అన్నట్లు శాంది, మాధుర్గార్లు అబ్బాయి రోహన్ కూడ జయపూర్ వెళ్ళాడుగా రఘుతోటి? వాడిని అడిగితే సరి. అక్కడి కాలేజీ వివరాలు తెలిస్తాయి అనుకుంది. ఇంకా కొంచెం టైమ్ చేతిలో కారు ఉన్నాయి కాబట్టి శాంతివాళ్ళ 20వ వెడ్డింగ్ అన్వరసరీకి మంచి గిఫ్ట్ కొనచ్చు.

నర్సింగ్ హోమ్ నించి బయటపడిన రేవతి ఆబిడ్స్ లో వెండికొట్టు దగ్గర ఆగింది. ఒక చక్కటి దీపం సెమ్మెలు జంటగా వున్నవి కొంది శాంతి, మాధుర్ వాళ్ళ ఇల్లు చాలా అధునాతంగా వుంటుంది. వాళ్ళు నార్త్ నుండి వచ్చారు కాబట్టి. వాళ్ళ భజనలు, పూజా విధానాలు చాలా తేడా. ఆవిడ పూజ సామగ్రి కూడా చాలా అందంగా షోకేసులో పెద్దుంది. దేవుడి మందిరంలో ఉన్న పూజ సామగ్రి వేరు మళ్ళీ అది అత్తగారి ఇంటి నుండి సంప్రదాయంగా వచ్చినవి. భాష, పద్ధతులు వేరయినా, శాంతి, మాధుర్ గారు రవి, రేవతి వాళ్ళ కుటుంబంతో చాలా బాగా కలిసి పోయారు. వాళ్ళకి రోహన్ ఒక్కడే కొడుకు. వాడు రఘు మంచి ఫ్రెండ్స్ కాకుండా చదువులో చాలా పోటీ పడతారు కూడాను. అందుకే పంతంగా చదివి ఇద్దరూ జయపూర్ లో సీటు తెచ్చుకున్నారు.

కొన్న గిఫ్ట్ చక్కగా పేక్ చేయించి, ఇంటికి బయల్దేరింది రేవతి.

10వ అధ్యాయం :

అమ్మా, నేను ఇంటర్ కాలేజీ సైన్స్ ప్రాజెక్టుకి సెలెక్టు అయ్యాను. వచ్చే నెలలో బెంగళూరు ఇండియన్ ఇనిస్టిట్యూట్ ఆఫ్ సైన్సెస్ కి పంపుతారుట. ఐయామ్ సో హాపీ. జూనియర్ కాలేజీలో రెండో సంవత్సరం చదువుతున్న మధు చిన్న పిల్లాడిలా గెంతుకుంటూ వంటింట్లోకి వచ్చేసాడు. బూట్లతోనే.

కొడుకు మొహంలోని సంతోషంచూసి, వాడి షూస్ గురించి పట్టించుకోకుండా, గట్టిగా వాడిని గుండెలకి హత్తుకుంది. రెండు రోజులుగా రఘు గురించి పడ్తున్న ఆవేదనకి, ఈ సంతోషానికి సమన్వయం కుదుర్చుకోలేక ఒక్కసారి ఏడ్చేసింది రేవతి.

“అమ్మా, ఏమయింది? బిత్తరపోయిన మధు మాటలకి,

“ఏం లేదు నాన్నా, ఐయామ్ సో ప్రౌడ్ ఆఫ్ యు” అంది. అప్పుడు గమనించాడు మధు తల్లి చేసిన స్పెషల్స్ వంటింట్లో గట్టుమీద పేర్చి వున్నాయి.

“హోవ్, నీకు ముందే తెల్సా నా సెలెక్షన్ గురించి”

అమాయకంగా అడుగుతున్న చిన్నకొడుకు నెత్తిమీద ఒక్కటి వేసింది రేవతి. నువ్వు చాలా స్పెషల్ కాని నాన్నా, నాకేం టెలిపతీ లేదు. ఇవాళ ఇంకో గంటలో రమేష్ మామయ్య వస్తున్నాడు” అంది.

“ఏమిటి ఇంత సడెన్ గా?” అడగబోయిన మధుకి అన్న సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి ఒక్కసారి మొహం చిన్నబోయింది. “రఘు....” అన్నాడు.

“నో, నో, హి ఈజ్ ఓ.కె.” మావయ్యకి ఊర్కే రావాలనిపించిందిట సర్ది చెప్పింది రేవతి.

“అవునూ, నీకూ సైన్సుకి ఆమడ దూరం కదా, ఎలా సెలెక్షన్ అయ్యావురా” అంది రేవతి.

ప్రాజెక్టుని స్టిల్ ప్లాన్ టు బి ఏన్ ఎకౌంటెంట్ అన్నాడు మధు.

“సరేబాబు నీ యిష్టం. ముందు మొహం కడుక్కుని శుభ్రమైన బట్టలు వేసుకో” అంది రేవతి.

ఇంతలో ఫోన్ మ్రోగింది. తన వర్క్ అయిపోవచ్చిందనీ కారు పంపమనీ రవిచంద్ర చెప్పాడు. రమేష్ వస్తున్నట్లుగా రేవతి సంతోషంగా చెప్పింది. “ఓ గుడ్! రేపొద్దున నాకు కేసులేవు. లేటుగా వెళ్ళచ్చు. నేను తనూ పొద్దున్నే టెన్నీస్ ఒక రౌండు వెయ్యచ్చు. హుషారుగా అన్న భర్త మాటలకి రేవతి ఆశ్చర్యపోయింది. ఏం మగాళ్ళు! ఒకవైపు కొడుక్కి ఏక్సిడెంట్ అయిందని తన అన్నగారు వస్తుంటే భర్తకి తట్టిన మొదటిమాట టెన్నిస్?

నర్సింహుల్ని కేకేసి, అయ్యగారి కోసం వెళ్లమంది. బహుశః రవిచంద్ర, రమేష్ ఒకేసారి వస్తారేమో. గబగబా వంటిల్లు ఓసారి చూసి, తనూ మొహం కడుక్కుని చీర మార్చుకుంది రేవతి. దొడ్లో వున్న సన్నజాజులు కోసుకుని వొళ్లో పోసుకుని దండ కడుతూంటే గేటు దగ్గర టాక్సీ ఆగిన చప్పుడు వినపడింది. గబుక్కున వొళ్లో వున్న మొగ్గలు పక్కన పళ్ళెంలో పోసి, లేచి రమేష్ కి ఎదురు వెళ్ళింది రేవతి.

“ఏమ్మా, బాగున్నావా తల్లీ” ఒక చేత్తో ఓవర్ నైట్ బాగు, రెండో చేత్తో రేవతిని దగ్గరకు తీసుకుని తల నిమిరాడు రమేష్.

కంఠం పూడుకుపోయింది రేవతికి. ఒక చేత్తో అన్నగారి చేయి పట్టుకుని ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళింది. ఇంతలో మళ్ళీ గేటు చప్పుడయి, నర్సింహులు కారుదిగి గేటు తీస్తే, రవిచంద్ర లోపలికి వచ్చాడు. తన జీవితానికి ఎంతో ముఖ్యులైన ఇద్దరు వ్యక్తులూ ఒకేసారి ఇంట్లోకి రావడం రేవతికి ఎంతో ప్రత్యేకమైన సంఘటనలాగ అనిపించింది.

“హోయ్ రమేష్, బాగున్నారా?” నవ్వుతూ రవిచంద్ర రమేష్ కి షేక్ హాండ్ ఇచ్చాడు.

ఊఁ ఎలా వున్నారు డాక్టరుగారు? ఊళ్లో అందరూ క్షేమమేనా. మీ సర్జరీలు జోరుగా సాగుతున్నాయా? ఎప్పటిలాగ జోవియల్ గా పలకరించాడు రమేష్. రవిచంద్ర కొంచెం

రిజర్వ్‌గా ఉంటాడని తెలిసినా వయసులో తనకన్న కాస్త చిన్నవాడవటం వలన అప్పుడప్పుడు హాస్యమాడుతూనే ఉంటాడు రమేష్.

ఆ, మీ దయవల్ల, మేమూ, ఊళ్లో వాళ్లూ కూడా క్షేమమే. రవిచంద్ర కూడా ఫలోక్తిగా అన్నాడు. ఇద్దరూ బూట్లు విప్పుకుని లోపలికొచ్చారు. మధు మెట్లు దిగివచ్చి మేమమామని గట్టిగా హగ్ ఇచ్చాడు.

“హా ఈజ్ మై బాయ్ అంటూ మధుని ఒక అడుగు దూరంగా నిలబెట్టి “పెద్దాడయి పోతున్నావురా. నా అంత పొడుగూ అవుతావా ఏమిటి? ఆప్యాయంగా అన్నాడు రమేష్. అత్తయ్య, రజని, సజని బాగున్నారా, మర్యాద మర్చిపోని మధుకేసి గర్వంగా చూసింది రేవతి.

“అంతా బాగున్నారా. సెలవులకి రాకూడదూ? అన్నాడు రమేష్. ఈ సంవత్సరం చదువు చాలా హెక్టిక్ మావయ్యా అన్నాడు మధు.

“కబుర్లావురా, మామయ్యని పై రూమ్‌లోకి తీసుకెళ్ళు కాస్త రిలాక్స్ అవుతాడు. నేనీ లోపల భోజనం పెట్టేస్తాను” అంది రేవతి.

మనసులో టీ తాగాలి అనిపించినా, రవిచంద్ర, అప్పటికే ఏడుదాటడం వలన భోజనం చేసేద్దాంలే అనుకున్నాడు. అసలతనికి 8.30 లోపల అన్నం తినెయ్యడం పెద్దగా యిష్టం వుండదు పైగా అంత త్వరగా రోజూ ఇంటికి రాలేదు కూడా.

ఒక అరగంటలో అన్నీ సర్దేసింది రేవతి. బాగా వూరిన పెరుగువడలు చిన్న కటోరీల్లోకి సర్దుతుంటే కళ్ళలో నీళ్ళూరాయి మళ్ళీను. రఘు కూడా ఉండి ఉంటే ఎంత బాగుండేది? భార్య వెనకగా వచ్చిన రవిచంద్ర, ఇవి రఘుకి ఎంత యిష్టం కదా రేవతీ, పిచ్చి వెధవ, ఏం తింటున్నాడో అన్నాడు. అనుకోని ఈ సున్నితమైన వాక్యానికి తలెత్తి రేవతికి అతనెంత బాధ పడ్తున్నాడో అర్థమయింది. అరగంట క్రితం టెన్నీస్ గురించి ఫ్లాన్ వేస్తుంటే, ఇతనెంత నిర్దయుడు అనుకుంది కదూ తను! ఈ మనిషి ఎన్నేళ్ళు కాపురం చేసినా తనకర్థమవుతాడా?

ఇంతలో మేనమామ అల్లుళ్లు నవ్వుకుంటూ మెట్లు దిగి రావడంతో మూడ్ మారింది అందరికీ. అంతమటుకు రఘు గురించి ఒక్కమాట కూడా అడగని అన్నగారు,

అన్నం కలుపుకుంటూ, “మరి రఘు ఉన్నది ప్రైవేటు నర్సింగ్‌హోం కదా, రాత్రయినా వెళ్లనిస్తారా” అనడిగాడు.

“రేపొద్దున వెళ్దాంలే రమేష్” అనేసాడు రవిచంద్ర.

ఇంకెవరూ సంభాషణ పొడిగించకుండా భోజనం ముగించారు.

తనకి హోంవర్కు ఉండంటూ మధు పైన తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. భార్యవెనకే వంటిల్లు సర్దుతూ రవిచంద్ర, “రమేష్ కొంచెం సేపు హాల్లో కూర్చుందామా” అనడిగాడు.

రేవతి వెంటనే “మీరిద్దరూ మాట్లాడుతూ ఉండండి. నేనిప్పుడే వచ్చేస్తాను” అంది.

మిగిలిన వస్తువులు అనసూయని పిల్చి ఇచ్చేసింది. మళ్ళీ రేపు ఫ్రెష్గా వండుదామనుకుంది.

11వ అధ్యాయం :

మర్నాడు గురువారం ప్రతి గురువారం చాలా ప్రొద్దున్నే లేస్తుంది రేవతి. ఆరోజు పగలు పాలు, పళ్ళు తప్ప వండినవేవీ తినదు. అమ్మ బ్రతికి ఉన్నప్పుటినుంచీ కూడ అలాగే అలాపాటుపోయింది. ఆ విషయం ఇంట్లో వాళ్ళకీ దగ్గర స్నేహితులకీ కూడా బాగా తెలుసు. వీలయినంత మటుకూ ఎవరూ తనని ఆరోజు విసిగించరు. స్నానం, పూజ అయిందాక కూడ సాధారణంగా ఎవరితోనూ మాట్లాడదు.

ఐదున్నర కల్లా లేచి, రవి, రమేష్ టెన్నిస్కి వెళ్తారని కాఫీ, ఇడ్లీలు, పచ్చడి తయారుచేసింది. రవిచంద్ర ఫ్లేటు ప్రక్కన నానేసిన బాదం పప్పులు పడి ఉన్నాయి. అవి చూసి కళ్ళెగరేసాడు రమేష్. అది గమనించిన రవిచంద్ర

“నేను సరిగ్గా వేళకి కడుపునిండా తిననని మా చెల్లాయికి అనుమానం, భయం కూడాను. అందుకని రోజూ నేనీ పప్పులు తినాల్సిందే” అన్నాడు.

చూసారా మా చెల్లికి మీరంటే ఎంత ఇదో అన్నాడు రమేష్.

మాట్లాడకుండా ఇద్దరినీ తినమని కళ్ళతోనే హెచ్చరించింది రేవతి.

తనూ కప్పులో కాఫీ తెచ్చుకుని వాళ్ళతో కూర్చుంది. ఇద్దరూ గబగబా తినడం ముగించి, ఆటకీ వెళ్ళిపోయారు. ఇంతలో మధు లేచాడు. సాధారణంగా వాడి పనులన్నీ వాడే చూసుకుంటాడు. వాడిక్కూడ ఇడ్లీ పెట్టేసి, మధ్యాహ్నం లంచ్కి మాత్రం సాండ్విచ్ చేసి యిచ్చింది. వాడికి ఇడ్లీలు, ఉప్మాలు స్కూలికి తీసుకెళ్ళడం ఇష్టం వుండదు. మధు కూడా స్కూలికి వెళ్ళాక రేవతి ఓ నిముషం ఆలోచించింది. తనకెలాగూ మానం ఇంకో గంటదాకా మధ్యాహ్నం బోజనాల సంగతి చూసి, ఏకంగా రమేష్ని తీసుకుని వెళ్తే నయమేమో రఘు దగ్గరకు. వాడి మావయ్యని తీసుకొచ్చానని వాడేం అంటాడో మరి. సరేలే, ఆ సంగతి తరువాత ఆలోచిద్దాం అనుకుని రేవతి స్నానం పూజ ముగించి వంట మొదలెట్టింది. కొడుకుని స్కూలికి పంపి అనసూయ కూడ సహాయానికి వచ్చింది. ఒకరెండు గంటలు ఆడి బాగా అలిసిపోయినా, సంతోషంగా ఇంటికొచ్చారు రవి రమేష్లు.

అందరూ గబగబా రేడీ అయిపోయి రవితోబాటు బయల్దేరారు. తనుకూడా వచ్చి, కొడుకుని చూసి అప్పుడు తన ఆఫీసుకి వెళ్తానన్నాడు రవిచంద్ర. కారు రేవతికి వదిలి తను టాక్సీలో వెళ్ళడమో, ఏదో చేద్దాంలే అన్నాడు. పళ్లు కొనిపెట్టింది రేవతి. ఒక డబ్బాలో బంగాళాదుంపకూర, అన్నం, ఒక దాంట్లో సాంబారన్నం ఇంకో డబ్బాలో విడిగా పెరుగన్నం కలిపింది రఘుకి.

ముగ్గురూ నర్సింగ్ హోంకి చేరారు. రఘు గది దగ్గర డా॥శివ, డా॥ దయాకర్, హెడ్ నర్సు నిల్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. రవిచంద్రని చూస్తూనే ఇద్దరు డాక్టర్లు మర్యాదగా పలకరించారు. ప్రక్కనే ఉన్న రమేష్ ని పరిచయం చేసాడు రవి. తను వాళ్ళతో మాట్లాడుతూ గది బయటే ఉండిపోయాడు. రేవతి, రమేష్ లోపలికెళ్ళారు.

“హాయ్ చాంప్, హౌ ఆర్ యూ?” రఘు మంచం దగ్గరగా వెళ్లి పలకరించాడు రమేష్.

“మామయ్యా! ఎప్పుడొచ్చారు.

చక్కగా పలకరించిన రఘుని చూసి రేవతి మనసు కుదుటపడింది. ‘హమ్మయ్య వీడు బావున్నాడు’ అనుకుని కొడుకు దగ్గరగా వెళ్లి నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

తల్లికేసి చూసి నవ్వాడు రఘు, “ఇంటికెళ్ళిపోదాం అమ్మ. ఐ డోంట్ లైక్ ఇట్ హియర్” అన్నాడు. చెస్ట్ ట్యూబ్ తీసేసిన చోట చిన్న బాండేజి వుంది. రెండు చేతుల ఐ.వి. ట్యూబులు తీసేసారు.

“ఇవాళ ఇంటికెళ్తారు బాబూ?” ఆశగా అడిగింది రేవతి.

“ఐ తింక్ సో. నాన్న వచ్చారా? నిన్న రాలేదేం” అడిగాడు రఘు.

“ఊఁ ఏమిటి నామీద నేరాలు చెప్తున్నాడు” అంటూ లోపలికి వచ్చాడు రవిచంద్ర. అతను బయట డాక్టర్లతో ఏం మాట్లాడాడా అని ఆతృతగా వుంది రేవతికి. కాని అడగడానికి సందర్భం కాదని గ్రహించి ఊరుకుంది.

“మనం వీడినివాళ తీసుకెళ్ళుచుట కెన్ యు మేనేజ్? నేనిక్కడ్నించి టాక్సీలో వెళ్ళిపోతాను” భార్య కేసి తిరిగి అన్నాడు.

“మీరు కూడా రాలేరా?” అడిగింది రేవతి.

“సారీ, నేను సాయంత్రం త్వరగా వచ్చేస్తానుగా,” సమాధానపరుస్తున్నట్లుగా అని, ఒకసారి రఘు చెస్ట్ మీద బాండేజి ఎత్తి చూసి ‘గుడ్’ అని మళ్ళి పెట్టేసాడు.

“ఒకసారి రేవతి భుజం తట్టి మళ్ళీ మాట్లాడతాను” అని కారు తాళాలు చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. ఇంకేం చెయ్యాలో తెలియక రేవతి రఘుని వెళ్దామా అనడిగింది.

“బట్టలు మార్చుకుంటాను. అన్నం ఇంటిదగ్గరే తింటాను మీదో” అన్నాడు రఘు.

ఇంతలో ఇంకో నర్సు వచ్చి, “మేడమ్ మీరు వచ్చి బిల్లు కట్టేసి, ప్రిస్క్రిప్షన్ తీసుకెళ్ళండి” అంది.

పర్సు తీసుకుని, చెక్కు బుక్ ఉందా చూసుకుని ఆఫీసుకి వెళ్ళింది రేవతి. తనతోకూడ వెళ్ళిన రమేష్ ఆఫీసు గది బయటే వెయిట్ చేసాడు. పది నిమిషాల తర్వాత పాలిపోయిన మొహంతో బయటికి వచ్చింది రేవతి.

“ఏమిటమ్మా” అనడగబోయి ఆగాడు రమేష్. ఒక్క క్షణం ఆగి ‘ఐ కాంట్ బిలీవ్ దిస్. ఈ

మూడు రోజుల బిల్లు ఎంతో తెల్సా అన్నయ్యా? ముష్టై ఆరువేల నాలుగు వందలుట. అదీకాక బక్షీస్ అని వరసగా నలుగురు నిల్చున్నారు” ఇంకేదో అనబోయి ఆపేసింది రేవతి. చెల్లెలి దగ్గర్నుంచి ఇంకే సమాచారం రాదని రమేష్ కి బాగా తెలుసు.

ఇద్దరూ మాట్లాడకుండా రఘు గదికి వచ్చేసరికి తను బట్టలు మార్చుకుని నీరసంగా దిండుకి ఆనుకుని కూర్చున్నాడు. తను తెచ్చిన బ్యాగులో అతను నిన్న విప్పిన బట్టలు పెట్టి, మెల్లిగా చేయి అందించింది రేవతి.

జాగ్రత్తగా మంచం మీద నుంచి లేచి కొంచెం నిలబెట్టాడు రమేష్. మొత్తానికి కారు దగ్గరకు చేరుకున్నారు. మధ్యలో ఫార్మసీ దగ్గర కారు ఆపింది. రఘు, రమేష్ కార్లోనే కూర్చున్నారు. రేవతి షాపులోకి వెళ్లి ప్రిస్క్రిప్షన్లు ఇచ్చింది. ఏంటీబయాటిక్ వెంటనే ఇవ్వగలనని, ఆ రెండో మందు స్టాక్ లో ఉండదనీ, అది ఇంకో బ్రాంచికి రాసి తెప్పించాలని అన్నాడు. “మేడమ్, ఈ తెప్పించాల్సిన మందు కొంచెం ఖరీదవుతుందమ్మా. మాకు ఊరికే ముందు జాగ్రత్తగా చెప్తున్నాను” ఫర్వాలేదు తెప్పించగానే చెప్పండి” అని వచ్చేసింది రేవతి. అతని దగ్గర వీళ్లు అప్పుడప్పుడు దగ్గుమందు అవీ కొనడం, బాండెయిడ్స్, మగపిల్లల ఆటల డెబ్బలకోసం బాండేజీలు కూడా అన్నీ అక్కడే అలవాటుగా కొంటుంది రేవతి. పైగా డాక్టరుగారి కుటుంబమని కొంచెం గౌరవం కూడా.

ఇంకో ఇరవయి నిముషాల్లో ఇల్లు చేరుకున్నారు. మెల్లగా కారు దిగిన రఘుకి నర్సింహులు ఎదురు వచ్చాడు. ఆపుట అతను పనికి వెళ్ళినట్లు లేదు. అనసూయ కూడ నవ్వు ముఖంతో ఎదురొచ్చి, ‘బాగున్నావా రఘుబాబూ’ అని పలకరించింది. మౌనంగా తలూపాడు రఘు. మెల్లిగా నర్సింహులు ఆసరాతో తన గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అన్నం పెట్టేస్తాను రఘూ, అన్నయ్యా వచ్చి చేతులు ఇక్కడ సింక్ లో కడుక్కో” అంటూనే చకచకా బల్లమీద అనసూయ అమర్చిన ప్లేట్లలో వడ్డించసాగింది రేవతి. పది నిముషాలు వెయిట్ చేసినా రఘు రాలేదు. నర్సింహులు మెట్లు దిగివచ్చి, బాబు రాడంటమ్మా, కాస్సేపయాక నన్నే పైకి పెరుగన్నం తెమ్మన్నాడు” అన్నాడు. ఏదో అనబోయి తమాయించుకుని ‘సరే’ అంది రేవతి. తీరా ప్లేట్లో వడ్డించేసింది కాబట్టి, అన్నగారితో బాటు తనూ తప్పనిసరిగా బల్లదగ్గర కూర్చోవాల్సి వచ్చింది రేవతికి. కాని నోట్లోకి ముద్ద దిగలేదు. పిల్లవాడు హాస్పిటల్ నుంచి అన్నం తినకుండా తను తినెయ్యడం ఏమిటి? రేవతికి జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్న రమేష్ గంభీరంగా అయినా స్పష్టంగా అన్నాడు.

“రేవతి, నువ్వు కొంచెం సెంటిమెంట్స్ పక్కనపెట్టి ప్రాక్టికల్ గా వుండడం మొదలెట్టాలనిపిస్తోంది నాకు. ఎదుగుతున్న పిల్లల మూడ్స్ ఎప్పుడెలా వుంటాయో వాళ్లకే తెలియదు. అలాంటిది ప్రతి చిన్న విషయం పట్టించుకున్నారంటే చాలా కష్టం అవుతుందమ్మా.

సమ్ టైమ్స్ మా సజని, రజనితో కూడా వాళ్ళమ్మ తంటాలు పడుతుంటుంది. వదిలేయ్ అంటే నామీద కోపం వచ్చేస్తుంది.

“అవుననుకో. కాని అంత దెబ్బ తగిలి, ఇంటికొచ్చిన పిల్లాడు తినకుండా.... ఆర్థోక్సిలో అపేసింది రేవతి. ఇంక రమేష్ కూడా పొడిగించలేదు.

ఒక అరగంట అయ్యాక చిన్న బోల్ లో పెరుగన్నం కలిపి పైకి తీసుకెళ్ళింది రేవతి. రఘు తలుపులు మూసి వున్నాయి. మెల్లగా తట్టింది కాని, అతను కదిలిన చప్పుడు వినపడలేదు. చేసేదేం లేక అన్నం అలా గుమ్మం దగ్గరే వదిలెయ్యడం ఇష్టం లేక తిరిగి క్రిందకొచ్చేసింది రేవతి.

“రేవతీ, ఒక నిమిషం ఇలా వచ్చి కూర్చో. కిచెన్ టవల్ తో చేతులు తుడుచుకుని, బుద్ధిగా వచ్చి రమేష్ కి ఎదురుగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంది రేవతి.

చూడమూ, ప్రస్తుతం మనకేమీ నిర్ధారణగా తెలియదు జాగ్రత్తగా వాడి కళాకళలు చూసుకుని మసులుకోవాలి. నీ దృష్టంతా, ఇరవయి నాలుగు గంటలూ రఘుమీదే పెట్టుకుని మధన పడ్తుంటే, మధు, మీ ఆయన ఏమయిపోతారు చెప్పు. రెండు మూడు రోజుల్లోనే నీ మొహం ఎంత పీక్కుపోయింది చూడు. ప్లీజ్ కొంచెం జాగ్రత్తగా వుండి నీ హెల్త్ చూసుకో. నీ కెప్పుడు ఏది కావాలన్నా నే వున్నాను, అన్నాడు రమేష్ కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

“రవి వచ్చాక చెప్పు. నాకొంచెం ఆఫీసు పని వుంది. చేసుకుంటూ వుంటాను” అన్నాడు తన గదిలోకి వెళ్తూ.

రేవతికూడ, రవిచంద్ర అప్పుడే వచ్చేలా లేడని, ఏ పని చెయ్యడానికి, మనస్కరించక, ఎప్పుడో సరదాకి మొదలెట్టిన షాల్, క్రోష్ సిడిల్స్ తెచ్చుకుని, వాల్యూమ్ లేకుండా టివి పెట్టుకుని కూర్చుంది. చేతులు యాంత్రికంగా అల్లుకు పోతున్నాయి కాని, మనసే పైగదిలో రఘుమీదే కేంద్రీకృతమయి వుంది.

నిశ్శబ్దంగా ఒక గంట గడిచాక గేటు చప్పుడయింది. రవిచంద్ర లోపలికి వస్తూనే, “ఎలా ఉన్నాడు రఘు?” అనడిగాడు. చేతిలోని షాల్ ప్రక్కనపెట్టి లేచి, అతని చేతిలోని (బ్రీఫ్ కేసు అందుకుంటూ కళ్లు పైగదికి తిప్పింది. అర్థం చేసుకున్న రవిచంద్ర రెండేసి మెట్లు ఒకసారి ఎక్కి పైకెళ్లాడు. నలభై ఐదేళ్లు దాటుతున్నా కుర్రాడిలాగ చకచకా మెట్లు ఎక్కేసిన రవిచంద్రకేసి చూసి విజిల్ వేసాడు రమేష్ గదిలోంచి బయటకొస్తూ, మంచి పేప్ లో ఉంచుతున్నావే చెల్లెమ్మా, ఏమిటి మాజిక్” అన్నాడు చెల్లి కేసి చూస్తూ. నవ్వేసింది రేవతి. పది నిమిషాల్లో బట్టలు మార్చుకుని రవిచంద్ర, ఒక చేత్తో రఘు చెయ్యి పట్టుకుని డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకు వచ్చి, రేవతీ, అన్నం పెడ్తావా?” అన్నాడు.

టేబుల్ మీద రెండు కంచాల్లో గబగబా వడ్డించింది. “నేను అన్నయ్యతో తినేసాను”

అంది సంజాయిషీ చెప్తున్నట్లు. “దట్స్ గుడ్, మధు తినేసి వర్క్ చేసుకుంటున్నాడా అన్నాడు. రమేష్ అవునంటూ వచ్చి, నేను మధు రేవతి మీకన్న ముందు తినేసాం బావగారూ, సారీ, నాకు పొద్దున్నే ప్రయాణం అన్నాడు. ఎప్పుడయినా ఒకసారి రవిచంద్రని నోరారా బావగారూ అని పిలుస్తాడు, తనకన్నా చిన్నవాడయినా.

పొద్దున్న ఎన్ని గంటలకు వెళ్లాలి మీరు. నేను మిమ్మల్ని దింపి హాస్పిటల్ కి వెళ్ళిపోతాను. “ఓ డోంట్ వర్రీ, కాల్ టాక్సీకి చెప్పాను” అన్నాడు రమేష్.

“నో, నో, నేను వస్తాను అన్నాడు రవి. ఇంక వాదించకుండా ఊరుకున్నాడు రమేష్. అదీ కాకుండా అతని తోటి వంటరిగా మాట్లాడడానికి అదో మంచి అవకాశం అనుకున్నాడు.

చిన్న చిన్న గిన్నెల్లో పండు ముక్కలు పెట్టి, పైన ఐస్ క్రీమ్ వేసి చిన్నవాడిని కూడా క్రిందకు పిల్చింది రేవతి. అందరూ ఇష్టంగా తిన్నారు. ఎక్కువగా నూనెలు నేతులూ పెట్టి స్వీట్సునీ చెయ్యడం రేవతి, కాని కస్టర్డ్, ఐస్ క్రీములు అందరికీ ఇష్టమే.

“రఘూ, ఈసారి సెలవులకి మా దగ్గరికి రావోయ్ అందరం కలిసి ఎక్కడికయినా ఒక నాలుగు రోజులు సర్దాగా వెళ్దాం” అన్నాడు రమేష్.

“ఒకే” అని తలూపాడు రఘు. తినడం అయిపోగానే నాకు నిద్ర వస్తోంది’ అనేసి, తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. మర్నాడు పొద్దున్నే వెళ్ళిలి కదా అని రమేష్ కూడ పడుకుంటానని వెళ్ళాడు. రవిచంద్ర చేతిలో కొత్తగా వచ్చిన మెడికల్ జర్నల్ పట్టుకుని కాసేపు వంటింట్లోనే కూర్చున్నాడు. గిన్నెలు సర్దేయగానే రేవతి కూడా లైట్లు ఆర్పి, తలుపులు చెక్ చేయ్యబోతుంటే “నేను తాళం వేస్తానే రేవతి, ఒక్కసారి ఇలారా “సారీ, పొద్దున్న వాడిని డిశ్చార్జి చేసినప్పుడు నేను కూడా రాలేదని కోపం వచ్చిందా? హాస్పిటల్ కి వెళ్ళడం లేటయిన కొద్దీ, సాయంత్రం ఇంటికి రావడం ఆలస్యమవుతుంది కదా?” అనునయంగా అన్నాడు. “నేనేం అనలేదే? కాని వచ్చేవారం నుండి నా నైట్ షిఫ్టులు కూడ మొదలు కూడా. ఎలాగ అని చూస్తున్నాను అంది రేవతి చేయి విడిపించుకుంటూ.

“దాన్లో ఏముంది? మనమే రోజంతా బేబి సిట్టింగ్ చెయ్యక్కర్లేదుగా. హి విల్ బౌన్స్ బాక్ సూన్” అన్నాడు. సరే, ఇంక సంభాషణ పొడిగించకుండా. మీరు పైకి వస్తున్నారా, లైటు ఉంచగా ఇక్కడ అనడిగింది. అన్నట్లు నర్సింగ్ హోం బిల్లు చాలా ఎక్కువ వచ్చింది అంది. దట్స్ ఒ.కే. కట్టేసావు కదా, అన్నాడు.

ఇద్దరూ వంటింట్లో లైటు తీసేసి, మెట్ల దగ్గర చిన్న లైటు మాత్రం వుంచి పైకి వెళ్ళారు. వెళ్తూ రఘు ఏంటీబయాటిక్, ఒక గ్లాసుతో నీళ్ళు తీసుకెళ్ళి అతని తలుపు తట్టింది రేవతి. తలుపు దగ్గరగానే వేసుంది కాని గదిలో, అతని బాత్రూంలో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. రేడియోలో ఏదో స్టేషన్ లో పాటలు మధ్యలో గరగరా మ్యూజిక్ వస్తున్నాయి. నెమ్మదిగా

లోపలికి వెళ్ళి, బాత్రూంలో లైటు మాత్రం వుంచి, మిగిలినవి తీసేసి, రేడియో ఆర్పేసింది. కాలేజికి వెళ్లక ముందు, తన గదిలో తనకొక్కటి టి.వి. కావాలని ఎంత గొడివ పెట్టినా, రేవతి వొప్పుకోలేదు అసలు ఇంట్లో ఒక్క టి.వి.యే తనకి నచ్చదు కాని, అందరూ మగవాళ్లే తను తప్ప, స్పోర్ట్స్ తెగ చూస్తారని, ఆ వంకనయినా అందరూ కలిసి క్రింద హాల్లోనే వుంటారని ఊరుకుంది.

మంచినీళ్ళ గ్లాసు ప్రక్కనే ముందుపెట్టి, తలుపు దగ్గరగా వేసి విచ్చేసింది రేవతి. కొంచెం సేపు పడుకునే ముందు జర్నల్ చదవడం అలవాటయినా, రవిచంద్ర ఆ రోజు బ్రష్ చేసేసుకున్నాక పక్క ఎక్కేసాడు. రేవతి ఒక్క నిమిషం పడుకున్న అతనికేసి చూస్తూ అలా నిల్చుండిపోయింది. “త్వరగా వచ్చి పడుకో, మళ్ళీ పొద్దునే లేవాలి. అంటూనే అటునయిపు తిరిగి పడుకున్నవాడు రేవతి బాత్రూంలోకి వచ్చేసరికే, గాఢనిద్రలో వున్నాడు తను ఓ పక్కగా.....పడుతుంది.

12వ అధ్యాయం :

మర్నాడు తెల్లవారుఝామున లేచి, రమేష్, రవిచంద్ర వెళ్ళిపోయారు. రేవతికి చాలా దిగులుగా అనిపించింది. అన్నగారి వెనకాతలే తలుపుదాక వెళ్లి, అందర్నీ అడిగానని చెప్పు. వీలయితే మళ్ళీ రాగలవా” అంది బెంగగా. తప్పకుండా వస్తానమ్మా. నీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకో. అని వెళ్ళిపోయాడు.

తలుపు గడియ వేసి లోపలికి వచ్చిన రేవతి, మెట్లమీద నిల్చున్న రఘుని చూసి బిత్తర పోయింది. నిద్దట్లో వాచి, ఎర్రబడిన కళ్లు, చెదిరిన జుట్టు అలా శూన్యంలోకి చూస్తూ నిల్చున్నాడు రఘు.” బాబూ నిద్ర పట్టడంలేదా? ఇంత త్వరగా లేచావేమిటి?” రఘు దగ్గరగా వెళ్లి అడిగింది.

“ఆకలేస్తోంది” అన్నాడు. సరే, బ్రష్ చేసుకుని రా, పాలు తాగునువు కాని” అంది. “నేను టీ తాగుతాను, ఏమన్నా తినాలి. తర్వాత బ్రష్ చేసుకుంటాన్నే,” అన్నాడు విసుగ్గా.

“ఇవేం కొత్త అలవాట్లురా? కాలేజి మహాత్మమా ఏమిటి?” సర్దాగ అంది. రఘు మాట్లాడకుండా వెళ్లి టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు. గబగబా టీ కలిపి. రేవతి ఒక ప్లేటు ఇడ్లీలు వేసి పెట్టింది. అన్నీ ఐదు నిమిషాల్లో తినేసి, అక్కడే వున్న సోపాలోకి మార్చి, మళ్ళీ నిద్రపోయాడు. అలా పడుకున్న వాడు, మధు లేచి రెడీ అయిన చప్పుడికి కాని, రేవతి, అనసూయ వంటింట్లో చేసే అలికిడికాని ఏమీ పట్టనట్లు 11 గంటల దాకా నిద్రపోయాను.

వాడిని అలాగే వదిలేసి, తన స్నానం వంట పూర్తి చేసుకుంది రేవతి. పన్నెండు ప్రాంతంలో మెడికల్ షాపు వాడు మందులు వచ్చాయని, వచ్చి తీసుకెళ్ళమని ఫోన్ చేసాడు. నర్సింహులు కేక వేసి, రెండు 500 రూ. నోట్లు ఇచ్చి పంపింది రేవతి.

ఒక గంటలో మందులు తెచ్చిన నర్సింహులు అరవై రూపాయలు చేతిలో పెట్టాడు. మందుల షాపువాడు ఖరీదవుతుంది అన్నాడు కాని ఇంత ఖరీదనుకోలేదు రేవతి. ఇంకా తన నర్సు ట్రైనినింగ్ ఓ మూల మనసు వేధిస్తూనే వుంది. ఏ టెస్ట్ ల ఆధారంగా వీళ్లు ఇంత చప్పున, ఇంత స్ట్రాంగ్ మందులు వాడుతున్నారు? ఇవాళ రాత్రి డ్యూటీకి వెళ్ళినపుడు టైమ్ దొరికితే చదవాలి అనుకుంది.

అందరికీ వీలుగా వుండడం కోసం రాత్రి 11 గంటలనుంచి, ప్రొద్దున్న ఏడు గంటల దాకా షిఫ్ట్ ఒక పదిమైళ్ళ దూరంలో వున్న హాస్పిటల్ లో పని చేస్తుంది రేవతి. కొద్దిగా దూరమయినా, రాత్రి ట్రాఫిక్ ఎక్కువ వుండదు, పిల్లలిద్దరూ పెద్దవాళ్లే కాబట్టి, భోజనాలవీ అయ్యాక, ఇద్దరూ కార్లో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వెళ్ళి, తనని దింపేసి, రవిచంద్ర వెనక్కి వచ్చేస్తాడు. తను పొద్దున్న ఆటో రిక్షాకాని, వీలుండే నర్సింహులుతో కారు పంపితే కార్లో కాని వెనక్కి వచ్చేనుంది. రవిచంద్ర, పిల్లలు వెళ్లిపోయాక, హాయి ఓ రెండు మూడు గంటలు నిద్రపోయి లేస్తే ఫ్రెఫ్ గా వుంటూ అమ్మగారి వోపికకి, చకచకకి అనసూయ ఆశ్చర్యపడి పోతుంటుంది. ఎంతో బిజీగా వున్న రాత్రుళ్ళు మాత్రం కొంచెం అలసట అనిపిస్తుంది. ఇవాళ రవి త్వరగా వస్తే బాగుండును. రఘుకి ఎక్కువసేపు వంటరిగా వదిలెయ్యడం ఇష్టంలేని రేవతి అనుకుంది అయినా రఘు పూర్తిగా తేరుకుని, మళ్ళీ కాలేజీకి వెళ్లేదాక తను సెలవు పెట్టేస్తే? చూద్దాం ఇవాళ హాస్పిటల్ లో అడుగుదాం అనుకుంది.

ఏడు దాటాక, అనసూయని పిలిచి అయ్యగారింకా రాలేదు అనసూయా. నేనివాళ పనికి వెళ్ళాలి. కొంచెం నీ పని పూర్తయ్యాక మా యింట్లో వచ్చి వుంటావా అని అడిగింది పిల్లాడి చేత హోంవర్క్ చేయించి పడుకోబెట్టేసి, పదిగంటలకల్లా వస్తానంది అనసూయ.

మధు ఇంటికొచ్చాక, పిల్లలిద్దరికీ ఎనిమిదింటికల్లా భోజనాలు పెట్టేసింది. రఘు ఉలుకూ పలుకూ లేదు. మందులిస్తే వేసుకుంటున్నాడు. లేకపోతే టి.వి. ముందు కూర్చుంటున్నాడు.

రేవతి తొమ్మిదింపావు దాక చూసి అన్నం తినేసింది. రవిచంద్ర నుంచి ఫోన్ కూడ లేదు. తీరా బయల్దేరదాం, అలవాటుగా వచ్చే ఆటోవాడిని పిల్చుకుని అనుకున్నంతలో, “అమ్మా, నేను రేపు జయపూర్ వెళ్లి పోతాను” అన్నాడు రఘు.

గతుక్కుమంది రేవతి. “అదేమిటి సెలవులింకా వారం ఉన్నాయిగా. అదీగాక నీ మందుల సంగతి చూడాలి ఎలా పని చేస్తాయో. మళ్ళీ డాక్టర్ల ఎపాయింట్ మెంట్లు అయాక వెళ్తుగాని అంది”

“ఐయామ్ ఫైన్. నాకీ మందులవి అవసరం లేదు. వాళ్ళనే తీసుకోమను,” అన్నాడు విసురుగా.

“అదేమిటి రఘూ, అర్థం లేకుండా మాట్లాడకు. అయినా నాన్నని రానీ, నేను ఇప్పుడు

ద్యూటీకి వెళ్ళాలి” అంది రేవతి.

“నాన్న వచ్చి ఏం చేస్తారు?” అయినా ఇది నా డిసిషన్ అన్నాడు.

ఇంక పొడిగించడం వాదనలోకి దారితీస్తుందేమోనని మాట్లాడకుండా జోళ్లు వేసుకుని, తలుపు దగ్గరగా వేసి బయల్దేరింది రేవతి.

వెనకే తలుపు తెరిచి, “నేను పాక్ చేసుకుంటున్నాను అన్నాడు రఘు గట్టిగా.

మధు ఈ మాటలు విని తనుకూడ బయటకు వచ్చి, “నువ్వెళ్ళు అమ్మా, నీకు లేటవుతుంది” అన్నాడు.

రఘు మధుని ప్రక్కగా తోసుకుంటూ పైకి వెళ్లిపోయాడు.

మధు ఆటోదాకా వచ్చి “నువ్వు జాగ్రత్త అమ్మా” అంటుండగానే రవిచంద్ర కారు ఎదురొస్తూ కనబడింది.

“అమ్మయ్య” అనుకుంది రేవతి. కాస్త నిదానించిన మనసుతో ఆటోవాడిని పోనీమంది.

చాలా ఏళ్లుగా అలవాటయిన ఊరూ, పరిసరాలు కాబట్టి, కొంతమంది పనివాళ్లు, పచారీ కొట్లవాళ్లు, ఆటోవాళ్ళు బాగా పరిచయం. అందరికీ రవిచంద్ర అంటే గౌరవంతో కూడిన భయం. రేవతి అలా కాదు, అందర్నీ నవ్వుతూ పలుకరిస్తుంది. అందుకని వాళ్ళూ అభిమానంగా వుంటారు.

“డాక్టరు బాబు బాగున్నారా అమ్మా” ఆటో డ్రైవర్ రహీమ్ అడిగాడు. అతనికో ఏదై ఏళ్లుంటాయి. అతనికి ఇద్దరు కొడుకులు. ఇద్దరూ చెరో ఆటో నడుపుతారు. బాగున్నారా రహీమ్ “మీ ఆవిడ పిల్లల కులాసానా” అనడిగింది

అల్లా దయవల్ల అంతా బాగున్నాం అన్నాడు రహీమ్.

త్వరగానే హాస్పిటల్ చేరుకుంది రేవతి. రెగ్యులర్గా అదే ఆటో వాడుతారు కాబట్టి, నెలకోసారి డబ్బిస్తుంది. అదీకాక “ఈడ్” కని, ఇంకా తమ పండుగలు దీపావళికి కూడా ఏదో ఒకటి ఇస్తుంటుంది. సలాంకొట్టి వెళ్లి పోయాడు రహీమ్. పొద్దున్న మాత్రం దొరికిన ఏదో ఒక ఆటోలో ఇంటికొచ్చేస్తుంది రేవతి.

పనిలోకి వెళ్తూనే రేవతి పూర్తిగా మారిపోతుంది. ఇంక స్వంత విషయాలు, సమస్యలు ఏమీ గుర్తురావు సాధారణంగా. కాని, ఇవాళ మాత్రం మనసు ఎందుకో చాలా కలతగా వుంది. బయల్దేరుతుండగా రఘు ఎందుకంత రాధాంతం చేసాడు. వాడు ఇలాంటి మనస్థితిలో జయపూర్ ఎలా వెళ్తాడు? పోనీ తను కూడ వెళ్తేనో?

అయినా ఎలా వెళ్తుంది? ఇక్కడ చిన్నవాడికి కాంపిటీటివ్ పరీక్షలు దగ్గరకొస్తున్నాయి. వాడు ఇండియన్ ఇన్స్టిట్యూట్ ఆఫ్ మేనేజ్మెంట్కి వెళ్తామనుకుంటున్నాడు. తన దృష్టి అంతా రఘు మీదే కేంద్రీకరిస్తే, చిన్న కొడుక్కి అన్యాయం చేసినట్లవదూ? తమాయించుకుని,

మిగిలిన రాత్రు పనిలో మునిగిపోయింది రేవతి.

13వ అధ్యాయం :

మర్నాడు ప్రొద్దున్నే డ్యూటీ నుంచి ఇంటికొస్తున్న రేవతికి ఏదో తెలియని గుబులు మొదలయింది. గేటు తీసుకని లోపలికి వస్తూంటే, అనసూయ పరుగునవచ్చి, “అయ్యగారు తెల్లారగట్ల రఘుబాబుని తీసుకెళ్లారండి. మీకీ చీటీ ఇమ్మన్నారు” అని ఓ కాయితం ఇచ్చింది.

“రఘుని అడ్మిట్ చేస్తున్నాను. అవగానే ఇంటికొచ్చేస్తాను. కాల్ చెయ్యకు. రవి” అని తొందరలో రాసినా స్పష్టంగా వుంది అతని చేతివ్రాత. కాని సందేశమే అర్థం కాలేదు రేవతికి.

“మధుబాబు రెడీ అవుతున్నారండీ, నర్సింహులు రహీమ్ తో చెప్పాడు. ఆటోకి బాబు కివాళ యూనివర్సిటీలో స్పెషల్ క్లాసటండీ,” అని అంది. అయ్యో, మర్చిపోయాను ఆ సంగతి, తలమీద కొట్టుకుంది రేవతి.

రఘు గురించి అనసూయని అడగాలనిపించలేదు. రవిచంద్ర పనివాళ్లతో ఎంత ముభావంగా ఉంటాడో తనకి బాగా తెలుసు. తలుపు తెరుచుకుని లోపలికెళ్ళిన రేవతి నిశ్చేష్టురాలయిపోయింది. వంటింట్లో పగిలిపోయిన గ్లాసు పెంకులు, మధు జాగ్రత్తగా ఏరుతున్నాడు. బయటకు వెళ్లడానికి రెడీగా వున్నాడు వంటింట్లో కూడ బూట్లు, వేసుకుని ఉన్నాడు. కాలికి పెంకులు గుచ్చుకోకుండా కాబోలు. వంటింటి అలమార్లమీద, ఫ్రిజ్ మీద కాఫీ మరకలున్నాయి. బహుశః అనసూయ ఇంకా ఇంట్లోకి వచ్చి వుండదు. సాధారణంగా వాళ్ళబాబుని స్కూలికి పంపాక వస్తుంది, కాబట్టి ఈ మెస్ చూసుండదు. పోన్లే, ఒకరకంగా బయటవెళ్ళేవరికే తెలియక్కర్లేని రాద్ధాంతం జరిగిందన మాట. తల్లి, అలికిడి విని మధు తలెత్తి చూసాడు. వాడి మొహంలో భయం, బాధ అన్నీ మిళితమయి వున్నాయి. “ఏం జరిగింది నాన్నా”, లాలనగా అడిగింది రేవతి.

“తెలీదమ్మా, నేను లేచి రెడీ అవుతున్నాను. సడెన్ గా అరుపులు, కేకలు వినిపించి పరుగెత్తుకు వచ్చాను. రఘు చేతికందిన వస్తువల్లా విసిరేస్తున్నాడు. నాన్న అడ్డం వచ్చినట్లున్నారు కాఫీ కప్పు జారిపోయినట్లుంది. అమ్మా, రఘు మొహంలో చాలా మార్పు వచ్చేసింది. పళ్ళు కొరికేస్తూ, **I want to smash something** అని అరిచాడు. నాన్న వాడినెలాగో సముదాయించి, ఒక చేత్తో వాడిని పట్టుకుని ఇంకో చేత్తో కారు డ్రైవు చేసుకుని వెళ్లిపోయారు నువ్వు వచ్చేలోగా, నన్ను వీలయినంత జాగ్రత్తగా క్లీన్ చేయమన్నారు. గుక్క తిప్పుకోకుండా చెప్పేసాడు మధు. వాడెవడూ ఒక్క ఊపులో ఇన్ని మాటలు మాట్లాడలేదు ఇంతవరకూ.

“సరే, నువ్వెళ్ళు, రహీమ్ దింపుతాడుట కదా. ఈ సంగతి నేను చూసుకుంటాను” వంటింట్లోంచి బయటకు వస్తున్న చిన్నకొడుకుని ఒక్కసారి గుండెలకు హత్తుకుంది రేవతి.

సాధారణంగా రఘు ప్రేమ కనబరుస్తాడు కాని, మధు అలాగ కాదు రవిచంద్రలాగే, అతని ఫీలింగ్స్ చాలా గుప్తంగా వుంచుకుంటాడు. అసలేం జరిగిందో భర్త ఇంటికొస్తేకాని తెలియదు. చేసేదేంలేక, చేతిలో పర్సు కిందపెట్టి, ఇంట్లో వేసుకునే చెప్పులు వేసుకుని, జాగ్రత్తగా లోనికి అడుగుపెట్టింది. అనసూయ పనిలోకి రావడానికేంకా గంట టైముంది. ఈ లోపల వీలయినంత శుభ్రం చేయాలని పూసుకుంది రేవతి.

రాత్రి ద్యూటీ చేసిరావడం, అనుకోని సంఘటన ఇంట్లో ఎదురవడం రేవతిని ఒక రకమైన నిస్సత్తువ ఆవరించింది. ఏదయినా రవి వెనక్కి వస్తేగాని తెలీదు. అతని షెడ్యూల్ ఎలావుందో ఇవాళ. ఇంక ఆలోచించలేక ఒక కప్పు కాఫీ కలుపుకునే పని మొదలెట్టింది. రేవతి చకచకా పని చెయ్యడం అలవాటు మూలాన నలభై - నలభై అయిదు నిముషాల్లో వంటిల్లు శుభ్రమయిపోయింది. మధు కూడ వెళ్ళిపోయి అరగంటయింది.

పైకి వెళ్ళి, బాత్రూంలో నీళ్ళు రేడిగా పెట్టుకుని స్నానం చేస్తుంటే ఒక్కసారి ఉప్పెనగా దుఃఖం వచ్చింది మళ్ళీ. తలస్నానం చేసి, దీపం పెట్టడానిక్కూడ వోపికలేక మంచం మీద వాలిపోయింది. ఇంకో పది నిముషాల్లో రవిచంద్ర వచ్చిన చప్పుడయింది. మంచం మీదనుంచి లేద్దామనుకునేలోగానే అతను పైకి వచ్చేసాడు. గడ్డం గీసుకునే వ్యవధి కూడా లేనట్టుంది. మొహం వాడిపోయి, వచ్చి పక్కమీద రేవతి పక్కనే కూలబడిపోయాడు. అతన్ని ఏమి అడక్కుండా, తనుకూడా లేచి కూర్చుని అతని భుజం మీద తలవాల్చింది.

ఒక రెండు నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయాయి. “హీ ఈజ్ వెరీ సిక్ రేవతీ” జుట్టులోని వేళ్లు పోనిచ్చి, బాధగా అన్నాడు.

ఎక్కడున్నాడు? ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని అడిగింది. “హి డింట్ గిన్ మి టైం టు థింక్” డా॥శివ నంబరు నా సెల్లో వుంది. ఆయనకి ఫోన్ చేసాను, ఒక చేత్తో వీడిని పట్టుకుని, లక్ష్మీగా నేను కాఫీ తాగుతూ, హాస్పిటల్కి ఫోన్ చేద్దాం నాకేసు గురించి, అనుకున్నా కాబట్టి ఫోన్ అందుబాటులో ఉంది. ఆయన వెంటనే పలికాడు. ఇక్కడికి కొంచెం దగ్గరగానే వున్న సైక్ హాస్పిటల్కి తీసుకు రమ్మన్నాడు. అదసలు అక్కడ ఉంటేనే నాకు తెలీదు కొత్తగా ఎవరో ప్రైవేటుగా కట్టారుట.

వెళ్లగానే నలుగురు ఆర్డర్లీలు వాడిని పట్టుకుని ఒకరూమ్లోకి తీసుకెళ్లారు. “దె గేవ్ హిమ్, ఎ షాట్. ఓ రెండు గంటలు పోయాక నువ్వెళ్ళి చూడు, వాడికి బట్టలు బ్రష్, పేస్ట్ అవీ తీసుకెళ్లు” అన్నాడు.

“ఏమిటండీ ఇలాగ? ఇంత సడెన్గా ఇంత సిక్ ఎలా అయ్యాడు వీడు?”

“నాకు మాత్రం ఏం తెలుసు రేవతీ. నాకన్న పిల్లల్ని నువ్వే ఎక్కువ చూస్తావుగా” అన్న రవి మాటలు చురుక్కున తగిలాయి రేవతికి. “అంటే?” అనుకోకుండా చాలా విసురుగా

వచ్చిందా మాట.

“ఏం లేదు, అర్థాలు వెతుక్కు నేను వాడితో ఎక్కువ టైం గడపను కదా అన్నాను. అతే” ఆ సంభాషణ అక్కడితో తుంపేసి బాత్రూంలోకి వెళ్లిపోయాడతను.

అసలంతకీ ఇంట్లో ఏం జరిగిందో, రఘు ఎందుకు రాద్ధాంతం చేసాడో ఏమీ అర్థం కాలేదు రేవతికి.

ఇరవయి నిముషాల్లో షేప్ చేసుకుని, స్నానం చేసి రవిచంద్ర హాస్పిటల్ కి వెళ్లిపోయాడు. రేవతి కాస్సేపు నడుం వాలుద్దామని ఎంత ప్రయత్నించినా కంటిమీదకి కునుకు రాలేదు. “అయ్యో, అతను సర్పింగ్ హోమ్ వడ్రెసు ఇవ్వలేదే” అనుకుంటూ క్రిందకు వచ్చిన రేవతికి వంటింట్లో ఒక కప్పు కింద ఒక ఫోన్ నంబరూ, “న్యూ బిగినింగ్స్” అన్న పేరూ రాసిన కాగితం కనిపించింది. అంత ఆందోళనలోనూ, రవిచంద్ర డిసిప్లినీకి అతనిమీద గౌరవం ఇనుమడించింది రేవతికి. ఇంక లాభం లేదని, యాంత్రికంగా తనూ పనులు ముగించుకుని, అనసూయని పుల్కావులు మాత్రం చెయ్యమని మిగతా వంట చేసేసింది.

క్రమశిక్షణలో ఒకరకమైన మనశ్శాంతి వుంది. గత ఎనిమిదేళ్ళుగా రేవతికి అర్థమయిన జీవిత సత్యమిది. ఎలాంటి కష్టం ఎదురొచ్చినాకూడ, రోజూ అలవాటయిన టైమ్ కి లేచి, కొంచెం సేపు మొక్కుల్లో పనిచేసి, ఆ తరువాత దైనందిన కార్యక్రమాల్లో పడిపోతే, ఇంక ఆవేదనకీ ఆందోళనకీ సమయం వుండదు. అంటే అవి సమసిపోతాయని కాదు కాని కాస్సేపయినా మనసుకి స్థిమితం చిక్కుతుంది. అందుకనే అనుకుంటాను రవిచంద్ర చెదరనట్లుంటాడు, అనుకుంది మనసులోనే. కాని అతనిలోని టెన్షన్ తనకి మాత్రమే బాగా అర్థమవుతుంది.

అన్ని పనులూ ముగించుకుని తను కూడ అన్నం తిని కాస్సేపు పడుకుందామని ప్రయత్నించింది. కాని ఒక్క నిమిషం కన్ను మూతపడినా, ఉలిక్కిపడి లేచేసేది. కళ్ళు మూసినా తెరిచినా, ఆవేశంగా వున్నా, బలవంతంగా నిగ్రహించుకుంటున్న రవిచంద్ర మొహం, వెనువెంటనే చెల్లా చెదురుగా వున్న వంటిల్లు కళ్లముందే కదుల్తున్నాయి. ఎప్పుడో మాగన్నుగా నిద్రపట్టిన పది నిముషాలకి ఫోన్ మోగింది ఉలిక్కిపడి లేచింది రేవతి. ఇది కొత్త నర్సింగ్ హోం నుంచి వచ్చిన మొదటి ఫోన్ కాల్.

“రఘు తల్లిదండ్రుల్లో ఎవరయినా వస్తున్నారా, అతనికి బట్టలు మార్చుకోవడానికింకో జత తెస్తున్నారా?” అదీ ప్రశ్న.

“భోజనమో?” రేవతి తల్లి మనసు అప్రయత్నంగానే అడిగిన ప్రశ్న అది.

“ఫుడ్ బయట నుండి తేకూడదమ్మ. బట్టలు కూడ తెచ్చాక, ఇక్కడ ఫ్రంట్ ఆఫీసులో ముందుగా చెక్ చేయాలి” ఫోన్ చేసిన అవిడ మర్యాదగా చెప్పింది.

“అదేమిటి? ఇలాంటి రూల్ ఎక్కడా ఎప్పుడూ వినలేదే?” అనుకున్న రేవతి మాత్రం “సరే” అంది ఆవిడనే అడిగి, నర్సింగ్ హోమ్ కి డైరెక్షన్స్ తీసుకుంది నర్సింగ్ హాలు ఉన్నాడని అనసూయనడిగి, ఇంక డ్రైవ్ చేసే వోపిక లేక, అతన్నే డ్రైవ్ చేయమంది. ఏదో కొంచెం తిన్నాననిపించి, రఘు బట్టలు రెండు జతలు తీసుకుని బయల్దేరింది రేవతి.

దాదాపు ఓ అరగంట ఎలా గడిచిందో తెలిసేలోగానే, “అమ్మా దిగుతారా?” అన్న నర్సింగ్ హాలు మాటకి ఉలిక్కిపడి ప్రస్తుతంలోకి వచ్చింది. చేతిలోని పర్పు కూడా కారులోనే వదిలేసి, రఘుకి ఇవ్వాలని బట్టలసంచీ మాత్రం తీసుకువెళ్ళింది. ఆఫీసురూంలో ఒక కంప్యూటర్ ముందు ఇంకో ఇద్దరు చురుగ్గా ఉన్న కుర్రాళ్ళు కూర్చుని ఉన్నారు. ఆ ప్రక్కగా ఒక టి.వి. స్క్రీన్ లాంటిది వుంది. అది మాత్రం మానిటర్ చేస్తున్న ఒక్కరికే కనిపించేలా వుంది. అందుకని గుమ్మంలో ఉన్న రేవతికి.

రఘు కోసం తెచ్చిన బట్టల బ్యాగు వాళ్ళకిచ్చేసి, సెల్ ఫోన్ కూడ బయటే వదిలేసి, ఉత్త చేతుల్తో రఘు గది వెతుక్కుంటూ వెళ్ళింది రేవతి. ఈసారి వీడు 13 నంబరు గదిలో ఉన్నాడు. ఎందుకో భయం వేసింది రేవతికి లోపలికి వెళ్ళింది. అక్కడ స్టూలు మీద ఒకతను కూర్చుని ఉన్నాడు. పేపరు చదువుతున్నట్లున్నాడు.

రేవతిని చూడగానే లేచి నిలబడి “కూర్చోండమ్మ” అబ్బాయికి ఇప్పుడే నిద్రపట్టింది అన్నాడు.

ఒక ప్రక్కగ తిరిగి, ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు రఘు. వాడి మొహంలో ఎంతో పనితనం. వీడికేనా ఇంత ప్రాబ్లెం? అనిపించింది రేవతికి.

14 వ అధ్యాయం :

అలా కిటికీ దగ్గర్నుండి బయటకు చూస్తూ గతంలోకి జారిపోయిన రేవతికి చుట్టూ చిరుచీకట్లు కమ్మడం కాని, బయట వర్షం ఆగిపోవడం కాని తెలియలేదు. గదిలో లైటువేసి, రేవతి వెనుకగా వచ్చి, భుజం మీద చేయివేసాడు రవిచంద్ర. వెనక్కి తిరిగి, తల ఎత్తుకుందానే, అతని గుండెల మీద తలవాల్చింది రేవతి. ఒక చేత్తో దగ్గరకు తీసుకుంటూనే రెండో చేత్తో కిటికీ తలుపు వేసేసి, ఆ చేత్తోనే రేవతి బుగ్గల మీద ఉన్న కన్నీటి చారలు తుడిచాడు. ఒక్క క్షణం గట్టిగా హత్తుకుని, “పద రేవతీ, రఘుని చూడ్డానికి ఈ శనాదివారాల్లో వేళ్ళాంలే” అన్నాడు.

తన భర్త అవగాహనకి మళ్ళీ కళ్ళు చెమర్చాయి రేవతికి. అసలు అనుమానం వస్తుంది తనకి, అసలు ఈ కన్నీళ్ళు ఎప్పటికీ అయిపోవా? అలా బావిలోంచి నీరు ఊరినట్లు ఊరుతూనే వుంటాయా?

“ఐయామ్ ఒకె” అంటూ అతని చేయి పట్టుకునే వంటింట్లోకి నడిచింది రేవతి.

మూడేళ్ళ క్రితం, ఎన్నో వూళ్ళ తిరిగాక రఘుని N.I.M.H. ఎఫ్ఫిలియట్ (Affiliate) ఒక గ్రూప్ హోంలో పెట్టారు. మధు తన చదువయిపోయి, చాలామంచి ఉద్యోగంలో స్థిరపడి, చెన్నైలో వుంటున్నాడు. అతను ఐ.ఐ.ఎమ్.లో చదువుతుండగా పరిచయమయిన కేరళ అమ్మాయి రేణుని పెళ్లి చేసుకున్నాడు. బెంగళూరు దగ్గరే కాబట్టి అప్పుడప్పుడు వస్తుంటారు. రేణు తల్లి క్రిస్టియన్ తండ్రి హిందూ అని మధు చెప్పినప్పుడు తను నిర్దిష్టంగా నవ్వి ఊరుకుంది. బెంగళూరు ఒక రకంగా బాగానే వుంది. తనుకి బాగా తెలిసిన వారెవరూ లేరు. కాని, చిన్న యింటికి మారారు. రవిచంద్ర ఒక్క నర్సింగ్ హోమ్ కే వెళ్తాడు కాని ఇంకా బాగా బిజీగానే వుంటున్నాడు.

రఘుని N.I.M.H. లోనే ప్రోగ్రాంలో చేర్చారు. రేవతి మళ్ళీ ఉద్యోగం చేసే వోపిక లేక, చుట్టూ ఉన్న కొద్దిమంది పిల్లలకి బయాలజీ, ఇంగ్లీషు ట్యూషన్ చెప్తుంది. గతంలోంచి బలవంతంగా బయటపడి, స్టామీద నీళ్ళు పెట్టి, గబగబా టీ తయారుచేసింది. ఒక కప్పు టీ. రెండు మ్యారీ బిస్కట్లు బల్లమీద పెట్టింది. తనుకూడ ఒక కప్పు తెచ్చుకునే వేళకి, రవిచంద్ర బట్టలు మార్చుకు వచ్చాడు. ఇద్దరూ కలిసి మౌనంగా టీ పూర్తి చేసారు. ఏమిటో ఈ మధ్య ఇంట్లో ఏ సంగతి వాదించుకోవడంగాని, ఏ సందడీ లేదు అనుకుంది రేవతి. రవిచంద్ర ఒక మెడికల్ జర్నల్ పట్టుకు కూర్చున్నాడు.

ఇద్దరూ రాత్రి పూట కొద్దిగానే తినడం అలవాటు చేసుకున్నారు. హైదరాబాదు వదిలాక, అనసూయ నర్సింహులు వాళ్ళ కుటుంబం కూడ దూరమయిపోయారు. అనసూయ గుర్తు రాగానే మళ్ళీ హైదరాబాదు రోజులు, రఘుతో పడిన అవస్థలూ జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

నిజంగా ఎనిమిది సంవత్సరాలు ఎలా గడిచిపోయాయో, తాము ఎలా జీవితాన్ని ఎదుర్కొన్నారో అసలు మాట్లో చెప్పలేదు రేవతి. చెక్కు చెదరని ఒక ఆలంబనగా వుండిపోయిన రవిచంద్రకేసి అభిమానంగా చూసిన రేవతికి అతని జుట్టులో నలుపుకన్న ఎక్కువ తెల్ల వెంట్రుకలే కనిపించినా ముచ్చటగా అనిపించింది.

రఘు జుట్టు వాళ్ళ నాన్నదే.

ఆరోజు....

అలా కొత్త నర్సింగ్ హోమ్ లోకి అడుగుపెట్టిన రేవతికి 13వ నంబరు గదిలో పడుకుని వున్న రఘు కనపడ్డాడు. అక్కడే వున్న అటెండెంట్ లేచి, తను కూర్చున్న కుర్చీ ఆఫర్ చేసాడు.

“అబ్బాయిగారు, ఇప్పుడే లేవరండీ, సెడేషన్ ఇచ్చారు” అన్నాడు.

ఇంతలో ఒక నర్సు వచ్చి “మీ అబ్బాయికి పొద్దున్నే చేసారు. బాగా తన్నుకుంటూ వుంటే, ఇంజక్షన్ ఇవ్వడానికి నలుగురు పట్టుకోవాల్సి వచ్చింది. అందుకోసం కొంచెం కాళ్ళు మంచానికి కట్టాల్సి వచ్చిందమ్మా. విప్పడం మర్చిపోయినట్లున్నారు. అంటూనే రఘు కాళ్ళకట్లు విప్పేసింది.

కొద్దిగా కదిలాడు కాని పూర్తిగా లేవలేదు రఘు.

కళ్ళు సగం తెరిచి, తల్లిని చూసి కూడ, తల అటు తిప్పి పడుకున్నాడు. “రఘూ,” దగ్గరగా వెళ్ళి చేయి పట్టుకుంది రేవతి.

“ఐ యామ్ సో సారి అమ్మా” సగం నిద్రమత్తులోనే అంటూ తల్లి చేయి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు రఘు. మెల్లగా విడిపించుకుని ప్రక్కనే వున్న కుర్చీ దగ్గరగా లాక్కుని కూర్చుంది రేవతి. మళ్ళీ నిద్రట్లోకి జారిపోయాడు. ఇంకో గంట అలాగే కూర్చుని, ఇంక చేసేదేంలేక, మళ్ళీ ఇంటికి బయల్దేరింది. ఆఫీసుదాక వచ్చి, మళ్ళీ మర్నాడు రావచ్చుగా అనడిగింది.

“లేదమ్మా” వారంలో మూడు రోజులు మాత్రమే అన్నారు. సరేనని కాళ్ళీడ్చుకుంటూ బయటకు రాగానే నర్సింహులు పరుగెత్తుకొచ్చి కారు డోరు తెరిచి పట్టుకున్నాడు. నిస్సత్తువుగా వున్న రేవతి మొహం, నోరు విప్పకుండానే లోపల ఏం జరిగిందో చెప్పేసింది.

రేవతి లోపలికి వచ్చేసరికి టెలిఫోన్ మ్రోగుతోంది. ఫోన్ తీయగానే “హలో రేవతి”, ఎంతో పరిచయమయిన తనకెంతో యిష్టమయిన గొంతు - “కృష్ణా, ఎక్కడినుంచి?” తత్తరగా అడిగింది రేవతి.

వెల్, నువ్వు సరేనంటే, ఇంకో గంటలో మీ యింట్లో వుంటాను.”

“అదేమిటి, ఇలా చెప్పకుండా?” అయినా ఇక్కడ దిగకుండా ఎక్కడ దిగావూ? వెంటనే వచ్చేయ్యి, భోజనానికి ఉంటావుగా?” అంటూ ప్రశ్నల పరంపర కురిపించిన రేవతికి”

ఆగాగు, వన్ క్వెశ్చన్ ఎట్ ఎ టైం” అని నవ్వాడు కృష్ణమోహన్ రేవతిని ఎప్పుడూ ఏడిపించేవాడు. చాలా ప్రశ్నలు వేసేస్తుంది, సమాధానం కోసం ఆగకుండా అని. అదే గుర్తుకొచ్చి పెదవుల మీదకి చిన్న నవ్వు వచ్చింది.

“సరే తల్లీ, డైరెక్షన్స్ చెప్పు” అన్నాడు కృష్ణ.

వెంటనే డైరెక్షన్స్ ఇచ్చి, గబగబా వంటింట్లోకి వెళ్లి, ముందుగా చిక్కటి కాఫీ కోసం ఫిల్టర్ వేసింది. కృష్ణకి తన కాఫీ అంటే చాలా యిష్టం. చిన్నప్పుడు, రాత్రి ఇంటికెళ్లడానికి లేటయిపోతున్నా కాఫీ ఇస్తానంటే ఊగినలాడేవాడు. అలాగే ఏడిపిస్తూ “రేవతి చేతి కాఫీ ఎంత రుచిరా...అని శ్రీరామ్ నీ నామమేమి రుచిరా స్టైల్లో పాడేవాడు.

పోద్దున్న తమకోసం చేసిన వంత ఎలాగూ వుంది. అదికాక కొంచెం టామేటో పచ్చడి చేస్తే సరి. తనకి ఎంతో యిష్టం. రేవతి ఇలా చకచకా పని చేసేస్తుండగానే బెల్ మోగింది. గబుక్కున చేతులు తుడుచుకుని, దాదాపు పరుగెట్టింది. గుమ్మం దగ్గరకు. తలుపు తీస్తూనే ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసింది. “ఎంత పెద్దవాడయిపోయాడు కృష్ణ?”

ఎన్నాళ్ళయింది కృష్ణా అంటుండగానే గొంతు పూడుకుపోయింది.

అలాగే ఒక్క నిమిషం రేవతి మొహానికేసి అప్యాయంగా చూసిన కృష్ణ “ఏమ్మా, లోపలికి

రావచ్చునా?” అన్నాడు.

తన పొరపాటుకి నవ్వుతూ గుమ్మంలోంచి పక్కకు తప్పుకుని, “వెల్ కం హోం” అంది.

వేసుకున్న బూట్లు విప్పి గుమ్మం బయటే ఒక ప్రక్కగా పెట్టి, సొక్కు ఉంచుకున్నాడు. లోపలికి వస్తూ “వాహ నా కాఫీ వాసన జోరుగా వస్తోంది” అన్నాడు.

“నువ్వస్సలు మారవు కృష్ణా” అంది రేవతి.

“ఏం, ఎందుకు మారాలిటా? సుబ్బరంగానే వున్నానుగా అన్నాడు.”

నవ్వి ప్రక్కకు తప్పుకుంది రేవతి.

తన ముందుగా ఇంట్లోకి నడుస్తున్న రేవతిని ఒక్క క్షణం, నిదానంగా చూసాడు కృష్ణ. అదే హుందాతనం తనలో, మొహం మాత్రం కాస్త వడలినట్లుంది. రేవతి కూడా దాదాపు అలాగే అనుకుంది అతని గురించి కాని అతనిలో ఏదో తెలియని వేదన అనిపిస్తోందెందుకు చూసిన కొద్ది క్షణాల్లోనే?

సమయం చూసుకుని అడిగెయ్యి. తమిద్దరి మధ్యా సంకోచాలేం లేవుగా అనుకుంది. రేవతి. ఇద్దరూ లోపలికొచ్చాక, రేవతి వెంబడే వంటింట్లోకి వచ్చేసాడు. పొందిగ్గా అమర్చిన వస్తువులు, అక్కడక్కడా తాజాగా పెట్టిన రోజెస్, ఎంతో ఆహ్లాదంగా ఉందా వాతావరణం. ఇద్దరూ చెరో కప్పు కాఫీ తెచ్చుకుని డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చున్నారు.

“నీ సితార్ ఏం పలుకుతోందీమధ్య” ఒక మూలగా పెట్టి సితార్ ని చూపిస్తూ అడిగాడు కృష్ణ.

“ఈ మధ్య కుదరడం లేదు వాయిం చడానికి. ఒకాయన ఇంటికొచ్చి నేర్పేవారు. ఇప్పుడాయన, ఆయన భార్య కూతురి డెలివరీకి అమెరికా వెళ్లారుట. సో, కొన్నాళ్ళు వాయిదా పడింది. అయినా ముందు నీ సంగతి చెప్పు. మీ ఆవిడ, అమ్మాయి ఎలా వున్నారు?” రేవతి అడిగింది.

“మై వైఫ్ ఈజ్ ఒకె. కాని పాపని పెంచుకున్నాం తెలుసుగా. దానికి హాస్ట్ లో ఏదో వాల్స్ సరిగా లేదుట. సర్జరీ చెయ్యాలి అన్నారు. రాయవెల్లూరు మంచి ప్లేసుకదాని, వచ్చేనెల కి డేట్ ఇచ్చారు. కొంచెం వర్రీడ్ గానే ఉన్నాం. అది సరే కాని నీ సంగతి చెప్పు” అన్నాడు కృష్ణ.

“ఓ వి ఆర్ ఫైన్ అనేసింది చప్పున.”

“గుడ్ మరీ ఆ కళ్ళక్రింద నల్లచారలు ఎప్పటినుంచో?” సీరయస్ గా అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

“అఁ ఏంలేదు, నువ్వు నన్ను చూసి చాలా ఏళ్ళయింజగా, వయసు రావడం లేదూ, అయినా కాఫీ బావుందో లేదో చెప్పలేదేం?” మాట మార్చేసింది రేవతి.

“నాతో అబద్ధాలు చెప్పడం ఎప్పుడు నేర్చుకున్నావు? ఇది కొత్త అలవాటా?” సూటిగా రేవతి కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగిన కృష్ణమోహన్ ప్రశ్నకి తలదించుకుంది రేవతి.

తనకి నిజంగా కృష్ణ దగ్గర ఎప్పుడూ ఎలాటి సంకోచమూ లేదు. ఎవరితోనయినా, సూటిగా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ మాట్లాడడం తనకి పెద్ద ప్లస్ పాయింట్. కాని ఇవాళ ఎందుకో తను నిజంగా చాలా సంతోసంగా వున్నాను అని ఖచ్చితంగా చెప్పలేకపోయింది.

“రఘు గురించి చాలా ఆందోళనగా వుంది కృష్ణా,” తలదించుకునే అంది రేవతి.

“నాకు రమేష్ ద్వారా నీ సంగతులు ఎప్పటికప్పుడు తెలుస్తూనే వున్నాయి రేవతి. ఇన్నాళ్ళయినా నువ్వు నాతో ఒక్కమాటయినా అనలేదంటే, నేనర్థం చేసుకోగలను. నువ్వెంత మధనపడ్తున్నావో, ఏ కాస్త తెరిపి వున్నానాకీపాటికి ఫోన్ చేసేదానివి. అయినా ఏమంత వ లి గి ఎ ి ం య ం డ ి ని ? 3-4 రోజులే అయిందిగా అసలేం జరుగుతుందో తెలుసుకుందాం. ఒక్కసారి నిన్ను చూడాలనిపించింది, వచ్చేసాను” అంతే అన్నాడు. అతని గొంతులోని ఆప్యాయతకి రేవతి కళ్ళు నిండుకున్నాడు.

“కొనగోటితో కన్నీళ్ళు చెరిపేస్తూ “నాకు నేనెలా ఉన్నానో తెలియడం లేదు కృష్ణా. నిజంగా చాలా అయోమయంగా వుంది. క్రితంవారం దాకా ఏ చీకూ చింతా లేకుండా ఉన్నాం. సడెన్ కాళ్ళ క్రింద ఇసుక కదలిపోతున్నట్లుంది.”

కృష్ణ ఏమీ మాట్లాడలేదు. ‘ఉ, ఆ’ అ కూడా అనలేదు. అతనెప్పుడూ అంతే. అంతసేపు ఎదుటివాళ్ళు మాట్లాడుతున్నా, అంత మౌనంగా ఎలా ఉండగలడో తనకెప్పుడూ అర్థమయ్యేది కాదు. పైగా అప్పుడప్పుడు చిరాకు కూడా వేసేది. బెల్లం కొట్టిన రాయిలాగా అలా ఋషిలాగ కూర్చోపోతే ఏమన్నా అనకూడదూ, అని దెబ్బలాడేది తను కొంత చనువు ఏర్పడాక. కాని కాలక్రమేణా రవిచంద్ర కూడా కొంచెం రిజర్వ్డ్ గా వుండడం వలన తనని మౌనం బాధించదు.

“ఊం చెప్పు, నావల్ల ఏ హెల్ప్ కావాలి” కృష్ణ ప్రశ్నకి ఒక్కసారి ప్రస్తుతంలోకి వచ్చింది రేవతి.

“యు జస్ట్ బి దేర్,” అంతే అంది.

“అదెప్పుడూ ఉంటుంది రేవతి” అన్నాడతను.

“సరేకాని, మంచి మ్యూజీక్ ఉందా ఊళ్లో” సడెన్ గా మాట మార్చాడు కృష్ణ.

ఫక్కుమని నవ్వింది రేవతి. “నువ్వు, నీ సినిమా పిచ్చీనూ నాకన్నలు ఐడియా లేదు. మేం ఎక్కువ సినిమాలు చూడం. ఎప్పుడయినా రవి త్వరగా ఇంటికొస్తే, ఇంకే కమిట్మెంటూ లేకపోతే, ఓ డివిడి తెచ్చుకుని చూస్తాం. పిల్లలు గొడవ చేస్తే ఏ రెండు మూడు నెలలకో ఒకటి చూస్తాం. ఇప్పుడు వాళ్ళ పెద్దవాళ్ళయిపోయారుగా అందుకని ఫ్రెండ్స్ తోటే వెళ్ళిపోతారు. అయినా వాళ్ళవీ మనవీ టేస్ట్ లు కలవవుగా, అంటున్న రేవతికి కృష్ణకీ కూడ, చిన్నప్పుడు రేవతికిష్టం లేకపోయినా, సైన్ కన ఫిక్షన్ కి తనూ రమేష్ కూడా పోవడం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

అవును కానీ, భోజనం ఎన్నింటికి చేస్తావు? అడిగింది రేవతి.

“అబ్బే, ఇవాళ అంతసేపు ఉండలేను. కొంచెం పనులున్నాయి. ఇంకో కప్పు కాఫీ తాగుతాను, నువ్విస్తే” అన్నాడు కృష్ణ.

“అదేమిటి? అప్పుడే వెళ్ళిపోతావా? సాయంత్రం దాకా వుండవూ? రవి, మధు వచ్చేస్తారు. అబ్బే, ఇవాళ చాలా పనులున్నాయి. ఐ జస్ట్ వాంటెడ్ టు సీ యు వన్స్, మళ్ళీ వస్తానుగా.” అంటూ లేచాడు కృష్ణ.

అయ్యో, ఉండు కాఫీ అడిగావుగా, ఒక్క నిమిషంలో తెస్తాను అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళి మళ్ళీ ఇంకోకప్పు కాఫీ కలిపి తెచ్చింది.

అది తాగేసి, “మళ్ళీ వస్తాను రేవతి, అని ఒక్కక్షణం తన చెయ్యి పట్టుకుని నొక్కి వదిలేసాడు.

“నవ్వడం మర్చిపోకు - నీకోసం నేను, రమేష్ కూడా వున్నామని మర్చిపోకు,” అనేసి అన్నట్లు డాక్టరుగారిని అడిగానని చెప్పు, అంటూనే బూట్లు వేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తర్వాత ఒక పావుగంట దాక రేవతి ప్రస్తుతంలోకి రాలేకపోయింది. కృష్ణ నిజంగా వచ్చి వెళ్ళాడా? రెండు, మూడు రోజులుగా తన మనసు పడుతున్న ఆవేదన, తాపానికి ఒక చిన్న మలయనమారం సోకినట్లయింది. మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తాడో అనుకుంటూ వంటింట్లోకి వచ్చింది రేవతి. ముందుగా తన సూపర్వైజర్ కి కొన్నాళ్లు లీవుకోసం అప్లికేషన్ పెట్టుకోవాలి. మెల్లిగా చేయవలసిన పనుల లిస్టు రాయడం మొదలెట్టింది.

15వ అధ్యాయం :

సాయంత్రం ఏడు గంటలు దాటినా, రవిచంద్ర ఇంటికి రాలేదు. మధు కూడా ఇంట్లో లేడు. రేవతికి ఏం చెయ్యాలో తోచడం లేదు. హెడ్ నర్స్ ఫోన్ చేసింది. కావాలంటే ఒక నెల సెలవు తీసుకోమని, కాని ఒక్కసారి వచ్చి కొంచెం పేపర్ వర్క్ పూర్తి చేయమని. అసలు రేవతి పి.ఆర్.ఎన్.గా మార్చుకుంటే ఎప్పుడవసరం అవుతే అప్పుడే పిలుస్తారు, ఎటొచ్చీ జీతం తక్కువ వుంటుందని ఆవిడే సూచించింది. అంటే దాదాపు సబ్సిడ్యూబ్ లాగ, ఎవరయినా సెలవులో వెళ్తే పిలుస్తారు. అమ్మయ్య అనుకుంది రేవతి. తనకిప్పుడు డబ్బు ప్రధానం కాదు. మనసులోనే దేవుడికి వెయ్యి దండాలు పెట్టుకుంది. ఈ సూచన హెడ్ నర్స్ నుంచే వచ్చింది కాబట్టి తనకింకేం ప్రాబ్లెం ఉండదు. రవి వచ్చాక అడగాలి అనుకుంది.

“రఘు భవిష్యత్తు ఏమవుతుందో? ఈసారి వాడితో తనకూడ జయపూర్ వెళ్ళాలని నిశ్చయించుకున్నాక, మనసు కాస్త స్థిమిత పడింది.

ఇలా ఆలోచనలోనే వంట పూర్తి చేసి, స్నానం చేసి శుభ్రమైన తెల్లటి, చిన్నచిన్న పువ్వులున్న ఫుల్ వాయిల్ చీర కట్టుకుంది కొంచెం పాతదయినా, ఆ చీరంటే రేవతికి ఎంతో యిష్టం. రవిచంద్రకి కూడ తను లేత రంగులు కట్టుకుంటే చాలా యిష్టం. తనకేమిటో, పట్టుచీరలు

కూడా తెల్లవి రకరకాల రంగుల బార్లర్లున్నవే వున్నాయి.

“యు ఆర్ ఎ వైట్ క్రీస్, మై డియర్ నైట్ క్రీస్” అని రవిచంద్ర పెళ్లయిన కొత్తల్లో అస్తమానం అనేవాడు. ఈ మధ్య తామిద్దరూ కూడా తీరుబడిగా మాట్లాడుకుని ఎన్నాళ్ళయింది? తనకెప్పుడూ పిల్లల ధోరణి, వాళ్ల పరీక్షలు, వాళ్ళ యాక్టివిటీస్, ఇంకన్నలు దేనికీ వ్యవధి లేదు. పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయ్యాక, పార్ట్ టైం అయినా, ఉద్యోగంలో బిజీ. ఛ మరీ యాంత్రికమయిపోతోంది జీవితం. “రఘు సంగతి తేలగానే, తామిద్దరం ఒక్క రెండు రోజులు ఎక్కడికయినా వెళ్లిరావాలి” అనుకుంది రేవతి.

ఎనిమిదిన్నర దాటింది. అలసటగా డైనింగ్ టేబుల్ మీద తలవాల్చిన రేవతికి, గేటు చప్పుడు, వెంటనే కారు గేరేజి చప్పుడూ వినిపించాయి. గబుక్కున లేచి భర్తకి ఎదురెళ్ళింది రేవతి. ఎంతో అలిసిపోయి వున్నాడతను.

“సారీ రేవతి, అనుకోకుండా ఒక ఎమర్జెన్సీ వచ్చింది. ఫోన్ చెయ్యడం కూడా కుదర్లేదు. ఎలా వున్నావు? రఘుని చూసావా?” వరుసగా ప్రశ్నలడిగాడు రవిచంద్ర. ఎప్పుడు చాలా లేటుగా వచ్చానా, ఏదో వాకటి కల్పించుకుని మాట్లాడడం అతనికలవాటు. అతని మొహం చూస్తే జాలేసింది రేవతికి.

“ఫర్వాలేదు. ఐకెన్ అండర్ స్టాండ్. భోజనం చేద్దాం రండి” అంది సౌమ్యంగా. పది నిమిషాల్లో మొహం కడుక్కుని, నైట్ పైజామా వేసుకుని వచ్చాడటను. అన్నం వడ్డిస్తూ, “మీకు మా ఫ్రెండ్ కృష్ణమోహన్ గుర్తున్నాడా? ఇవాళ మధ్యాహ్నం వచ్చాడు ఇక్కడికి” అంది.

“అరె, అతనా, భోజానానికి ఉండమనలేకపోయావా? పాపం ఎంతో దూరంనుంచి వచ్చాడుగా” అన్నాడు రవి.

“చెప్పాను, ఆఫీసు పనులేవో ఉన్నాయని, ఒక గంట కూర్చొని వెళ్ళిపోయాడు. తరచు వస్తుంటాడుట. ఈసారి వచ్చినప్పుడు మిమ్మల్ని కలుస్తానన్నాడు. అంది రేవతి.

“ఓ ష్యూర్, కాస్త ముందుగా తెలిస్తే నేనింటికి త్వరగా వచ్చేస్తాను” అన్నాడు రవిచంద్ర.

నేనూ అదే చెప్పాను. అని ఆ సంభాషణ అక్కడితో ముగించింది రేవతి. ఆ రాత్రి ఇద్దరూ చాలా అలిసిపోయి, త్వరగానే నిద్రపోయారు. మధ్యరాత్రి మెలకువ వచ్చిన రవిచంద్రకి పక్కకుతిరిగి చూస్తే రేవతి దిండు తడిగా తగిలింది నిద్రట్లోనే, నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తోంది రేవతి.

మీద చేయి వేసి, అనునయంగా దగ్గరకు తీసుకుని కళ్ళు తుడిచాడు రవిచంద్ర. అలా ఎన్నో, ఎన్నెన్నో రాత్రులకు అదే నాంది. మెలకువగా వున్నప్పుడంతా, ఎంత వేదన అయినా మనసులోనే దాచుకుని బయటకు గంభీరంగా కనిపించే రేవతి మనసులో మెలమెల్లగా కృశించిపోవడం మొదలయింది. కాలక్రమేణా ఒక రకమైన నిర్లిప్తత, నిర్వేదం తనని

ఆవరించడం మొదలెట్టాయి.

అలాగ ఇంకొన్ని రోజులు రఘు ట్రీట్‌మెంట్ కోసం హాస్పిటల్‌లోనే ఉండగా, ఒక తెల్లవారు జామున మెలకువ వచ్చిన రవిచంద్రకి, చేయిజాస్తే ప్రక్కన రేవతి క్రిందకు వచ్చిన రవిచంద్రకి, రేవతికి ఎంతో ఇష్టమయిన లైబ్రరీ రూమ్‌లో లైటు కనపడింది. నిశ్శబ్దంగా దగ్గరగా వెళ్లిన రవిచంద్రకి టేబుల్ మీద తలవాల్చి నిద్రపోతున్న రేవతి కనపడింది.

ఎంతసేపటి నుంచి రాస్తోందో మరి, నీటుగా బొత్తుపెట్టి పది కాగితాల దాక వున్నాయి. దగ్గరగా వెళ్లిన రవికి సగం రాస్తున్న కాగితం మీద తలవాల్చిన రేవతి బుగ్గల మీద ఎండుతున్న కన్నీటి చారలు కనిపించాయి. మెల్లిగా కాగితం తప్పించి, బొత్తు పెట్టున కాగితాల దగ్గర పెట్టాడు ముత్యాలాంటి అక్షరాలతో. “అమ్మ మనసు”, రచన, ఒక అమ్మ అనే శీర్షిక కనపడింది. “భగవంతుడు దయామయుడు. ఒక సమస్య ఇచ్చినా, దానిని ఎదుర్కోగల శక్తితో బాటు, రచన ద్వారా తన మనసుని వ్యక్తీకరించి కొంచమైనా తేలికపడే అవకాశం ఇచ్చారు రేవతికి.

అది మొదలు....పెళ్లయిన ఇన్నేళ్ళకి రేవతి ఒక ప్రముఖ రచయిత్రిగా సమాజంలో పేరు తెచ్చుకోవడానికి నాంది. తన మనసు ఎంత కృంగి పోతోందో, అంతకుమించిన ప్రతిభతో రచనలు చేయడం మొదలయింది. ప్రతి కవితలోనూ ప్రతి వ్యాసంలో కూడా అంతర్గతమై, ‘అమ్మ’ మనసు ప్రతిబింబిస్తునే వుంది అప్పటినుంచీ,

నిశ్శబ్దంగా రేవతికి పల్చటి దుప్పటి కప్పి, లైటు తీసేసి, తనూ కాస్సేపు అక్కడే సోఫాలో కూర్చుని, ఆ మసక వెలుగులో, తను ఎంతగానో ప్రేమించి, తనని ఎంతగానో ఆరాధించే రేవతిని చూస్తూ ఉండిపోయాడు రవిచంద్ర. తమ అన్యోన్యతని విధి సహించలేకపోయిందా, ఇంత ఆవేదనని సడన్‌గా తమ జీవితంలో ప్రవేశపెట్టింది? ఎప్పుడూ, ఎవరిముందరా, చివరికి రేవతి దగ్గర కూడా వ్యక్తపరచని ఒక ఊహ అతని మనసులో మెదిలింది. పూర్వపరాలు తెలియని రేవతి, రఘు పరిస్థితి ఎలా వుందో ఊహించలేకపోతోంది కాని తనకి తెలిసిన మెడికల్ నాలెడ్జి ప్రకారం, ఎదురవుతున్న క్లిష్టసమస్యని అర్థం చేసుకోలేనంత వెర్రివాడు కాదు తను. తన స్వంత కొడుకే అయినా, వాడి బిహేవియర్‌ని తోసిపారేసేంత అమాయకుడూ కాదు తను. ఆప్టరాలే, తను సునిశితమైన ట్రైయినింగ్ పొందిన డాక్టరు. కళ్ళముందు కనిపిస్తున్న వాస్తవాన్ని తండ్రిలా కాకుండా, డాక్టరుగా చూడక తప్పడం లేదు. అలా ఆలోచిస్తూ, తను కూడ ఓ పది నిముషాలు అలాగే రిలాక్స్ అయ్యాడు రవిచంద్ర. మగతగా మూసుకున్న కళ్ళవెనుక జ్ఞాపకాల తెరలు రెపరెపలాడాయి. రఘుని కడుపుతో ఉన్నప్పుడు తనూ, రేవతి ఎంత సంతోషంగా ఉన్నారు? హాస్పిటల్ నుండి ఎప్పుడెప్పుడు ఇంటికొచ్చేద్దామా అనిపించేది. రాత్రి ఎంత ఆలస్యమయినా, తప్పకుండా చేతులు పట్టుకుని ఒక్క మైలు అయినా వాకింగ్‌కి వెళ్లేవారు.

రఘు పుట్టిన టైంకి తను ఆపరేటింగ్ రూంలో ఒక పెద్ద కేసులో ఉండిపోయాడు. ఒక నర్స్ తో కబురు పంపాడు **Obstetrician**. కంగ్రాట్సులేషన్ డా॥ రవీ యు ఆర్ బ్లెస్డ్ విత్ ఎ బాయ్” అని, అందరూ చాలా సంతోషించారు.

సడెన్గా టైం చూసుకున్నాడు రవి. ఏడుగంటలు కావొస్తోంది. తను ఎనిమిదిన్నరకల్లా కొత్త నర్సింగ్ హోంకి వెళ్లాల్సి. ఒక పన్నెండేళ్ల కుర్రదానికి “గైయోబ్లాస్టోమా” అని నిర్ధారణ అయింది. కాని సర్జరీ బదులు రేడియేషన్ ఎక్కువ లాభిస్తుందని తను, మిగిలిన డాక్టర్లు నిశ్చయించారు. కాని డెఫినిటివ్ డయాగ్నోసిస్ కోసం ఇంకొంత టిప్యూ కావాలిట. తను వొప్పుకున్నాడు. బయాప్సీయే కాబట్టి ఎక్కువ సేపు పట్టకూడదు. కాని, ఆ తర్వాత ఆ తలిదండ్రుల్ని ఎదుర్కోవడం మరీ కష్టమయిన పని. మెల్లగా లేచి, వంటింట్లోకి వెళ్లి కాఫీ పెట్టాడు. ఆ వాసనకి రేవతికి మెలకువ వచ్చింది. బద్ధకంగా లేచి వొళ్లు విరుచుకుంది. వెనకగా వచ్చిన రవిచంద్ర “గుడ్ మార్నింగ్ రచయిత్రి గారూ” అంటూ కాఫీ కప్పు పట్టుకొచ్చాడు. గబగబా మొహం కడుక్కుని, రవిచంద్రకి ఎదురుగా కుర్చీ లాక్కుని, ఇద్దరూ మౌనంగా కాఫీ తాగారు. మనసు ప్రశాంతంగా అనిపించింది ఇద్దరికీను.

16వ అధ్యాయం :

రవిచంద్ర పనికి వెళ్లిపోయాడు రాత్రి నుండీ అతనొక్కసారి కూడ కొడుకు గురించి అడగలేదు. ఎందుకనో? తనుకూడ లేచి స్నానం, పూజ ముగించుకుంది రేవతి. మధు సాయంత్రం దాక రాడు. రఘుని ఇవాళ విజిట్ చేయడానికి వీలులేదు. ఇవాళ ఇంట్లో పనులు సరిగా సర్దుకుని చెయ్యాలి. కూరలవీ ఏవున్నాయో. అదీకాక తమ ఫ్రెండ్స్ ఇంట్లో పార్టీ దగ్గరకొస్తోంది కూడ. అన్నట్లు పూర్తిగా మరిచిపోయింది. ఇంకో పది రోజుల్లో రవిచంద్ర పుట్టినరోజు. 48 ఏళ్లు నిండుతాయి. అప్పుడేనా అనిపిస్తోంది. తన కళ్ళకి, తను కలిసిన పాతికేళ్ళ రవిచంద్ర చిరునవ్వు, నొక్కులజుట్టు కనిపిస్తాయి. ఆ నవ్వు అలాగే వుంది. కాస్తంత వెండితీగలు జుట్టులో మెరుస్తున్నాయి. పక్కన పడుకున్నప్పుడు అతను జర్నల్స్ చదువుకుంటుంటే అతని తల వొళ్ళోకి తీసుకుని ఒక్కొక్క తెల్లవెంట్రుకా శ్రద్ధగా పీకుతుంటే, “ఏయ్, నాకు గుండు చేసేస్తున్నావు” అని చెయ్యి పట్టుకునేవాడు. అది తల్చుకుని రేవతి పెదవుల మీద చిన్ని నవ్వు మెరిసింది. ఈసారి రవిచంద్ర పుట్టినరోజుకి వీలుంటే ఇద్దరూ కూర్చొని సత్యనారాయణవ్రతం చేసుకోవాలి. రఘుకి కాలేజి తెరిచేస్తారేమో చూద్దాం. రఘు మాట గుర్తురాగానే రేవతి మొహమ్మానమయింది.

ఇవాళ రఘు రూమ్ సర్దాలి. అనుకుంటూ గబగబా వంట ముగించింది. రఘు గదిలోకి అడుగుపెడతాంటే ఎందుకో అవ్వక్తమయిన భయం వేసింది. తను పిల్లలకి చాలా స్వతంత్ర్యం ఇవ్వడమే కాక, కొన్ని ప్రిన్సిపుల్స్ నేర్పింది. ఎవరి డైరీలు చదవకూడదు, ఇంకొకళ్ళ మెయిల్

ఓపెన్ చెయ్యకూడదు. ఎవరి ఉత్తరాలు చదవకూడదు. కాని, ఇవాళ్లి పరిస్థితి వేరు. రఘు గదిలోకి వెళ్ళిచూస్తే తన ప్రశ్నలు కొన్నింటికైనా సమాధానాలు దొరుకుతాయేమో!

రఘు రూమ్‌లోకి వెళ్ళి ముందుగా పాంట్లు షర్టులు జేబులు వెతికింది. ఒక పాంట్లు జేబులో ఒక నలిగిపోయిన కాగితం దొరికింది. దాన్లో చెరిగిపోయిన ఇంగ్లీషు అక్షరాలున్నాయి. “రఘూ, ప్లీజ్ స్టే అవే ఫ్రమ్‌మి” జూలీ అన్న ఉత్తరం కనపడింది. రేవతికి తలా, తోకా అర్థంకాలేదు. అప్పుడప్పుడు వచ్చే ఆంథోనీ చెల్లెలు జూలీ అని విన్నట్లు గుర్తు. అయినా వీడికేం సంబంధం? ఏమిటి ఎంతో తెలుసు అన్న మాటల్తో ధీమాగ ఉండే తను, ఎంత అమాయకురాలు? రఘు జీవితంలో ఏం జరుగుతోందో అస్సలు తెలియకుండా ఎలా అయిపోయింది. ఎంతో గుడ్డిగా నిమ్మంది తను? ఎదుగుతున్న పిల్లలు, మారుతున్న సమాజం ఏవీ తెలియకుండా తనచూట్టూ ఒక కకూన్‌లాగ ఏర్పర్చుకుని ఆ ఆటోరెస్ట్‌లో బతికేస్తోందా?

ఆ ఉత్తరం ప్రక్కనే పెట్టి, పుస్తకాలు సర్దింది. ఇంకేం కనపడలేదు రేవతికి కాని రెండు గంటలు గడిచేసరికి రామ్ అద్దంలా శుభ్రపడిందికాని రేవతి మనసే అల్లకల్లోలమయిపోయింది. ఆ గది ఫ్లోర్ లాగ.

అలా నిశ్చింతవతో కూర్చుండిపోయిన రేవతి. అమ్మా ఇంట్లోనే వున్నారా? తలుపులన్నీ తెరిచిపెట్టాసారేంటమ్మా?” అనసూయ వెతుక్కుంటూ పైకి వచ్చింది.

“అయ్యో, గది ఇలా వుందేంటి నేను ఒకసారి చీపురుతో చిమ్మేస్తానుండండి. అంటూ వెళ్లి చీపురు పట్టుకొచ్చి నేల తుడిచేసింది. రఘు మంచం క్రిందకి దూరి ఊడ్చిన అనసూయకి, కాల్చి పడేసిన సిగరెట్టు ముక్క కనపడింది. రేవతి మనస్తత్వం బాగా తెలిసిన అనసూయ, మాట్లాడకుండా, ఆ ముక్క రేవతి కంటపడకుండా ఊడ్చిన చెత్తలో కలిపి పారేసింది. మరి రేవతి చూసిందో లేదో ఇద్దరూ ఆ విషయం మాట్లాడలేదు.

ఇక మిగిలిన రోజంతా రేవతికి ఏదో అయోమయంలో గడిచిపోయి సాయంత్రం మధు వచ్చాడు ఫీల్డ్ ట్రిప్ నుంచి ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నాడు. ఆ కబుర్లు చెప్తున్నవాడు తల్లి పరధ్యానం గమనించాడు. మధ్యలో ఉన్నట్లుండి “జూలీ ఎవర్రా మధూ?” అనడిగింది. ఒక్కక్షణం తడబడ్డాడు మధు. “ఎవరో రఘుకి తెల్సిన అమ్మాయనుకుంటాను. నాకంతకన్న ఇంకేం తెలీదు” అన్నాడు.

“నేనింకేం అడగలేదే” అంది రేవతి కొడుకుని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ. కుర్చీలోంచి లేచి, మధు దగ్గరగా వచ్చి, ఒక చేత్తో వాడి ముఖం పైకెత్తి, “చిన్నబాబూ, ప్లీజ్ హెల్ప్ అజ్” నీకు రఘు గురించి కాని, వాడి స్నేహితులగురించి కాని, ఏం తెలిసినా నాకు చెప్పాలి. వి ఆర్ లాస్ట్ టోటల్లీ. వాడి గురించి నాకు తెలిసింది చాలా కొంచెం అని నాకు ఇప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతోంది. ప్లీజ్ టెల్ మి, నేను వాడికి కాని, నాన్నకి కాని నువ్వు చెప్పావని చెప్పను

సరేనా?” అంటూ వాడిని దగ్గరగా తీసుకుని గుండెలకి హత్తుకుంది. టీనేజిలో వున్న మధు సాధారణంగా తల్లిని దగ్గరగా రానివ్వదు కాని అతనికి తల్లిలోని ఆర్తి అర్థమయినట్లు, ఒక్క నిమిషం అలాగే ఉండిపోయాడు.

వాడిని ఒక అడుగు దూరంగాపెట్టి తేరిపార కొడుకు ముఖం చూసిన రేవతికి, మధు కళ్ళలో సన్నటి నీటిపొర కనబడి ఒక్కసారి గుండె జారిపోయింది. అలాగే వాడిని పట్టుకుని కుర్చీలో కూర్చుండిపోయింది. వెంటనే తనని తాను సంబాళించుకుని, “మధూ ప్లీజ్, టెల్ మి ఎవ్విరీ థింగ్ యునో” అంది రేవతి.

తల్లి గొంతులోని సీరియస్ నెస్ గ్రహించి, మధు మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు. దాదాపు ఒకటిన్నర సంవత్సరాలుగా రఘు ప్రవర్తన బయటకి వెళ్లినప్పుడు వింతగా ఉందనీ, ఇంట్లో బాగానే ఉన్నాడు కదా అని తనుభయపడలేదని, కాని జయపూర్ వెళ్లేముందు, సెలవులకి వచ్చాక అస్తమానం తన్ని ప్రక్కకి పిల్చి, “ఒరేయ్, నీకు నా థాట్స్ వినిపిస్తున్నాయా? ఇప్పుడు నేనేం ఆలోచిస్తున్నానో చెప్పు” అని అడిగేవాడు. “నీ ఆలోచనలు నాకెలా వినిపిస్తాయి?” అనడిగితే కోపంగా లేచి వెళ్ళిపోయేవాడు. ఒకటి రెండుసార్లు నేను, ఏమయిందిరా నీకు అని అడిగితే చేతిలో వున్న పుస్తకం విసిరికొట్టాడు. ఒకసారి పాలు తాగుతూ, చేతిలో ఉన్న కప్పు విరక్కాడితే, నేను నర్సింహులు కలిసి క్లీన్ చేసేసాం” ఊపిరి తీసుకోడానికి ఆగాడు మధు.

“ఊఁ, ఇంకా చెప్పు. భయం లేదు. నువ్వు చెప్పే విషయాలు విల్ సర్వెస్లీ హెల్ప్ అజ్ టు టేక్ కేర్ ఆఫ్ హిమ్ (will certainly help us to take care of him) తల్లి బుజ్జగింపుతో మధు మళ్ళీ మాట్లాడడం మొదలెట్టాడు. “జయపూర్ నించి అన్నతో బాటే ఇంకో ఇద్దరు అబ్బాయిలు వచ్చారు. కొంచెం పెద్దవాళ్ళు, నువ్వు, నాన్న కలిసే వెళుకి వాళ్ళు దిగి వెళ్ళిపోయారు. ఆ తరువాత మళ్ళీ కలిసారేమొ నాకు తెలియదు. కాని వాళ్ళు కూడ నాగార్జునసాగర్ వస్తారని రఘు అంటుంటే విన్నాను.”

మధు చెప్తున్న ఒక్కో విషయం రేవతి గుండెల్లో సమ్మెట పోటులా తగిలింది. “ఒ.కె. బాబూ, థాంక్యూ. ఇంక నువ్వెళ్ళి నీ వర్క్ చూసుకో. తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకుంటూ అంది రేవతి.

“హమ్మయ్య” అనుకుని తన రూమ్ లోకి వెళ్ళిపోయాడు మధు.

17వ అధ్యాయం :

ఆ రాత్రి నుండీ మొదలయిన ఒక్కొక్క సంఘటన రేవతి, రవిచంద్రల జీవితాలని పూర్తిగా తలక్రిందులు చేసేసింది. ఇవాళ ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత వెనుదిరిగి చూసుకుంటే రేవతికి ఇది తమ జీవితమేనా అన్న అనుమానం వస్తుంది.

బెంగళూరు రావడానికి ముందు రెండు మూడేళ్ళు ఢిల్లీలో లో ప్రయత్నం చేసారు.

తలతాకట్టు పెట్టి, ఉన్న ఇల్లు అమ్మేసి, చిన్న ఇంట్లోకి మారిపోయి, లండన్ పంపించాడు రవిచంద్ర రఘునీ, రేవతిని. ఎక్కడ సైకియాట్రిస్ట్ మంచివాడు అనుభవజ్ఞుడు అని తెలిస్తే అక్కడికి రఘుని తీసుకుని వెళ్లే ప్రయత్నం చేసారు.

ఈ ప్రయత్నాలలో మధు జీవితం, వాడి చదువు నలిగిపోతాయేమోనని చాలా భయపడింది రేవతి. కాని చాలా ఆశ్చర్యంగా, మధు చాలా త్వరగా తన వయసుకి మించి ఎదిగిపోయాడు. తను ఐ.ఐ.ఎమ్.కి వెళ్ళడానికి ఖర్చు చాలా అవుతుందని, లోకల్ కాలేజికి వెళ్తానంటే మాత్రం రేవతి అన్నలు వొప్పుకోలేదు. మధు పరిస్థితి అర్థం చేసుకుంటున్నాడని తెలుసుకొని, ఇంత లోతుగా ఆలోచిస్తున్నాడని అప్పుడే అర్థమయింది. తనంతట తను స్కాలర్‌షిప్ తెచ్చుకోవడమే కాక, స్టూడెంట్‌లోన్ కూడా తనే తెచ్చుకున్నాడు. లోన్ కాగితాలు తెచ్చి సంతకం పెట్టమన్నప్పుడు మాత్రం రవిచంద్ర మనసు తిన్న దెబ్బ అతని మొహంలో ప్రస్ఫుటమయింది. అది మొదలు అతని నుదుటిమీద సన్నటి గీతలు, మెల్లిగా సన్నటి ముడుతలు అయినా, దగ్గర దగ్గర ఏబై ఆరేళ్లు ఉన్నా, అతని రెగ్యులర్ టెన్సిన్, వ్యాయామం వలన ఇంకా ధృఢంగానే అనిపిస్తాడు. ఎప్పటి క్రమశిక్షణే, ఎప్పటి గాంభీర్యమే.

మళ్ళీ గతంలోకి జారిపోయింది రేవతి మనసు.

కొత్త నర్సింగ్ హోం. న్యూ బిగినింగ్స్. కొత్తలో బాగుండింది. రఘుకి మందులతోబాటు, బిహేవియరల్ టెరపీ కూడ ఇచ్చారు కొన్నాళ్లు. వాళ్లకి క్రమంగా ఇంట్రెస్ట్ తగ్గిపోయింది. నెలకి ఏభయి వేల రూపాయలు ఎన్నాళ్ళని కట్టగలరు?

రఘుకి "Schizophrenia" అని నిర్ధారణ అయ్యాక దాదాపు పది పదిహేను లక్షలు హారతి కర్పూరంలాగ కరిగిపోయాయి. అయినా వాడిలో మార్పేం లేదు. ఇంట్లో వుంటే, అస్తమాను బయటికి వెళ్లిపోవాలంటాడు. అలాగని బయట ఎక్కడని దింపినా, రెండు మూడు నెలలకి, అక్కడ బాగులేదని, ఆ డాక్టరు నచ్చలేదనీ ఏదో వంకపెట్టి, ఢిల్లీ, చండీఘర్, బెంగళూరు తిరిగారు. ఇక బెంగళూరు వచ్చేసరికి రేవతికి, రవిచంద్రకి కూడ, ఆర్థికంగా, శారీరకంగా, మానసికంగా కూడ అలసట వచ్చేసింది రవిచంద్రలో నవ్వు మాయమయిపోయింది.

ఆరోజు - శాంతి, మాధుర్ వాళ్లయింట్లో పార్టీకి అందరూ వెళ్లాలనుకున్నారు. సాయంత్రం రవి త్వరగా వచ్చేస్తానన్నాడు. రఘు ముందు వస్తానన్నాడు. తీరా ఇంకో గంటలో బయల్దేరతాం అనగా, రానని మొండికేసి కూర్చున్నాడు. పైగా, ఇదివరకెప్పుడు లేనిది, ఇంట్లోనే సిగరెట్టు పాకెట్ తీసి, తాగడం మొదలెట్టాడు. రేవతి అది చూసి నిర్ఘాంతపోయింది.

“రఘూ, నువ్వు....నువ్వు....సిగరెట్లు కాలుస్తున్నావా? ఇదిప్పటి నుంచిరా? యు కెనాట్ డూ దట్ ఇన్ దిస్ హౌస్ (You cannot do that in this house) అంది.

తలగరేసి, “ఏం నీ యిల్లు పాడయిపోతుందా” అని వెటకారంగా అన్నాడు.

“రఘూ ఏం మాట్లాడుతున్నావురా? మనింట్లో ఇలా ఎప్పుడయినా జరిగిందా?” అంది రేవతి.

“ఏం? నువ్వు, నాన్న రోజూ కాఫీ తాగడంలేదా? అది మాత్రం డ్రగ్ కాదా? addiction కాదా? రఘు మాటల ధోరణికి బిత్తరపోయింది రేవతి.

వద్దనుకుంటూనే, మళ్ళీ మాట్లాడింది రేవతి. “ఏమయింది నీకు? నన్నూ, నాన్ననీ కూడ క్రిటిసిజ్ చేసేటంత పెద్దవాడివయిపోయావా?” తను గొంతు తనకి తెలియకుండానే పైస్థాయికి వెళ్ళింది.

“ఓహ్, కమాన్ mom, యు ఫసీ ఎబౌట్ ఎవ్విరీ థింగ్ (You fuss about every thing) అనేసి వెళ్ళిపోయాడు. అలా బయటకు వెళ్తున్నవాడు సిగరెట్టు క్రింద విసిరేసి, బూటు కాలితో నేలమీద రాసేసి, అసహ్యంగా నల్లటి మరకచేసి, తిట్టుకుంటూ బయటికి వెళ్ళిపోయాను, పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ.

రవిచంద్ర టై కట్టుకుంటూ, క్రింద జరుగుతున్న గోలకి, గబగబా మెట్లుదిగి వచ్చాడు, ఏమయింది” అంటూ.

రేవతి నిస్సహాయంగా చూస్తూ నిలబడిపోయింది. వాడు....వాడు అని తలుపువైపు చూపించింది.

“వాడు నడిచి ఎంతదూరం వెళ్ళగలడు రేవతీ, వెనక్కి వచ్చేస్తాడేలే” అన్నాడు రవిచంద్ర. “లేదండీ, వాడు వెళ్తూ కారుకీ తలుపు ప్రక్కనుంచి లాక్కుని వెళ్ళిపోయాడు. ఎప్పుడూ పెట్టేచోటే కీస్ అన్నీ పెట్టేచోటే కారుకీస్ కూడా వున్నాయి. మరి ఏం చేస్తాడో? వాడు డ్రైవ్ చెయ్యగలడా ఇంత కోపంలో?” రేవతికి అప్పుడే ఏడుపు వచ్చేస్తోంది.

రవిచంద్రకీ ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. పోలీస్ స్టేషన్ కి ఫోన్ చేసి, కారునంబరు, రఘు గురించి వివరాలు చెప్తంటే దిమ్మర పోయింది రేవతి. గబుక్కున అతని చెయ్యి పట్టుకుని, ఏమిటి మీరు చేస్తున్నది?” అంది.

“ఐ నో వాట్ ఐయామ్ డూయింగ్. వాడి ఆవేశంలో ఏదన్నా ఎక్సిడెంట్ అయితే? అందుకని పోలీసులతో చెప్తే, కనీసం వాడిని ఎక్కడయినా ఆపుతారు, మన పిల్లవాడని తెలిస్తే, జాగ్రత్తగా చూస్తారు, మనకి తీసుకొచ్చి అప్పజెప్తారు.” అలా చూస్తుండగా అయిదయిపోయింది, రఘు జాడ తెలియలేదు. పార్టీకి వెళ్ళాలి. ఎవరికీ వెళ్ళాలని లేదు కాని తప్పదు రవిచంద్ర అన్నాడు,

“రేవతీ, నువ్వు మధు వెళ్ళండి. నేనింట్లో వుంటాను. నాకు ఎమర్జెన్సీ అని చెప్పేయ్యి ఫర్వాలేదు. మాధుర్ విల్ అండర్స్టాండ్.

“నేను....నేను వెళ్ళలేనండీ, మీరే వెళ్ళండి. నాకు చాలా జలుబుగా నలతగా వుంది, అందుకని, రాలేనని చెప్పండి. నేనింట్లో వుంటాను. రఘు వస్తాడేమో, ఫోన్ చేస్తాడేమో....” రేవతి అంది.

“చూడు రేవతి, వియ్ హాప్ టు స్టాప్ దిస్ వర్రి రైట్ నౌ (We have to stop this worry right now). మనం అన్నీ మానుకుని బతకలేం. అసలు మనం ముగ్గురం వెళ్దాం. టాక్సీ పిల్చుకుని. వాడు వెనక్కివస్తే మనకోసం వెయిట్ చేస్తాడు. లేకపోతే నర్సింహులు చూసుకుంటాడు”

“నేను నిజంగా రాలేనురవీ, ప్లీజ్, నన్ను ఫోర్స్ చెయ్యద్దు”

“వి ఆర్ గోయింగ్ రేవతి, no more arguments” తల్లిదండ్రుల వాదన ఎప్పుడూ ఇంత గట్టిగా వినని మధు మెట్ల మీదే నిలబడిపోయాడు.

పాలిపోయిన మొహంతో, ఇంక భర్తని ఎదిరించే ధైర్యంలేక, రేవతి తప్పనిసరిగా బయల్దేరింది. ఇంతలో రవిచంద్ర ఫోన్ చేసి కాల్ టాక్సీని పిలిచాడు. మధు మాట్లాడకుండా గిఫ్ట్ తీసుకున్నాడు, తల్లి ఇంతకుముందే గిఫ్ట్ రావ్ చేసి పెట్టడం చూసాడు.

ఆరోజు పార్టీలో రేవతి నిజంగా నరకయాతన అనుభవించింది. రఘు ఇంటికొచ్చాడేమో, లేదా ఎక్కడయినా కారు గుద్దించేసాడేమో, మనసు పరిపరి విధాల పోతుంటే, బలవంతంగా నవ్వు తెచ్చుకుని శాంతితో మాట్లాడింది.

నలభై - నలభై అయిదు నిమిషాలవగానే, తనకో ఎమర్జెన్సీ కాల్, బయల్దేరేముందే వచ్చిందనీ ఇంక వెళ్ళకతప్పదనీ రవిచంద్ర చెప్తే వాళ్లు మధునీ, రేవతినీ ఉండమనీ, తాము తర్వాత దింపేస్తామని చెప్పారు రేవతి ససేమిరా వొప్పుకోలేదు. చివరికి మధుని అట్టేపెట్టేసారు వాళ్లు. వాళ్ల రెండో అబ్బాయి, మధు ఒకే వయసువాళ్లు. తల్లికేసి హెల్ప్ చేయమన్నట్లుగా చూసినా, రేవతి ఏమీ అనలేకపోయింది. రవిచంద్ర, రేవతీ మొత్తానికి బయటపడ్డారు.

తోవంతా ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడకుండా ఇద్దరూ ఇంటికొచ్చారు. ఇల్లు దగ్గరకొచ్చిన కొద్దీ రేవతి గుండె దడ ఎక్కువయిపోయింది. అసలు గుండె ఆగిపోతుందేమోనన్న టెన్షన్ పడింది. తీరా ఇంటిదాక వచ్చేసరికి గేటు మూసే వుంది, కారు కూడా లేదు. లోపలికి వస్తూనే నర్సింహులుని పిల్చి అడిగాడు రవిచంద్ర. ఏ కబురూ లేదన్నాడు నర్సింహులు.

ఇంకేం మాట్లాడకుండా ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయారు రేవతి - రవిచంద్ర. ఇంట్లోకి వెళ్తూనే, ఘాస్ విప్పి పైకి వెళ్ళిపోయాడు రవి. రెండు కప్పుల్లో హార్లిక్కు కలిపి మెట్లు ఎక్కుతున్న రేవతి? రవిచంద్ర సెల్ ఫోన్ మోగడం వినిపించింది. మిగిలిన నాలుగు మెట్లూ గబగబా ఎక్కేసి బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళింది రేవతి. రవి అప్పటికే షర్టు బటన్లు విప్పినట్లున్నాడు. సగం షర్టు భుజం మీదుగా క్రిందకు జారుతోంది. కిటికీ వైపు మొహం పెట్టి సీరియస్ గా వింటున్న

అతని ప్రొఫైల్ అద్దంలో చూసిన రేవతి కాళ్ళు వణికాయి. కప్పులు రెండూ డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ మీదపెట్టి అతని దగ్గరగా వెళ్ళింది. రవిచంద్ర మొహం గంభీరంగా, కనుబొమలు ముడివడి ఉన్నా భర్త కవళికలు క్షుణ్ణంగా తెలిసిన రేవతి, ప్రక్కనే ఉన్న మంచం మీద కూలబడింది.

“థాంక్యూ ఆఫీసర్, we really appreciate your help అన్నాడు. వెనక్కి తిరిగి రేవతికేసి చూసి, దగ్గరగా వచ్చి రెండు భుజాల మీద చేతులువేసి దగ్గరగా తీసుకున్నాడు. “హి ఈజ్ ఒ.కె. రేవతీ. ఏమీ జరగలేదు. వాడిని మ్యూజిక్ షాపు దగ్గర లొకేట్ చేసార్ల పోలీసులు. ఒక్కసారి గట్టిగా నిట్టూర్చి రేవతీ హిఈజ్ ఒ.కె. హి ఈజ్ ఆలైవ్ **thank God** అన్నాడు.

రేవతికి అనుమానం వచ్చింది. ఇతనికేమయినా మతి చలిస్తోందా? హి ఈజ్ ఆలైవ్ అంటాడేమిటి? ఏమవుతుంది అనుకున్నాడనలు?

ఏది ఏమయినా, ఏ దుర్ఘటన జరగకుండా, ఏమి జరగనట్లు ఇంకో రెండు గంటల తర్వాత ఇంటికొచ్చాడు. కారు పార్కుచేసి, తల్లి దగ్గర కొచ్చి అన్నం పెట్టు ఆకలిగా వుంది ఐ హాడ్ నో మనీ టు బై ఎనీథింగ్ (I had no money to buy anything) అన్నాడు. కడుపు తరుక్కుపోయింది రేవతికి. మాట్లాడకుండా కంచం పెట్టి అన్నం పెడితే, ఆవురావురుమని తిన్నాడు అలా ఎన్ని సంఘటనలో. ప్రతి ఒక్క ఘటనా తన మనస్సులో రేపిన గాయాల్లో మనసంతా చిల్లులు పడ్డ జల్లెడలాగ అయిపోయింది.

తను ఉద్యోగం మానేసిన దగ్గర్నుంచీ పక్కా గృహిణి లాగ వంట యింటి సిమిలీ లేవస్తున్నాయి కదూ! రేవతి నవ్వుకుంది పేలవంగా.

18వ అధ్యాయం :

ఆరోజు ఆ సంఘటన తర్వాత నాలుగు రోజులు భారంగా గడిచాయి. రఘు ఇంకేం గొడవ చెయ్యలేదు. ఎదిరించకుండా మందులు వేసుకుంటున్నాడు కాని స్నానం మాత్రం రోజూ చెయ్యడు.

ఒకరోజు పొద్దున్నే నర్సింహులితో బయటికి వెళ్ళినవాడు, పూర్తిగా, నున్నగా గుండు చేయించేసుకుని వచ్చాడు. అబ్బాయిగారు చెప్పకుండా ఎక్కడికో, వెళ్లారా అని నన్ను లాక్కుపోయాడమ్మా. నీకు తెలిసిన మంగలి ఉంటే చెప్పు. సెలూన్కి వెళ్తే చాలా డబ్బులవుతాయి కదా, నా దగ్గర లేవు, నీ దగ్గర ఓ ఇరవయి రూపాయలున్నాయా? మళ్ళీ ఇచ్చేస్తానన్నాడు తీరా వెళ్లాక జుట్టంతా తీయించేసుకుని, నవ్వుకుంటున్నాడు నాకు శానా బయం వేసిందమ్మగారూ. మొన్నోనాడు పచ్చబొట్టు పొడిసేసోట నిల్చుంటే చూసాను. ఆయన నన్ను చూశ్శేడు కాని పక్కనెవడో పెద్ద మగాడు నిల్చుని ఉన్నాడు. దాదాలాగ వున్నాడు. మీదో చెప్పామంటే మీరు కంగారు పడ్డారని మధుబాబు వొడ్డన్నాడు.” నర్సింహులు గుక్క తిప్పుకోకుండా

చేప్పేసి, తలదించుకున్నాడు. రేవతికి కాళ్ళక్రింది భూమి కదిలిపోయినట్లయింది....

ఇంతలో జయపూర్ కాలేజినుంచి ఒక రెజిస్టర్డ్ ఉత్తరం వచ్చింది. ఇంక తన ప్రిన్స్‌పుల్స్ అన్నీ ప్రక్కనపెట్టి, రేవతి ఆ కవరు చింపి చదివింది. ఆపూట రఘు ఇంట్లో లేడు. ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి సినిమాకి వెళ్తున్నానని చెప్పాడు. మధ్యాహ్నమనగా వెళ్ళిన వాడు సాయంత్రమయినా తిరిగి రాలేదు.

ఆ ఉత్తరం వాడి కాలేజి సెక్రటరీ దగ్గర్నుంచి - అతను చాలా క్లాసులు మిస్సుయ్యాడని, అయినా అటెండ్ అయిన క్లాసుల్లో పెర్‌ఫార్మెన్స్ చాలా బాగుందని, కొంచెం సెమెస్టర్‌కి ముందుగా వచ్చి, ప్రొఫెసర్లని కలిస్తే మంచిదని రాసారు. ఆ రాత్రి రవిచంద్ర వచ్చాక ఆ ఉత్తరం చూపించింది రేవతి. వాడి మెయిల్ చూసామని గొడవ చేస్తాడేమో” అన్నాడు రవిచంద్ర. కాని వాడి గురించి తెలియాలంటే ఇంకో మార్గం కనపడలేదు ఇద్దరికీ. రాత్రి పదిగంటలకి గేటు చప్పుడయింది. ఎవరో ఒక పెద్దతను రఘుని జాగ్రత్తగా దింపి వెళ్లిపోయాడు. రవిచంద్ర మెలకువగానే వుండి, ఏదో జర్నల్ చదువుకుంటున్నాడు. ఏమీ తోచక రేవతి క్రొషియా నీడీల్స్ తెచ్చుకుందేకాని మాటమాటకీ దృష్టి గేటుమీదే వుంది.

మెల్లిగా పిల్లిలాగ లోపలికి వచ్చాడు రఘు. ఆల్కహాల్ వాసన గుప్పుమని కొట్టింది. రేవతి గబుక్కున ఎదురువెళ్లి ఏమిటి బాబూ, రఘూ, యునో యు కాంట్ డ్రింక్, మందులు వేసుకుంటున్నావు కదా” అంది.

“నాకే మందులు వద్దు. నా బుర్రలోని గొంతులు నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తున్నాయి. ఐ ఫీల్ సో సిక్ మామ్” అంటూ కూలబడిపోయాడు. రవి చటుక్కున లేచి వాడిని గట్టిగా పట్టుకుని సోఫాదాక నడిపించుకువచ్చాడు. ఆ కాస్త దూరంలోనే రఘు వేళ్ళాడిపోయాడు. ఒక వాంతి అయిపోయింది. అందులో సగం ముక్కలుగా ఏవో తెల్లమాత్రల్లాంటివి కనిపించాయి. రవిచంద్రకి గుండె ఆగిపోయింది.

“గేట్ ది కార్ కీస్ రేవతీ అంటూనే, అంత పెద్ద కొడుకునీ భుజం మీదకి అవలీలగా ఎత్తేసుకుని కారు దగ్గరకు పరుగెట్టాడు రవిచంద్ర. మధుకోసం ఒక్క కేకపెట్టి రేవతి కూడ వేసకాలే పరుగెట్టింది. ఈ చప్పుడు వినడమేమిటి, నర్సింహులు గేటు తోసేసాడు. అతను రాత్రయిందని లుంగీ కట్టుకుని ఉన్నాడు. రవికూడా నైట్ పైజామాలో, ఇంట్లో వేసుకునే స్లిప్పర్స్‌తో ఉన్నాడు. రేవతి మాత్రం, రఘు వచ్చాక అన్నం పెట్టి అప్పుడు తను స్నానం చేసి నైటీ వేసుకుందాం అనుకుంది. పిల్లలు చిన్నవాళ్ళుగా ఉన్నప్పటి నుంచీ కూడ, తను జస్ట్ పడుకునే ముందే నైటీ వేసుకునేది. అంతేకాని అదే వేసుకుని పగలు రాత్రి తిరిగే అలవాటు తనకి లేదు. మధుకోసం కేకపెట్టి దగ్గర్లో వున్న “ఉషోదయా” నర్సింగ్ హోంకి తాము వస్తున్నామనీ ఫోన్ చెయ్యమని చెప్పింది. ఆ పరుగులోకూడ తననీ రవిదీ కూడ మొబైల్

పోస్టు తెచ్చేసింది. కాని పర్స మర్చిపోయింది. డ్రైవింగ్ లైసెన్సు కూడా తేలేదు.

అయినా తను ఎలాగూ డ్రైవ్ చేసే స్థితిలో లేడు. రేవతి ఒక్క పరుగులో ఫ్రంట్ సీటులో కూర్చుంది. రవిచంద్ర రఘు పల్స్ మీద చెయ్యిపెట్టి వాడి మొహానికి దగ్గరగా తన తలవంచి, “బాబూ, కళ్ళు తెరుచున్నా, డోంట్ స్లీప్ ప్లీజ్....అంటున్నాడు. “హి O.deed (Overdosed) రేవతి, బట్ వుయ్ డోంట్ నో వాట్ ఇట్ ఈజ్ (but we don't know what is is) అన్నాడు. అలా అటుండగానే ఉషోదయా నర్సింగ్ హోం వచ్చేసింది. అదృష్టవశాత్తు డ్యూటీలో వున్న డాక్టరు మధుతో మాట్లాడినట్లున్నాడు.

“లెటజ్ గివ్ హిమ్ ఎ స్టొమక్ వాష్” (let us give him a stomach wash) అన్నాడు చకచకా అన్ని ఏర్పాటు జరిగిపోయాయి. రవిచంద్రని కూడ లోపలికి రానిచ్చారు. సాధారణంగా ఎవర్నీ ఎమర్జెన్సీ ట్రీట్మెంట్ రూమ్స్ లోకి రానివ్వరు. కాని రవిచంద్ర చాలా మంచి పేరున్న డాక్టరు. పైగా ఆ నర్సింగ్ హోంకి తరచు వెళ్తుంటాడు కూడ.

Stomach wash చేస్తున్నంతసేపూ రఘు తన్నుకుంటూనే వున్నాడు, గట్టిగట్టిగా అరుస్తున్నాడు. అంతా అయ్యేసరికి గంటంపావు పట్టింది ఆ రాత్రి అతన్ని అక్కడే అబ్జర్వేషన్ లో వుంచాలన్నారు. రేవతి ఉండిపోతానంటే డ్యూటీ డాక్టరు వద్దన్నాడు.

“మేడమ్, ఇతను చాలా అలసిపోయాడు. రాత్రంతా పడుకుంటాడు. మేం జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాం. మీకు కావాలంటే నేనొక నర్స్ ని ప్రత్యేకంగా మీ అబ్బాయి దగ్గరే వుంచుతాను. దయచేసి మీరిద్దరూ ఇంటికెళ్ళిపోండి” అన్నాడు. రవిచంద్రకేసి చూసింది రేవతి. అతను నైట్ షర్టు నలిగిపోయి, జుట్టు చెదిరిపోయి సడెన్ గా వదేళ్ళ వయసు పెరిగిపోయినట్లనిపించాడు. అతని కోసమయినా తను ఇంటికి వెళ్లాలని అర్థమయిపోయింది రేవతికి.

ఆ రాత్రి నర్సింగులలే డ్రైవ్ చేసాడు. ఇంటికి వెళ్ళాక ఇక్కడే వుండిపోయాడు. రేవతి, రవి పైకి వెళ్ళిపోయారు. మెట్లు దిగి ఎదురొచ్చిన మధుకి “హి ఈజ్ ఒ.కె. out of danger అని చెప్పి తన బాత్రూం లోకి వెళ్ళి తలుపేసేసుకున్నాడు రవిచంద్ర. నర్సింగులు మధుని తనతో బయటకి రమ్మని సంగతంతా వివరించాడు.

మధు మాట్లాడకుండా విని, నర్సింగులు ఇంట్లోకి వెళ్ళి అనసూయతో మాట్లాడి వచ్చిందాక అక్కడే నిల్చున్నాడు.

“పదండి బాబూ, నేనివాళ మీ ఇంట్లోనే వుంటాను” అని మధు భుజం మీద చనువుగా చేయి వేసాడు. రేవతి పనివాల్చుని దూరంగా వుంచినా, చిన్నప్పటినుంచి అలవాటు మూలాన అనసూయ, నర్సింగులు, వాళ్ళ అబ్బాయికూడా చాలా చనువుగా ఉంటారు పిల్లల్లో. వాళ్ళ

పిల్లాడు ఆనంద్ తనుకన్న చిన్న వాడవడం వలన రఘుకీ, మధుకీ కూడా వాడంటే ఎంతో ముద్దు. నర్సింహులు మధుతోబాటే ఇంట్లోకి వచ్చి, వంటింట్లోను, హాల్లోను పెద్ద లైట్లు ఆర్పేసి, నైట్ లైట్లు పెట్టాడు. మూడు కప్పుల్లో హార్లిక్కు కలిసి ఒకటి మధుకీ ఇచ్చాడు. మధు నర్సింహులుని కూడ ఒక గ్లాసు పాలు కలుపుకుని తాగమన్నాను కాని నర్సింహులు వద్దన్నాడు. ఎవరెంత చనువిచ్చినా, తన పరిధి దాటడుకాబట్టి రేవతి, రవిచంద్ర కూడా ఎంతో ఆప్యాయంగా చూస్తారు.

మెట్లదాక వచ్చి మధుని ఆ రెండు కప్పులూ తల్లిదండ్రులకిమ్మన్నాడు. గుమ్మందాక వెళ్ళిన మధుకి తలుపు కొట్టడానికూడ ధైర్యం చాలలేదు. రెండు కప్పులూ గుమ్మానికి కొంచెం దూరంగా పెట్టి, “అమ్మా, హార్లిక్కు తెచ్చాను ప్లీజ్ తాగండి” అనేసి వెళ్ళబోతుంటే రవిచంద్ర తలుపుతీసి, “Thank you Raja” అని కొడుకుని ఒక్కసారి హత్తుకుని వదిలేసాడు.

“ఈజ్ అమ్మ ఒకె?” అన్నాడు మధు భయంగా. We are fine. బాత్రూంలో వుంది” అన్నాడు రవిచంద్ర మొమం వాడిపోయి, అప్పుడే షవర్ చేసిన తడిజుట్టుతో ఎంతో నిస్సహాయంగా అనిపించాడు. తల్లిదండ్రులకి ఏకాంతం అవసరమని తోచి మధు తనరూమ్ లోకి వెళ్తూ, “నర్సింహులు క్రింద పడుకుంటున్నాడు daddy” అన్నాడు. “గుడ్” అన్నాడు రవిచంద్ర.

“నర్సింహులూ, ఫర్వాలేదు ఇంటికి వెళ్ళు” అన్నాడు కాని నర్సింహులు ఇక్కడే ఉంటాను డాక్టరుబాబూ” అంటే ఇంక అభ్యంతరపెట్టలేదు. వెనక్కి తమగదిలోకి వెళ్తూ హార్లిక్కు కప్పులు లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు రవిచంద్ర. ఏడ్చి ఏడ్చి ఉబ్బిపోయిన కళ్ళతో, తలారా స్నానం చేసిన రేవతి మూర్తీభవించిన శోకమూర్తిలా వుంది. పక్కమీద కూర్చోబెట్టి మెల్లిగా హార్లిక్కు తాగించి, తనూ తాగాడు రవిచంద్ర. ఎలాగో ఇద్దరూ బ్రష్ చేసుకుని, రవిచంద్ర లైటు తీసేసాడు.

అతను మీద చేయి వేయగానే రేవతి దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న రేవతిని పొదివిపట్టుకుని తన తలమీద గెడ్డం ఆన్చుకున్న రవిచంద్ర కళ్ళల్లో నీళ్లు! అతను పుట్టి బుద్ధెరిగాక ఎన్నడూ ఏడ్చిన గుర్తులేదు. ఎంత సెన్సిటివ్ విషయమయినా నిశితంగా చూసి అర్థం చేసుకోగలిగిన అనుభవం ఉన్న డాక్టరు ఒకరినొకరు పట్టుకుని కొంతసేపు ఉన్నాక మెల్లిగా రేవతి ఏడుపు ఉధృతం తగ్గింది. వదిలిన తామరతాడులా చేతుల్లో వాలిపోయిన భార్యను జాగ్రత్తగా పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పిన రవిచంద్రకు ఓ గంటదాక కన్నుమూత పడలేదు. కాని పొద్దుట్నుంచి పనిచేసిన అలసట, గత 3-4 గంటల మానసిక వ్యధా మొత్తానికి అతను నిద్రాదేవి వొడిలోకి జారుకునేలా చేసాయి.

19వ అధ్యాయం :

ఆరోజు నుంచీ రేవతికీ, రవిచంద్రకీ కూడా నిర్ధారణ అయిపోయింది రఘుతో జీవితం నిత్యపోరాటమని.

మధుతో మాట్లాడి, ఉద్యోగం రిజైన్ చేసి, రేవతి రఘుతోబాటు జయపూర్ వెళ్లదల్చుకుంది.

“నీ యిష్టం” అనేసి ఊర్కొన్నాడు రవిచంద్ర. రేవతే చాలా ప్రయత్నం చేసింది రఘుని దూరంగా పంపకుండా, హైద్రాబాదు బోలెడు కాలేజీలున్నాయి. ఏదో ఒకదాన్నో చేర్చుదామంటే, రఘు ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. ఇంక గత్యంతరం లేక రేవతి రఘు కూడా జయపూర్ వెళ్ళింది. వాడి రూమ్ లో తను ఉండలేదు కాబట్టి వేరే చిన్న ఒక్కబెడ్రూం ఉన్న యిల్లు చూసుకుంది. రఘుని తనతోవచ్చి ఉండమంటే వాడు అన్నలు ఒప్పుకోలేదు. చివరికి వాళ్ళ కాలేజి డీన్ కలవడానికి ఒప్పుకున్నాడు. పైగా ఈ చదువులన్నీ ఉత్తవేస్తు అనీ, తనుహాయిగా ఒక ఎకరం పొలం కొనుక్కుని కూరలు పండిస్తాననీ మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పేవాడు. మొదట్లో నిజమేనని నమ్మేసింది రేవతి. వాదిస్తున్నాడో తలాతోకా అందేదికాదు.

నోటి దురుసుతనంతో ఒకళ్ళిద్దరు లెక్చరర్లని, ఇద్దరు స్టూడెంట్స్ నీ పరిచయం చేసుకుంది. రఘుకి ఒక్కడూ దగ్గర స్నేహితుడిలా అనిపించలేదు. రఘుని మధ్యాహ్నం పూట లైబ్రరీలో కలుద్దామనీ, కలిసి మెస్సుకి వెళ్లి భోజనం చేద్దామని ఎంతో ప్రయత్నం చేసింది.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం లైబ్రరీలో వుండగా రఘు తల్లిని వెతుక్కుంటూ వచ్చాడు. చేతిలో ఇంత లావు పుస్తకం వుంది. అందులో ఒకపేజి మడిచి, తల్లికి ఎదురుగుండా పడేసాడు. "This is what I have...." రేవతి కళ్లు ఆ పేజిలో వున్న మేటర్ గబగబా చదివింది. అది **Schirodhreia** చాప్టరు. తలెత్తి కొడుకు ముఖంలోకి చూసిన రేవతి గుండె కరిగిపోయింది. వర్షించని మేఘల్లాగ వున్నాయి రఘుకళ్ళు. గడ్డం గీసుకోకుండా, ముఖం వాడిపోయి, పసివాడప్పుడు పొరపాటున మెట్లమీద జారిపడ్డప్పుడు వాడి మొహంలోని బాధ, భయం 19 ఏళ్ళ కొడుకు ముఖంలో చూసి రేవతి తట్టుకోలేకపోయింది. ఆ పుస్తకం, తను చదువుతున్నదీ కూడా అక్కడే వదిలేసి, కొడుకు భుజం ఆసరాగ లైబ్రరీ బయటకు నడిచింది. ఎదురుగుండా చిన్న పార్కు. అందులో ఒక బెంచీ చూసుకుని కూలబడింది రేవతి. పసివాడిలా రేవతి వొళ్ళో తలపెట్టుకుని వెక్కివెక్కి ఏడ్చాడు రఘు. “అమ్మా, ఐ యామ్ స్కేర్డ్ (I am scared). నా తలలో ఏదో అయిపోతోంది అమ్మా, హెల్ప్ మి ఐ వాంటు టు డై.... (I want to die)....."

కొడుకుని గుండెలకి గట్టిగా హత్తుకుని, లేదు నాన్నా, నేనలాగ జరగనివ్వను. We will fight this. లే, పద టికెట్లు కొంటాను. నాన్న దగ్గరకు వెళ్లిపోదాం. హి ఈజ్ ఎ గుడ్ డాక్టర్ (He is a good doctor) హి కెన్ ఫిక్స్ ఏనీ థింగ్ (He can fix any thing) అంది.

పిచ్చి తల్లి - కొడుకుని కాపాడుకోవాలన్న తాపత్రయంలో వాస్తవాన్ని పూర్తిగా విస్మరించిన మాతృమూర్తి! అప్పటినుంచీ ఏటికి ఎదురీతే అని ఏడు - ఎనిమిది ఏళ్ళదాక అర్థం కాలేదు.

ఆరోజు.....డీన్ తో కలిసి, కొడుకు పరిస్థితి వివరించి, టీకెట్లు ప్రయత్నించి చివరికి మర్నాడు ట్రయిన్ లో ఢిల్లీ వచ్చి, అక్కడ్నుంచి హైదరాబాదు ఫ్లయట్ లో వచ్చేద్దామని ప్లాను. కాని ఢిల్లీ వచ్చేసరికి రఘు బెదురు చూపులు చూడడం, తల్లి చెయ్యి పట్టుకుని వదలకపోవడం - రేవతి ఎన్ని విధాల నచ్చజెప్పినా, ఎవరో వెంటాడుతున్నారంటాడు. చివరికి ఢిల్లీలో దిగిన రేవతి రవిచంద్రకి చెప్పేసింది. రఘు పరిస్థితి బాగాలేదనీ, తనువాడిని ఆలిండియా ఇన్ స్టిట్యూట్ ఆఫ్ మెడికల్ సైన్సెస్ (All India Institute of Medical Sciences) తీసుకెళ్దామని, వెంటనే ఢిల్లీ రమ్మని రవిచంద్రకి ఫోన్ చేసింది రేవతి.

తనతోబాటు M.S. చేసిన సంజయ్ మిత్రాకి చెప్పి, రేవతిని కలవమంటానని, అంతదాక ఒక హోటల్ రూమ్ తీసుకోమనీ అన్నాడు రవిచంద్ర. తను మర్నాడు కాకుండా, మూడవ నాటికి తప్ప రాలేనని, ఈ లోపల మేనేజ్ చెయ్యమని కూడ చెప్పాడు. ఎంతో సహనవంతురాలయిన రేవతికి, అతనక్కడ ఎదురుగా వుండివుంటే నాలుగు తన్నాలనిపించింది.

ఏమనుకుంటున్నాడతను? తనుఎంత సమర్థురాలయిన ఢిల్లీ లాంటి మహానగరంలో వొంటరిగా, పిచ్చి చూపులు చూస్తున్న చెట్టంత కొడుకుని పెట్టుకుని రెండురోజులు భర్త లేకుండా ఎలా ఉండగలదు? ఆనాటినుండీ, భర్త ఎంత ఉత్తముడయినా, తల్లిగా తన పోరాటం వంటరిదే అనిపించేసింది రేవతికి.

హాస్పిటల్ కి దగ్గరగా ఒక లాడ్జింగ్ చూసింది. ముందుగా హాస్పిటల్ కి వెళ్లి డా॥ మిత్రా గురించి అడిగింది. తన అదృష్టమో ఏమో, అతను దొరికాడు. ఇంకొక సర్జనరీ వుందనీ, ఆ మధ్యాహ్నం 3 గంటలకి తన ఆఫీస్ లో కలుద్దామని అడ్రస్ ఇచ్చాడు. “అమ్మయ్య” అనుకుని మనసులోనే ఆ శ్రీనివాసుడికి వెయ్యి దండాలు పెట్టేసుకుంది. రఘు చెయ్యి పుచ్చుకుని బ్రష్ చేయించి, టిఫిన్ తెప్పించింది.

పర్సులో ఇంకొక్క ఐదు వేలు మాత్రం వున్నాయి. అవి భర్త వచ్చేదాక సరిపోవాలి. హోటల్ రూమ్ లో రఘు నిద్రపోయాడు. రేవతి కూడా కాస్త నడుం వాల్చింది. కాని కన్నుమూత పడలేదు. మధు ఎలా వున్నాడో? ఇల్లంతా అనసూయ - నర్సింహులు మీద వదిలేసింది. చివరికి బింకం చంపుకుని అనసూయతో అన్ని విషయాలు చెప్పుకుంది. అన్నీ విన్న అనసూయ కళ్ళనీళ్ళతో రేవతి రెండు చేతులూ, అమ్మగారూ బాధపడకండి. మీరు డాక్టరుబాబు ఎంతో మంచోళ్లు ఎందరికో సాయం చేసారు. అంతా మంచే అవుద్ది. దిగులు పడకండి మధుబాబుని. నా ప్రాణంలాగ చూసుకుంటాను” అంది. ఆ మాటల్లోనే సానుభూతికి రేవతి గాంభీర్యం అంతా సడలిపోయి భోరుమని ఏడ్చింది. “అమ్మ వుండీ ఎంత బాగుండేది?

అవిడ వాళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకుంటే ఎంత శాంతిగా వుండేది?” అనుకుంది రేవతి.

ఇంతలో రఘు దగ్గుతూ లేచాడు. వాడికి మంచినీళ్లు యిచ్చి, నుదుటిమీద చేయివేస్తే, కాలిపోతోంది. చలితో వణికిపోతున్నాడు. గబగబా రెండు దుప్పట్లు కప్పి, బ్యాగులో ఉన్న ఎమర్జెన్సీ మందుల్లో క్రోసిన్ తీసి రెండు బిళ్ళలు యిచ్చింది. ఒక గంటసేపు, చన్నీళ్ళతో చిన్న టవల్ తడిపి, వాళ్ళంతా తుడిచింది. కాస్సేపటికి రఘుకి వాళ్ళంతా దిగ చెమట్లు పోసేసాయి. హోటల్ బాయ్ని పిలిచి వేడిగా పాలు, బ్రెడ్లు తెచ్చి దబ్బిచ్చింది.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటల ప్రాంతంలో రఘు కొంచెం తేరుకున్నాడు. 3 గంటలకి డా॥మిశ్రాని కలవాలి. రఘుని కూడా తీసుకెళ్ళా? హోటల్లో ఒక్కడినీ వదిలెయ్యనా అని మీమాంస పడి, చివరికి వాడు తన కళ్ళ ఎదుట వుంటేనే మనశ్శాంతి అని నిర్ణయించుకుని, టాక్సీని పిలిపించుకుంది. టాక్సీ వాడికి అడ్రెస్ ఇస్తే, అరగంటలో తీసుకెళ్ళాడు. ఢిల్లీ రోడ్డు రేవతికి చాలా కొత్త. కళ్ళు విప్పి చూస్తున్నా, రఘు మనసు ఎక్కవ వుంది. ఎంతో వంటరిగా ఫీలయింది రేవతి.

డా॥మిశ్రా రవిచంద్రకన్నా గంభీరంగా వున్నాడు. చాలాబాగా మాట్లాడినా, ఎందుకో రేవతికి జంకు పడలేదు. తాము ఇంకొళ్ళకి సహాయం చెయ్యడమేకాని, రిసీవింగ్ ఎండ్రోల్ ఎప్పుడూ లేదు. అలాంటిది రఘు విషయంలో అడుగడుగునా, అందర్నీ బ్రతిమాలుకుంటూనే బ్రతకాల్సి వస్తోంది.

డా॥ మిశ్రాని కనుక్కుంటే మంచి సైకియాట్రిస్టులు ఉన్నారని, తను AIMS లో చేరిస్తే రగుని, సహాయం చేస్తానని, రవిచంద్ర రాగానే తనకి ఫోన్ చెయ్యమని చెప్పాడు. అతనొచ్చాక తప్పకుండా తమ యింటికి డిన్నర్ కి రావాలనీ కూడా పిలిచాడు.

అతనికి థాంక్స్ చెప్పి, రఘుని తీసుకుని మళ్ళీ హోటల్ రూమ్ కి వెళ్లిపోయింది రేవతి. తనకీ, వాడికీ కూడా చాలా రెస్ట్ అవసరమని అనిపించింది. తనుకూడ ఓ రెండు క్రోసిన్ వేసుకుని, వేడిగా టీ తాగి పడుకుంది ఒక రెండు గంటలు. లేచాక ఇద్దరికీ కూడా ఎంతో బెటర్గా అనిపించింది. రవిచంద్ర ఫోన్ చేసాడు. మధుని మాధుర్ వాళ్ళింట్లో అట్టేపెట్టి తను ఆఫీస్ కాన్సిల్ చేసుకుని రాత్రి లేట్ ప్లేట్ లో వస్తానన్నాడు మర్నాటిదాక వస్తాడనుకొని భర్త ఆ రాత్రి వస్తాననడంతో రేవతికి గుండెలమీద భారం తగ్గినట్లయింది. తామున్న చోటు ఎడ్రెసు చెప్పి, రాత్రి లేటయినా కాస్త తింటాడేమోనని రెండు ఫుల్గావులు ఒక ఫ్లాస్కులో పాలు తెప్పించి పెట్టింది. రూమ్ లో సంత్రాలు, రెండు ఆపిల్స్ వున్నాయి. అతనొకవేళ ఏమీ తిననంటే పళ్లు కోసి పెట్టవచ్చు. రేవతి ఇలా ఆలోచిస్తుండగానే రఘు నిద్రపోయాడు. మెల్లగా టి.వి. పెట్టి, వాల్యూమ్ లేకుండా చూడసాగింది రేవతి. దాదాపు 12.45 అయ్యేసరికి రవిచంద్ర వచ్చాడు. ఒక ఓవర్నైట్ బ్యాగుతో అతన్ని చూస్తే ప్రాణం లేచొచ్చింది రేవతికి.

రఘు పొద్దున్నే లేచి, తండ్రిని చూసి, ఆశ్చర్యపోయాడు. ముగ్గురూ టీ తాగి, డా॥మిశ్రాకి ఫోన్ చేసి, ఆలిండియా ఇన్స్టిట్యూట్‌కి వెళ్లారు. అక్కడ డా॥అత్రేయ సిన్హా అనే సైకియాట్రిస్ట్‌తో మాట్లాడారు. కాని ఒక్క విజిట్‌లో తానేం చెప్పలేననీ, అబ్బాయిని ఇన్‌పేషెంట్‌గా చేరిస్తే ఒక నెలరోజులు గమనించి, అప్పుడు తన అభిప్రాయం చెప్పగలను అన్నాడు. ఆ రాత్రి రవిచంద్ర రేవతి కూడ చాలాసేపు ఆలోచించారు. అన్నాళ్లు మళ్ళీ సంసారం వదిలి ఢిల్లీలో ఉండడమా, లేక రఘుని ఒక్కడినీ ఢిల్లీలో ఉంచడమా?

మరి మధుని ఏం చెయ్యాలి? అన్నీ ప్రశ్నార్థకాలే! పోనీ కొన్నాళ్ళు అన్నయ్య రమేష్ దగ్గర వదుల్దామా అంటే, వాడు పబ్లిక్ పరీక్షలు ఇవ్వాలిగా. ఇంక ఏమయితే అదే అయింది, డాక్టర్ శివ కూడా AIMS లోనే పనిచేసారు. ఆ అనుభవం కన్న ఇంకేం కావాలి, అన్నాడు రవిచంద్ర. రేవతికి పూర్తిగా సమ్మతం కాకపోయినా, రవి వాదన సబబుగా అనిపించి ఊరుకుంది.

ఆ మరునాడు డా॥ మిశ్రాకి మళ్ళీ కలుస్తాం. ఈ రాత్రి భోజనానికి రాలేమని చెప్పి, రేవతినీ, రఘునీ కూడ తనతో తీసుకెళ్లిపోయాడు రవిచంద్ర.

జయపూర్ కాలేజీలో రేవతి ఎదుర్కొన్న అనుభవాలు, రఘుతో పడిన ఘర్షణలు, రేవతి ఒక్కొక్కటిగా చెప్తుంటే రవిచంద్ర మనసు ఆవేదనతో నిండిపోయింది. ఒకవైపు కొడుకు గురించిన బెంగ, ఇంకోవైపు భార్యని ఒక్కర్తినే క్లిష్టపరిస్థితుల్లో వదలవలసి వచ్చినందుకు బాధ గిట్టే, అన్నీ అతన్ని సతమతం చేసాయి.

ఇంక రఘు విషయం - తనకేం జరుగుతోందో తనకే తెలియకుండా అయిపోయింది. ఒకసారి మనసు ప్రశాంతంగా వుంటే, మరుక్షణం తనని అందరూ అవహేళన చేస్తున్నట్లు, తనని చూసి నవ్వుకుంటున్నట్లు అనిపించడం మొదలయింది. ఎవరితో చెప్పుకోగలడు. అమ్మ ఎంతో అర్థం చేసుకుంటుందనుకుంటే, తనని చూస్తేనే ఆవిడకు కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరుగుతున్నాయి. అప్పుడావిడ మొహం తనకి ఎంతో వికృతంగా అనిపిస్తుందెందుకని?

అసలు ఈ మార్పులన్నీ తను జూనియర్ కాలేజీలో చేరినప్పుడే మొదలయ్యాయి. తనకి ముందు ఏమీ అర్థమయ్యేది కాదు. ఉన్నట్లుండి ఎంతో కోపం వచ్చేస్తుంది. మళ్ళీ అంతలో భయం వేసేస్తుంది. రాత్రిపూట సరిగ్గా నిద్రపట్టదు. ఏవో పిచ్చి ఆలోచనలొస్తాయి. ఆ మధ్య ఈ సంగతి చెప్తే తన ఫ్రెండ్‌కి ఫ్రెండ్‌ట. ఆంధోని అని, అతనిదగ్గర ఏదో మందు వుందని, అది తీసుకుంటే తలలో హాయిగా ప్రశాంతంగా ఉంటుందని చెప్పాడు. తనకి ముందు భయం వేసినా, ఫరవాలేదులే, ఏదన్నా తేడా వస్తే తండ్రి న్యూరోసర్జన్ కాబట్టి, తనని జాగ్రత్తగానే చూసుకోగలడు అనుకున్నాడు. తనకేం తెలుసు ఇలా అవుతుందని? అయినా వీళ్ళు అతని మెంటల్ పేషెంటుగా ఎందుకు చూస్తున్నారు? తనకేమయింది?

‘షిజోప్రినియా’ అని ఎందుకు అంటున్నారు. తను బాగానే ఉన్నాడే. కొంచెం తలలో ఏదో గందరగోళంగా వుండి, ఎందుకో కోపం వస్తుంటుంది. అయినా, కోపం ఎంతమందికి రాదని?

రఘు ఇలా అనుకుంటునే వొంటరి వాడయిపోయాడు. వొంటరితనం తెలిసేవేళకి ప్రతీదీ శూన్యంగా, అంధకారంగా అనిపించసాగింది. రవిచంద్ర, రేవతి, రఘు కూడ ఇలా మధన పడుతుండగానే ఇంకొన్ని నెలలగు గడిచిపోయాయి. ఈ సంఘర్షణలు, మందుల మార్పులు, ఇంట్లో, మనసులోనూ అశాంతి, ఆవేదన రేపతిని భౌతికంగా కూడ కృంగదీసాయి. రవిచంద్ర మాత్రం పైకి గంభీరంగానే వున్నాడు, మనసులో ఎన్ని అగ్నిపర్వతాలు రేగుతున్నా కూడా.

మధు మాత్రం లోపల ఏమనుకుంటారో తెలియదు. కాని పైకి మాత్రం అన్నగారికి వీలయినప్పుడల్లా సహాయం చేసేవాడు. అతను ఒక్కడూ కూర్చుంటే, ప్రక్కనే కూర్చుని చెస్ కాని కార్మ్స్ కాని ఆడదామని ప్రోత్సహించేవాడు. అయినా రఘు ఏకాకిగానే మిగిలిపోయాడు. మధు ఐ.ఐ.ఎమ్ లో సీటువచ్చి, అహమ్మదాబాదు వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నప్పుడు రేవతికి, రవిచంద్రకీ కూడ మనసులో సంశయం ఉండిపోయింది. వీడు తిన్నగా వుంటాడా, లేక వీడినీ పోగొట్టుకుంటామా అని. కాని మధు రాత్రి పడుకునేముందు స్టూడెంట్ లోన్ తీసుకునేటప్పుడు తండ్రి సంతకం కావాలని అడిగినప్పుడు రవికీ రేవతికీ కూడ గుండె కరిగిపోయింది. కాని లోన్ తీసుకోకతప్పుడు. రఘు బ్రీట్ మెంటుకి డబ్బుంతా హారతి కర్పూరంలా కరిగిపోయింది.

మధ్య మధ్యలో ఒకసారి చదువుకుంటానని, ఇంకోసారి చిత్రలేఖనానికి శాంతినికేతన్ పంపమనీ రఘు చిన్న చిన్న గొడవలు రేపుతునే ఉన్నాడు. మధ్యలో ఒకసారి గిటార్ క్లాసులన్నాడు, మళ్ళీ ఓ రోజు కోపం వచ్చి గిటార్ విరగొట్టాడు. రేవత అడ్డం రాబోతే ఎడం చేత్తో విదిలిస్తే, ఆ వూపుకి రేవతికి టేబుల్ కార్నర్ డొక్కలో తగిలి, విలవిల్లాడింది. ఆ రాత్రి రవిచంద్ర ఖచ్చితంగా చెప్పేసాడు రఘుని ఎక్కడయినా ఇన్ స్టిట్యూట్ లో పెట్టేద్దామని రేవతి బతిమాలింది. పోనీ ఏదయినా ఆశ్రమంలో ఉంటాడేమోనని. కోయంబత్తూరు, ఊటీ అన్నీ తీసుకెళ్ళింది. ఎక్కడా రఘు రెండు రోజులకన్న ఉండనివ్వలేదు. క్రమంగా రేవతి చిక్కిపోయి, జుట్టంతా పండిపోయింది. రఘుకి మందుల ప్రభావంతో బాగా వొళ్ళొచ్చేసింది. నర్సింహులు కొన్నాళ్ళు బాడీగార్డు లాగ చూసాడు కాని, రఘుకి క్రమంగా అది కూడా నచ్చేలేదు.

చివరికి హైదరాబాదులో వుండలేక, స్నేహితులందర్నీ పోగొట్టుకుని, అందరూ వొంటరి వాళ్ళయిపోయారు. రవిచంద్ర బెంగుళూరు నేషనల్ ఇన్ స్టిట్యూట్ ఆఫ్ మెంటల్ హెల్త్ లో ఎవరితోనూ మాట్లాడి, తను బెంగుళూరులోనే ఇంకో న్యూరోసర్జన్ కి పార్ట్ నర్ గా వెళ్ళడానికి ఒప్పుకున్నాడు. ఇన్నేళ్ళ హైదరాబాదు ప్రాక్టీసు, స్నేహితులు జీవితం వదులుకొని కొడుకు

కోసం బెంగుళూరు వెళ్ళిపోయారు. నర్సింహులు, అనసూయ, కొడుకు చాలా ఏడ్చారు కూడా వస్తామని కాని, ఆర్థికంగా చితికిపోయి, కొత్త ఊరు, స్థిరత్వం తెలియకుండా ఇంకో కుటుంబాన్ని పోషించడం కష్టమనిపించింది.

రెండు వారాలకోసారి కొడుకుని చూసి వస్తారిద్దరూ. మంచి అనుభవం, తెలివీ వున్నవారు కాబట్టి రవిచంద్ర ప్రాక్టీసు త్వరగానే పుంజుకుంది. ఆర్థికంగా పుంజుకున్నా మానసికంగా కృంగి పోయారిద్దరూ. సంవత్సరాలు గడిచిపోతున్నాయి. రఘుకి ముప్పై ఏళ్ళు వచ్చేస్తాయి. మధు చదువు పూర్తయి తనకి నచ్చిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని బాగున్నాడు. వీలయినన్నిసార్లు తలదండ్రులదగ్గరకి వచ్చి వెక్కుంటాడు. తమ దగ్గరకు వచ్చేయ్యాలని ఎన్నిసార్లో అడిగాడు.

రేవతి ఒక ఓర్వేజి నర్సింగ్ హోంలో పనికి ఒప్పుకుంది. ఏదో కొంత వేస్తేళ్ళకి చస్తేళ్ళు తోడు. కారు, హైదరాబాదులో ఇల్లు అమ్మేసారు.

కాని రేవతి ఆశ వదులుకోలేదు. రవిచంద్ర మాత్రం మన కర్తవ్యమే మనం చేయగలం. వాడు ఎప్పుడో బాగుపడతాడని ఆశలు పెట్టుకోవద్దు, ఇది కాన్సర్ లాంటి జబ్బు. ఇది రఘు తప్పు కాదు, ఎవరిదీ తప్పుకాదని వీలయినప్పుడల్లా చెప్తూనే వున్నాడు.

కృష్ణ తొలకరి జబ్బులా వచ్చి పోతూనే వున్నాడు. అతని కూతురు సర్జరీ అయి బాగుంది. ఆ జబ్బులు అందరికీ అర్థమవుతాయి కాని రఘు జబ్బుకాని, రవిచంద్ర రేవతి, మధుల ఆవేదన, వారి జీవితాల్లో తుఫాన్లు ఎవరికీ, చివరికి సన్నిహితులకి కూడా అర్థం కావు.

ఇలా సాగిపోతున్న రోజుల్లో రేవతి నిరంతర తపన ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానం ఉందా? ఈ సమస్యకలకి పరిష్కారం ఉందా? ఈ జీవితానికి గమ్యం ఉందా? ఈ నిరంతర జీవన యానానికి ఏది గమ్యం?

....వర్షం కురుస్తూనే వుంది. రవిచంద్రనే గాంభీర్యం ద్విగుణీకృతమయింది. రేవతి చిరునవ్వులోని మెరుపు కోసం రబీ, కృష్ణ, రమేష్ వెతుక్కుంటునే వున్నారు. రఘు....? ఒక (ప్రస్నోటకం) చిన్నమాట -

చివరి మాట....

రచయిత్రి....

సాంకేతికంగా, వైజ్ఞానికంగానూ కూడ ఎంతో అభివృద్ధి చెందిన ప్రస్తుత సమాజంలో మానసిక వ్యాధుల గురించి సరియైన అవగాహన లేకపోవడం శోచనీయమైన వాస్తవం. అక్కడక్కడా, అప్పుడప్పుడూ లాంటి సినిమాలు వచ్చినా, వంటి సినిమాలకి చూసినా కూడ, మానసిక వ్యాధులున్నవారి కుటుంబాల ఆవేదన, సంఘర్షణ, ఆర్థిక, సామాజిక సమస్యల గురించి అనుభవించేవారికి తప్పు కుటుంబ సభ్యులకు కూడ పూర్తిగా అర్థంకాకపోవడమనేది విషాదకరమైన వాస్తవం.

రవిచంద్రలాంటి మేధావులు, రేవతిలాంటి బంగారుతల్లులూ, మధులాంటి అర్థంచేసుకునే తోబుట్టువులూ అనాథలా? ఏదో జన్మలో చేసుకున్న కర్మ అనే హిందూ సిద్ధాంతాలకి తలవొంచే అమాయకులా?

కృష్ణశాస్త్రిగారి మాటల్లో ఉపశమించని తపనయే

నాకున్న భాగ్యమకన్న తండ్రి....అని ఆక్రోశించే రేవతులకూ, రవిచంద్రులకూ, ఇదొక్క చిన్ని.....